WILLIAM GIBSON

CONTELE ZERO

SCIENCE FICTION

William Gibson
Contele Zero

WILLIAM FORD GIBSON s-a născut la Conway, South California (SUA), în 1948. A studiat limba şi literatura engleză la Universitatea Baja, California, pe care a absolvit-o în 1976, obţinând titlul de Bachelor of Arts. Este căsătorit, are doi copii. Pentru a scăpa de rigorile fiscului, se mută împreună cu familia în Canada, stabilindu-se la Vancouver, unde trăieşte şi în prezent. Debutează în 1977, cu povestirea *Fragments of a Hologram Rose (Fragmente din holograma unui trandafir).* Începând cu 1981, publică în revista *Omni,* sprijinit fiind de Ellen Datlow, secretara literară a respectivei publicaţii, supranumită (datorită sprijinului acordat autorilor de cyberpunk şi, în special, lui Gibson) „regina SF-ului punk”. În 1982, reputaţia lui Gibson, deja formidabilă, se întemeia pe exact două lucrări: *Burning Chrome (Chrome) şi Johnny Mnemonic,* ambele publicate în *Omni.* Prima dintre acestea va fi desemnată pentru balotajul final la premiul Nebula, fără a reuşi să-l câştige. În 1984 însă, William Gibson va da „marea lovitură”: romanul său de „debut”, *Neuromancer (Neuromantul),* va obţine toate premiile importante ale SF-ului american (Hugo, Nebula şi Philip K. Dick Memorial Award), plus Ditmar-ul australian. Cartea a avut cronici favorabile atât în „interiorul” genului, cât şi în „afara” lui. Până şi pretenţiosul New *York Times* o va acoperi cu laude, trecând-o pe lista lecturilor recomandate ale anului 1985, în domeniul science fiction. În 1986, Gibson îşi adună proza scurtă în volumul *Burning Chrome (Chrome),* după care publică un nou roman, *Count Zero (Contele Zero),* partea a doua a unei trilogii cyber-punk ce avea să se încheie cu romanul *Mona Lisa Overdrive (Mona Lisa explodează,* 1988). În 1990, colaborarea mai veche a lui Gibson cu Bruce Sterling avea să se materializeze într-un nou roman de excepţie, *Difference Engine,* prin care se inaugura un nou curent al literaturii SF, opus cyber-punk-ului, denumit „steam-punk”. Ultimul roman (până la această dată) a lui Gibson este *Virtual Light (Lumină virtuală,* 1993) care, fără a se ridica la valoarea cărţilor anterioare, consolidează totuşi statutul lui Gibson drept portdrapel al curentului cyber-punk.

PENTRU *D* A MEA

Quiero hacer contigo
lo quela primavera
hace con los cerezos

Neruda

COUNT ZERO INTERRUPT – *decrementarea contorului la zero în momentul recepţionării unei întreruperi.*

1
Arme în stare perfectă de funcţionare

Trimiseseră un copoitrosnitor după Turner în New Delhi, programat pe feromonii lui şi pe culoarea părului. Îl ajunsese din urmă pe o stradă numită Chandni Chauk şi se năpustise printr-o pădure de picioare arămii goale şi cauciucuri de ricşe către BMW-ul închiriat. Nucleul său era un kilogram de hexogen recristalizat şi TOT lamelar.

Bărbatul nu-l văzuse venind. Ultima lui imagine din India fusese faţada de stuc trandafiriu a unei clădiri denumita Hotelul Khush-Oil.

Pentru că avea un agent bun, avea un contract bun. Pentru că avea un contract bun, a ajuns în Singapore la o oră după explozie. Sau măcar cea mai mare parte din el a ajuns. Chirurgului olandez îi plăcea să glumească despre asta, despre felul cum un procentaj nespecificat din Turner nu izbutise să decoleze de pe Palam Internaţional cu acea primă cursă şi fusese nevoit să petreacă noaptea acolo, într-o baracă, într-o cuvă de menţinere.

Olandezul şi echipa sa avură nevoie de trei luni ca să-l reclădească la loc. Clonară pentru el un metru pătrat de piele, dezvoltat pe plăci de colagen şi polizaharide din cartilaje de rechin. Ochii şi organele genitale le achiziţionară de pe piaţa legală. Ochii erau verzi.

Turner petrecu cea mai mare parte a celor trei luni într-o plăsmuire simstim ROM-generată a unei copilării idealizate în Noua Anglie din secolul anterior. Vizitele Olandezului erau vise cenuşii în zori, coşmaruri care păleau pe măsură ce bolta se lumina dincolo de fereastra dormitorului de la etajul întâi. Pe înserate, puteai simţi parfumul liliacului. Turner citea Conan Doyle, la lumina unui bec de şaizeci de waţi acoperit de un abajur din pergament imprimat cu desene de clipere. Se masturba în izul cearşafurilor curate din bumbac şi se gândea la majorete. Olandezul îi deschidea o uşă din spate în creier şi pătrundea ca să-i pună întrebări, iar maică-sa îl chema la micul dejun unde-l aşteptau cereale Wheaties, ouă cu şuncă şi cafea

cu lapte şi zahăr.

Iar într-o dimineaţa se trezi într-un pat necunoscut, cu Olandezul lângă o fereastră prin care se revărsau un verde tropical şi o lumina solară ce-i rănea ochii.

— Acum poţi pleca acasă, Turner. Am terminat cu tine. Eşti ca nou-nouţ.

Era ca nou-nouţ. Dar ce însemna asta? Habar n-avea. Luă obiectele pe care i le dădu Olandezul şi o şterse din Singapore. Acasă însemna următorul aeroport Hyatt.

Şi următorul. Şi tot aşa.

Zbură întruna. Cipul lui de credit era un dreptunghi de oglindă neagră, tivit cu auriu. Persoanele dinapoia tejghelelor surâdeau când îl zăreau şi încuviinţau din cap. Uşile se deschideau, apoi se închideau înapoia lui. Roţile părăseau ferobetonul, băuturile soseau, masa era servită.

Pe Heathrow, un fragment imens de memorie se desprinse din castronul lipsit de trăsături al cerului aeroportului şi căzu peste el. Turner vomită într-un container de plastic albastru fără să se oprească din mers. Când ajunse la tejgheaua din capătul coridorului, îşi schimbă biletul.

Zbură spre Mexic.

Şi se deşteptă în zăngănitul pe gresie al găleţilor din tablă, fâşâitul umed al măturilor, corpul cald al unei femei lipit de trupul lui.

Încăperea era o grotă înaltă. Tencuiala albă, simplă, reflecta zgomotele fără prea multă claritate; undeva, dincolo de vocile matinale ale cameristelor din curtea interioară, se distingeau bubuiturile brizanţilor. Cearşafurile strânse între degetele sale erau de batist grosolan, subţiat de atâtea spălări.

Îşi amintea razele soarelui printr-o vastă fereastră polarizată. Barul unui aeroport, Puerto Vallarta. Fusese nevoit să parcurgă pe jos cei douăzeci de metri de la avion, strângând puternic din pleoape în faţa soarelui. Îşi amintea un liliac mort, strivit precum o frunză uscată pe betonul pistei.

Îşi amintea călătoria într-un autobuz, un drum montan şi duhoarea combustiei interne, marginile parbrizului împodobite cu hologramele unor sfinţi roz şi bleu. Ignorase panorama abruptă în favoarea unei sfere de lucită trandafirie şi dansul

smucit al mercurului din miezul ei. Măciulia încununa tija îndoită din oţel a schimbătorului de viteze; era cu puţin mai mare decât o minge de baseball. Fusese turnată în jurul unui păianjen ghemuit suflat din sticlă transparentă, cav şi pe jumătate umplut cu mercur. Argintul viu tresărea şi luneca atunci când şoferul smucea autobuzul prin curbe strânse, se legăna şi vibră pe porţiunile rectilinii. Măciulia era ridicolă, lucrată manual, funestă; se afla acolo pentru a-i saluta întoarcerea în Mexic.

Prin duzina de microsofturi primite de la Olandez, exista unul care-i permitea o anumită fluenţă în spaniolă, dar în Vallarta bâjbâise înapoia urechii stângi şi inserase în locul lui un obturator de praf ce ascundea mufa şi conectorul sub un plasture micropor pătrat de culoarea pielii. Un pasager din spatele autobuzului avea un aparat de radio. O voce întrerupsese periodic popul metalic pentru a recita un soi de litanie, şiruri de câte zece cifre, numerele câştigătoare în ziua aceea la loteria naţională.

Femeia de lângă Turner se foi în somn.

El se ridică într-un cot şi o privi. Chipul unei străine, totuşi nu cel cu care-l obişnuise viaţa lui petrecută prin hoteluri. S-ar fi aşteptat la o frumuseţe de rutină, ieşită din ieftina chirurgie estetică şi implacabilul darwinism al modei, un arhetip obţinut din principalele feţe mass-media ale ultimilor cinci ani.

Conturul maxilarului inferior avea ceva specific vestului mijlociu, ceva arhaic şi american. Cearşafurile bleu i se încreţeau peste şolduri, iar razele soarelui, strecurându-se printre jaluzelele din lemn, îi brăzdau coapsele lungi cu diagonale aurii. Feţele alături de care se trezea în hotelurile lumii aduceau cu ornamentele de pe capota automobilului lui Dumnezeu însuşi. Chipuri de femei dormind, identice şi singure, goale, aţintite direct spre neant. Aceasta însă se deosebea de ele. Cumva, avea deja ataşată o semnificaţie. O semnificaţie şi un nume.

Se sculă în capul oaselor şi îşi coborî picioarele din pat. Călcâiele sale înregistrară firele de nisip ale plajei pe gresia răcoroasă. Se simţea un iz slab, pătrunzător, de insecticid. Turner se ridică, dezbrăcat, cu capul pulsând. Îşi sili picioarele să se mişte. Merse, încercă prima dintre cele două uşi şi descoperi gresie albă, altă tencuială albă, un duş bulbucat şi cromat, atârnând din capătul unei ţevi din fier pătată de rugină.

Robinetele chiuvetei ofereau firicele identice de apă călâie. Un ceas de mână străvechi stătea lângă o sondă din plastic – un Rolex mecanic cu o curea de piele albicioasă.

Geamurile băii, mascate cu jaluzele, nu erau jivrate, ci doar acoperite cu o plasă verde, fină, din plastic. Bărbatul privi afară printre şipcile de lemn, mijind ochii înaintea soarelui puternic, şi văzu o fântână arteziană secată, căptuşită cu dale pe care erau pictate flori, şi caroseria ruginită a unui Volkswagen Rabbit.

Allison. Aşa o chema pe femeie.

Ea purta un şort kaki zdrenţuit şi un tricou alb de-al lui. Avea picioarele foarte bronzate. Rolexul cu capacul său mat din oţel îi cuprindea încheietura mâinii stângi cu cureluşa din piele de porc. Porniră pe jos pe plajă, spre Barre de Navidad. Se menţinură pe fâşia îngustă de nisip umed şi compactat de deasupra liniei valurilor.

Aveau deja amintiri comune; el şi-o reamintea într-o dugheană în dimineaţa aceea, în *mercado* acoperit cu tablă al orăşelului, ţinând cu ambele palme cana uriaşă din lut, plină cu cafea fierbinte. Ştergând cu o tortilla ouăle şi sosul din farfuria albă, crăpată, Turner privise musculiţele rotindu-se în jurul degetelor de soare ce-şi găsiseră drum printr-un mozaic de frunze de palmieri şi pereţi laterali ondulaţi. Discutaseră despre slujba ei, la o firmă juridică în L.A., despre felul cum trăia singură într-unul din dărăpănatele orăşele-ponton amarate de Redondo. El îi spusese că lucra în probleme de resurse umane. Mai exact, lucrase… „Poate că-mi găsesc alt fel de meserie…”

Totuşi conversaţia părea secundară pe lângă ceea ce exista între ei, iar acum o fregată le pluti deasupra capetelor, purtată de briză, se înclină pe o aripă şi dispăru. Amândoi se înfiorară de libertatea păsării, de glisarea ei neglijentă. Allison îl strânse de mână.

O siluetă albastră apăru pe plajă, apropiindu-se, un poliţist militar îndreptându-se către oraş, cu luciul cizmelor negre ireal pe fundalul blând şi strălucitor al nisipului. Când trecu pe lângă ei, cu chipul imobil şi întunecat sub ochelarii de soare, Turner observă carabina laser Steiner-Optic cu vizor Fabrique Naţionale. Uniforma albastră era imaculată, cu dungi în care te puteai tăia.

Deşi nu purtase niciodată uniformă, Turner fusese aproape

toată viaţa soldat pe cont propriu. Mercenar, angajat de corporaţiile imense care se războiau în secret pentru controlul unor întregi economii. Multinaţionalele pentru care lucrase n-ar fi recunoscut niciodată existenţa unor indivizi ca el…

— Azi-noapte ai băut aproape o sticlă întreagă de Herradura, spuse femeia.

El încuviinţă din cap. În mâna sa, palma ei se simţea caldă şi uscată. O privea răşchirând degetele picioarelor la fiecare pas; unghiile erau lăcuite cu ojă roz, sărită pe alocuri.

Valurile se rostogoleau, marginile lor transparente aidoma sticlei verzi.

Stropii se depuneau mărgeluşe pe bronzul lui Allison.

După prima zi împreună, viaţa lor căpătă un şablon simplu. Dejunau în *mercado,* într-o dugheană cu tejghea din beton tocit şi netezit precum marmura lustruită. Îşi petreceau dimineaţa înotând, până ce soarele îi alunga înapoi în răcoarea cu jaluzele a hotelului, unde făceau dragoste sub lentele pale de lemn ale ventilatorului din plafon, apoi dormeau. După-amiezele explorau labirintul de străduţe înguste dinapoia Avenidei, sau făceau excursii pe dealuri. Cinau în localuri de pe plajă şi beau în *patio*-urile restaurantelor albe. Razele lunii se răsuceau în marginile valurilor.

Şi treptat, fără cuvinte, ea îl învăţă un nou fel de a iubi. Turner era obişnuit să fie servit, satisfăcut în chip anonim de profesioniste experte. Acum, în grota albă, el îngenunchea pe gresii. Îşi cobora capul, lingând-o, sarea Pacificului amestecându-se cu licoarea femeii, simţind interiorul coapselor ei răcorindu-i obrajii. Cuprinzându-i şoldurile în palme, o ţinea, ridicând-o ca pe un pocal, apăsându-şi buzele în vreme ce limba lui căuta locul geometric, punctul, frecvenţa care s-o satisfacă. Apoi, zâmbind larg, o încăleca, o pătrundea şi-şi găsea propria cale acolo.

Uneori după, ea vorbea, spirale lungi de istorii nefocalizate care se torceau, împreunându-se cu sunetele oceanului. Vorbea foarte rar, dar bărbatul învăţase să aprecieze puţinul acela şi, întotdeauna, îi atrăgea atenţia. Asculta.

Trecu o săptămână, după aceea încă una. În ultima lor zi împreună, el se trezi în aceeaşi odaie răcoroasă, descoperind-o

alături. În timpul dejunului, îşi închipui că simţea o schimbare în ea, o încordare.

Făcură plajă, înotară şi, în patul familiar, el uită de fiorul vag de nelinişte.

După-amiază, Allison îi propuse să se plimbe pe plajă, spre Barre, aşa cum făcuseră în acea primă dimineaţă.

Turner scoase obturatorul din mufa dinapoia urechii şi introduse o aşchie de microsoft. Structura spaniolei coborî prin el precum un turn de sticlă, porţi invizibile cu balamale din prezent şi viitor, condiţional, mai mult ca perfect. Lăsând-o în cameră, traversă Avenida şi intră în piaţă. Cumpără un coş de pai, cutii de bere rece, sandvişuri şi fructe. Pe drumul de întoarcere, cumpără altă pereche de ochelari de soare de la vânzătorul de pe Avenida.

Bronzul îi devenise egal şi profund. Reţeaua de linii lăsate de grefele Olandezului dispăruse şi Allison îl învăţase care îi era unitatea trupului. Dimineţile, când întâlnea ochii verzi în oglinda băii, aceştia erau ai lui, iar Olandezul nu-i mai bântuia visele cu bancuri proaste şi tuse seacă. Cu toate astea, uneori mai visa fragmente din India, o ţară pe care de-abia o cunoştea, schije strălucitoare, Chandni Chauk, miros de praf şi frigănele…

Zidurile hotelului dărăpănat se ridicau la o depărtare egală cu un sfert din arcul golfului. Aici talazurile erau mai puternice, fiecare o detunătură.

Acum, femeia îl trase într-acolo, cu ceva nou în colţurile ochilor, o încordare. Pescăruşii se împrăştiară când ei suiră, mână în mână, de pe plajă, ca să scruteze umbrele dinapoia intrărilor lipsite de uşi. Nisipul se tasase, permiţând faţadei să se surpe, pereţii dispăruseră lăsând pardoselile celor trei niveluri să spânzure, precum ţigle gigantice, din tendoanele îndoite, ruginite, din oţel de grosimea degetului, fiecare purtând altă culoare şi configuraţie de gresii.

Deasupra unei arcade din beton scria cu majuscule , făcute din scoici: HOTEL PLAYA DEL M.

— Mar, rosti el completând numele, deşi scosese microsoftul.

— S-a terminat, zise ea păşind pe sub arcadă, în umbre.

— Ce s-a terminat?

O urmă pe femeie; coşul din pai îi freca şoldul. Nisipul de aici era rece, uscat, scurgându-i-se printre degetele de la picioare.

— Terminat. Gata. Locul ăsta. Aici nu există timp, nici viitor.

El o fixă cu privirea, se uită dincolo de Allison spre arcuri de pat ruginite, încâlcite la joncţiunea a doi pereţi năruiţi.

— Miroase a pişat, spuse. Hai să facem baie.

Oceanul alungă răceala, însă între ei rămăsese o distanţă. Se aşezară pe o pătură din camera lui Turner şi mâncară în tăcere. Umbra ruinei se lungi. Vântul mişca părul decolorat de soare al femeii.

— Mă duci cu gândul la cai, vorbi el în cele din urmă.

— Păi, spuse ea cu un ton care trăda o epuizare profundă, n-au dispărut decât de treizeci de ani.

— Nu, clătină Turner din cap, la părul lor. La părul de pe gâtul lor, când aleargă.

— Coamă, zise femeia şi în ochi îi licăriră lacrimi. În pizda mă-sii…

Umerii începură să-i tremure. Inspiră adânc. Azvârli cutia goală de Carta Blanca pe plajă.

— Ei… eu… ce contează? îl cuprinse din nou în braţe: Haide, Turner. Hai…

Se lăsă pe spate, trăgându-l după ea, şi bărbatul observă ceva, o navă, micşorată de distanţă la dimensiunea unei cratime albe, acolo unde apa întâlnea cerul.

Când se ridică, trăgându-şi blugii retezaţi, iahtul se afla mult mai aproape, o curbă albă, graţioasă, afundată în apă. Apă adâncă. Judecând după puterea valurilor, linia ţărmului cobora aici aproape vertical sub apă. Probabil acesta era motivul pentru care hotelurile se opreau acolo unde o făceau şi de aceea nu supravieţuise nici ruina. Talazurile îi roseseră fundaţia.

— Dă-mi coşul.

Allison îşi încheia bluza. El i-o cumpărase dintr-o micuţă prăvălie de pe Avenida. Bumbac mexican albastru electric, prost cusut. Rareori hainele pe care le cumpărau de acolo durau mai mult de o zi-două.

— Am zis să-mi dai coşul.

Ea i-l întinse. Turner scotoci printre resturile după-amiezei lor, descoperindu-şi binoclul sub o punguliţă din plastic cu felii de ananas muiate în zeamă de lămâie şi presărate cu pulbere de ardei iute. Îl trase afară: un binoclu compact 6 x 30, de luptă.

Scoase cu un pocnet capacul integral de pe obiective şi de pe ocularele capitonate şi studie ideogramele aerodinamice ale emblemei Hosaka. O şalupă galbenă ocoli pupa şi porni spre plajă.

— Turner, eu…

— Sus. Îi înghesui pătura şi prosopul în coş. Luă dinăuntru o ultimă cutie caldă de Carta Blanca şi o aşeză lângă binoclu. Se sculă, trăgând-o iute în picioare şi-i băgă coşul în mâini.

— Poate mă-nşel, îi spuse. Dacă-i aşa, şterge-o de-aici. Ia-o-nspre palmierii ăia, îi arătă. Nu te-ntoarce la hotel. Ia un autobuz până-n Manzanillo sau Vallarta. Du-te acasă.

Acum putea auzi torsul motorului bărcii.

Îi văzu lacrimile, dar Allison nu scoase niciun sunet când se răsuci şi o luă la fugă în sus, pe lângă ruină, strângând coşul, împiedicându-se de o moviliţă de nisip. Nu privi înapoi.

El se întoarse şi se uită spre iaht. Şalupa sălta prin valuri. Iahtul se numea *Tsushima* şi-l zărise ultima dată în golful Hiroshima. De pe puntea lui, văzuse roşia poartă Shinto din Itsukushima.

Nu avea nevoie de binoclu ca să ştie că pasagerul din barca pneumatică era Conroy, primul pilot al ninjelor Hosaka. Se aşeză turceşte în nisipul care începea să se răcească şi deschise ultima lui cutie de bere mexicană.

Privi îndărăt spre linia de hoteluri albe, cu palmele inerte pe balustrada de tec a lui *Tsushima.* Înapoia hotelurilor străluceau cele trei holograme ale orăşelului: Banamex, Aeronaves şi Madona de şase metri a catedralei.

Conroy veni lângă el.

— O dezertare, îi spuse. Te pricepi.

Glasul era sec şi lipsit de inflexiuni, de parcă l-ar fi modelat după un cip vocal ieftin. Avea o faţă lătăreaţă şi albă, cadaverică. Ochii îi erau încercănaţi, cu pleoape grele, dedesubtul unui ciuf oxigenat, pieptănat peste cap, dezgolind fruntea lată. Purta o cămaşă neagră de polo şi pantaloni negri.

— Înăuntru, adăugă întorcându-se.

Turner îl urmă, aplecându-se să între pe uşa cabinei. Ecrane albe, lemn de pin deschis la culoare, fără cusur – stilul auster al corporaţiilor din Tokio.

Conroy se aşeză pe o pernuţă joasă, dreptunghiulară, din

piele sintetică de culoarea ardeziei. Turner stătu în picioare, cu braţele atârnând pe lângă trup. Conroy luă un inhalator moletat din argint de pe măsuţa joasă, smălţuita dintre ei.

— Amplificator de bilineurină?

— Nu.

Celălalt îşi înfundă inhalatorul într-o nară şi aspiră.

— Vrei sushi? Puse inhalatorul înapoi pe măsuţă. Acum o oră am prins nişte peşte.

Turner rămase locului, privindu-l.

— Christopher Mitchell, zise Conroy. Maas Biolabs. Şeful hibridomelor. Vine la Hosaka.

— N-am auzit niciodată de el.

— Căcat! Bei ceva?

Turner clătina din cap.

— Siliciul e pe ducă, Turner. Mitchell e tipu' care-a făcut biocipurile să meargă şi Maas deţine principalele patente. Ştii asta. El e tipu' pentru monoclonale. Vrea să plece. Noi doi o să-l transferăm.

— Cred că m-am retras, Conroy. Mă simţeam bine acolo.

— Aşa a zis şi echipa psiho din Tokio. Adică, nu eşti venit cu pluta, nu? Gagica era psiholog social, plătită de Hosaka. Un muşchi porni să se zbată în coapsa lui Turner.

— Au zis că eşti gata. Erau puţin cam nesiguri după New Delhi, aşa c-au vrut să verifice. Niţică terapie nu strică, nu?

2
Marly

Îşi pusese hainele cele mai bune în vederea interviului, dar în Bruxelles ploua şi ea nu avea bani de taxi. Merse pe jos de la staţia Eurotransului.

Mâna ei, în buzunarul singurei jachete bune – (o Sally Stanley, veche de aproape un an), era un ghem alb în jurul faxului boţit. Nu mai avea nevoie de el, întrucât memorase adresa, însă părea că nu-i putea da drumul, tot aşa cum nu putea ieşi din transa ce o menţinea aici, acum, privind în vitrina unui magazin scump care vindea lenjerie pentru bărbaţi, atenţia trecându-i de la tricourile bătrâneşti din flanelă la reflecţia propriilor ochi întunecaţi.

Cu siguranţă, ochii singuri ar fi fost suficienţi s-o coste slujba.

N-avea nevoie şi de părul ud, şi îi părea rău acum că n-o lăsase pe Andrea să i-l scurteze. Ochii afişau o durere şi o inerţie pe care o putea citi oricine, şi cu siguranţă toate aceste lucruri aveau în curând să-i fie dezvăluite lui Herr Josef Virek, cel mai puţin probabil dintre potenţialii patroni.

Când primise faxul, ea insistase să-l privească drept o farsă crudă, un alt apel iritant. Graţie mass-media avusese parte de suficiente asemenea episoade, ba chiar atât de multe încât Andrea comandase un program special pentru telefonul apartamentului, unul care selecta apelurile exterioare, comparându-le cu numerele listate în agenda ei permanentă. Tocmai acesta, insistase Andrea, trebuia să fi fost motivul faxului. Cum altfel ar fi putut s-o contacteze cineva?

Marly se mulţumise să clatine din cap şi se strânsese mai adânc în vechiul capot din pluş al prietenei sale. De ce ar fi dorit Virek, colecţionar şi proprietar extrem de bogat, să angajeze o fostă şi dizgraţiată directoare a unei micuţe galerii pariziene?

Apoi fusese rândul Andreei să scuture din cap, enervată pe noua, *dizgraţiata* Marly Hruşciova, care petrecea acum zile întregi în apartament, uneori nederanjându-se nici măcar să se îmbrace. În Paris, spusese ea, încercarea de vindere a unui singur fals nu reprezenta câtuşi de puţin noutatea pe care şi-o imagina Marly. Dacă presa n-ar fi fost atât de nerăbdătoare să arate ce prost era dezgustătorul Gnass, incidentul de abia dacă ar fi constituit o ştire. Gnass însă era îndeajuns de bogat şi îndeajuns de grosolan ca să asigure scandalul unei săptămâni. Andrea zâmbise.

— Dacă ai fi fost mai puţin atrăgătoare, ai fi fost mult mai puţin băgată în seamă.

Marly clătinase iarăşi din cap.

— Iar falsul aparţinea lui Alain. Tu erai nevinovată. Ai uitat?

Strângându-se în capotul destrămat, Marly intrase în baie fără să-i răspundă.

Înapoia dorinţei de alinare a prietenei ei, putea simţi deja nerăbdarea cuiva silit să împartă un spaţiu foarte mic cu un musafir nefericit şi care nu plăteşte.

Iar Andrea trebuise să-i împrumute costul biletului pe Eurotrans.

Cu un efort de voinţă conştient, dureros, se desprinse din cercul gândurilor şi se contopi cu fluxul dens, totuşi ordonat de

cumpărători belgieni sobri.

O fată în colanţi viu coloraţi, purtând sacoul mult prea mare al vreunui amic, trecu pe lângă ea, surâzătoare şi cu părul scurt.

La următoarea intersecţie, Marly remarcă debuşeul unei case de modă pe care o frecventase şi ea în studenţie. Hainele păreau imposibil de tinereşti.

În pumnul ei, alb şi secret, faxul.

Galerie Duperey, 14 Rue au Beurre, Bruxelles.

Josef Virek.

Recepţionera din anticamera răcoroasă şi cenuşie a galeriei Duperey putea foarte bine să fi crescut chiar acolo, o superbă plantă, probabil otrăvitoare, înrădăcinată înapoia plăcii de marmură lustruită în care era inserată o tastatură emailată. La apropierea lui Marly, înălţă ochii strălucitori. Marly îşi imagină clinchetul şi bâzâitul obturatorului, imaginea ei pleoştită pierind undeva într-un colţ îndepărtat al imperiului Virek.

— Marly Hruşciova, rosti ea, împotrivindu-se imboldului de a scoate ghemotocul strâns de fax pentru a-l netezi jalnic pe marmura rece şi perfectă. Îl caut pe Herr Virek.

— Fraulein Hruşciova, spuse recepţionera, Herr Virek n-a putut veni astăzi în Bruxelles.

Marly îi privi buzele perfecte, în mod simultan conştientă de suferinţa pe care i-o cauzau vorbele şi de plăcerea acută pe care învăţase s-o derive din dezamăgiri.

— Am înţeles…

— Dânsul a optat însă pentru desfăşurarea interviului prin intermediul unei conexiuni senzoriale. Dacă sunteţi amabilă să intraţi pe a treia uşă din stânga…

Încăperea era goală şi albă. Pe doi pereţi atârnau tablouri neînrămate, părând cartoane pătate de ploaie şi perforate în mod repetat de o varietate de instrumente. *Katatonenkunst.* Conservator. Genul de lucrări vândute comisiilor de control trimise de consiliile de administraţie ale băncilor comerciale olandeze.

Se aşeză pe o banchetă joasă acoperită cu piele şi-şi permise în sfârşit să dea drumul faxului din mână. Era singură, dar bănuia că, într-un fel oarecare, o supravegheau.

— Fraulein Hruşciova… în uşa opusă celei prin care intrase,

apăruse un tânăr purtând un halat verde-închis de tehnician. După ieşirea mea, v-aş ruga să traversaţi camera şi să intraţi pe aici. Vă rog să apucaţi clanţa încet, ferm şi într-o manieră care să permită contactul maxim cu pielea palmei. Păşiţi înăuntru cu grijă. Veţi simţi o minimă dezorientare spaţială.

Marly clipi spre el.

— Par…

— Conexiunea senzorială, explică el şi se retrase, uşa închizându-se îndărătul său.

Ea se ridică, trase de reverele ude ale jachetei, încercând să le redea forma, îşi atinse părul, apoi îşi dădu seama că ar fi fost o greşeală, inspiră adânc şi porni spre uşă. Fraza recepţionerei o pregătise pentru unicul fel de conexiune pe care o cunoştea, un semnal simstim dirijat prin Bell Europa. Bănuise că avea să poarte o cască ticsită de dermatrozi, iar Virek urma să utilizeze un vizor pasiv drept cameră umană.

Averea lui era însă de cu totul alt ordin de mărime.

Când degetele femeii se strânseră în jurul clanţei reci din bronz, aceasta păru că se mişcă, parcurgând în prima secundă de contact un întreg domeniu de rugozitate şi temperatură detectabile prin pipăit. Apoi redeveni metal, fier vopsit în verde, mişcându-se în jos şi în faţă, de-a lungul unei linii de fugă, o balustradă veche pe care Marly o strânse acum surprinsă.

Câteva picături de ploaie îi suflară în faţă.

Iz de ploaie şi pământ umed.

O confuzie de detalii minuscule, propriile-i amintiri ale unui picnic turmentat la şcoala de arte războindu-se cu perfecţiunea iluziei lui Virek.

Dedesubtul ei se întindea panorama inconfundabilă a Barcelonei, fumul înceţoşând spiralele stranii ale Bisericii Sagrada Familia. Prinse balustrada şi cu cealaltă mână, luptându-se cu vertijul. Cunoştea locul acesta. Fusese în parcul Güell, vulgarul loc de distracţii al lui Antonio Gaudi, pe colina stearpă dinapoia centrului oraşului. În stânga ei, o gigantică şopârlă din petice demente de ceramică încremenise la mijlocul lunecării pe o rampă din piatră neprelucrată. Botul ei rânjitor stropea un răzor de flori obosite.

— Eşti dezorientată. Te rog să mă scuzi.

Josef Virek se găsea înapoia ei, cocoţat pe una dintre băncile sinusoidale ale parcului, cu umerii laţi strânşi sub pardesiul fin.

Trăsăturile sale îi fuseseră familiare femeii toată viaţa. Acum, din cine ştie ce motiv, ea îşi reamintea o fotografie a lui Virek alături de regele Angliei. Bărbatul zâmbi către Marly. Capul său era masiv şi frumos dăltuit sub peria rigidă a părului negru, grizonat. Avea nările permanent dilatate, de parcă ar fi adulmecat adierile invizibile ale artei şi afacerilor. Ochii, foarte mari înapoia ochelarilor rotunzi şi fără rame, marcă de fabrică, erau bleu pal şi ciudat de blânzi.

— Te rog. Bătu uşor cu palma îngustă pe mozaicul aleatoriu de cioburi ceramice al băncii. Trebuie să-mi scuzi dependenţa de tehnologie. De peste un deceniu sunt întemniţat într-o cuvă. Pe o hidoasă platformă industrială a Stockholmului. Sau poate a iadului… Nu sunt tocmai zdravăn, Marly. Stai lângă mine.

Inspirând adânc, femeia coborî treptele din piatră şi traversă dalele pavajului.

— Herr Virek, rosti ea, acum doi ani v-am văzut ţinând o prelegere în München. O critică la adresa lui Faessler şi al său *autistisches Theater.* Pe atunci păreaţi sănătos…

— Faessler? Fruntea bronzată a lui Virek se încreţi. Mi-ai văzut o dublură. Poate o hologramă. Multe lucruri, Marly, sunt comise în numele meu. Anumite aspecte ale averii mele au devenit autonome, în anumite grade. Uneori chiar se războiesc între ele. Rebeliunea extremităţilor fiscale… Cu toate acestea, din motive într-atât de complexe încât rămân pe deplin oculte, realitatea bolii mele n-a fost niciodată făcută publică.

Marly se aşeză lângă el şi coborî privirea spre caldarâmul murdar dintre vârfurile uzate ale cizmuliţelor ei negre, pariziene. Văzu o pietricică albicioasă, o agrafă ruginită pentru hârtii, micuţul cadavru prăfuit al unei albine sau bărzăun.

— Detaliile sunt uluitoare…

— Da, încuviinţă Virek, noul biocip Maas. Trebuie să-ţi spun că ceea ce cunosc eu despre viaţa ta intimă este aproape la fel de detaliat. În anumite privinţe, ştiu chiar mai multe decât tine însăţi.

— Adevărat?

Constată că-i venea mai uşor dacă se concentra asupra oraşului, desluşind repere pe care şi le reamintea din vreo şase vacanţe studenţeşti. Acolo, da, acolo trebuia să fie Ramblasul, papagali şi flori, taverne servind bere brună şi caracatiţă.

— Da. Ştiu că amantul tău a fost cel care te-a convins că ai

găsit un Cornell original, pierdut…

Marly strânse puternic din pleoape.

— El a comandat falsul, angajând doi talentaţi studenţi artizani şi un istoric bine cunoscut care trecea prin anumite dificultăţi personale… I-a plătit cu bani pe care-i luase deja de la galeria ta, după cum fără îndoială ai bănuit. Plângi…

Femeia încuviinţă din cap. Un deget rece o bătu pe încheietura mâinii.

— L-am plătit pe Gnass. Am plătit poliţia să claseze cazul. Presa nu merita să fie cumpărată, rareori merită efortul ăsta. Iar acum poate că superficiala ta notorietate ţi-ar putea fi de folos.

— Herr Virek, eu…

— O clipă, te rog. Paco! Vino aici, copile.

Marly deschise ochii şi zări un băieţel de vreo şase ani, îmbrăcat sobru în hăinuţă închisă la culoare şi pantaloni scurţi, ciorapi lungi albi, ghete negre, înalte, cu nasturi, patentate. Părul şaten îi cădea peste frunte într-o buclă perfect pieptănată. În mâini ţinea ceva, un fel de cutie.

— Gaudi a început parcul în 1900, spuse Virek. Paco poartă costumul din epoca aceea. Vino aici, copile. Arată-ne minunea ta.

— Señor, graseie Paco făcând o plecăciune şi păşi înainte, ridicând cutia pe palme.

Marly privi fix. O casetă din lemn simplu, cu peretele frontal din sticlă. Obiecte…

— Cornell, rosti ea uitând de lacrimi. Cornell? Se răsuci spre Virek.

— Bineînţeles că nu. Obiectul inserat în osul acela este un biomonitor Braun. Aceasta e lucrarea unui artist în viaţă.

— Mai sunt? Mai sunt şi alte casete?

— Eu am descoperit şapte. Pe o perioadă de trei ani. Vezi tu, colecţia Virek este un soi de gaură neagră. Densitatea anormală a averii mele atrage în mod irezistibil cele mai rare opere ale spiritului uman. Este un proces autonom, faţă de care de obicei nu manifest un interes deosebit…

Marly era însă fascinată de casetă, de distanţele imposibile, pierderea şi nostalgia pe care le evoca aceasta. Era sobră, blândă şi, cumva, copilărească. Conţinea şapte obiecte.

Osul subţire şi canelat, în mod cert destinat zborului, cu siguranţă provenind din aripa unei păsări mari. Trei străvechi

plăcuţe de circuite imprimate, acoperite cu labirinturi de aur. O sferă albă şi netedă din lut ars. O bucată de dantelă înnegrită de vreme. Un fragment de lungimea unui deget din ceea ce, bănuia ea, putea fi osul unei încheieturi umane, alb-sur, având inserat mânerul din siliciu al unui micuţ instrument care probabil, cândva, fusese la nivelul epidermei… însă acum era carbonizat.

Caseta era un univers, un poem îngheţat la frontierele experienţei omeneşti.

— *Gracias,* Paco.

Caseta şi băiatul dispărură.

Marly rămase cu gura căscată.

— Ah. Scuză-mă. Am uitat că tranziţiile acestea sunt prea bruşte pentru tine. Acum însă trebuie să discutăm despre misiunea ta…

— Herr Virek, rosti ea, ce este „Paco”?

— Un subprogram.

— Am înţeles.

— Te-am angajat să mi-l găseşti pe autorul casetei.

— Herr Virek, cu resursele dumneavoastră…

— Dintre care acum faci şi tu parte, copilă. Nu doreşti să ai o slujba? Când am aflat de afacerea escrocării lui Gnass cu un Cornell fals, mi-am dat seama că mi-ai putea fi utilă în această privinţă. Ridică din umeri. Trebuie să admiţi că am un anumit talent în obţinerea rezultatelor dorite.

— Cu siguranţă, Herr Virek! Şi, da, doresc o slujbă!

— Perfect. Vei primi un salariu. Vei căpăta acces la anumite linii de credit, deşi dacă va trebui să achiziţionezi, să zicem, proprietăţi imobiliare extinse…

— Proprietăţi imobiliare?

— Sau o corporaţie, sau un vehicul spaţial… În asemenea cazuri vei avea nevoie de autorizaţia mea indirectă. Pe care o vei căpăta aproape cu siguranţă. În rest, ai mână liberă. Îţi sugerez totuşi să lucrezi la un nivel pe care-l stăpâneşti. Altfel îţi asumi riscul de a pierde contactul cu propria intuiţie, iar într-un astfel de caz intuiţia joacă o importanţă crucială.

Faimosul zâmbet îi sclipi încă o dată.

Marly inspiră adânc.

— Herr Virek, dar dacă dau greş? în cât timp trebuie să localizez artistul?

— Ai la dispoziţie restul vieţii tale.

— Scuzaţi-mă, se pomeni ea vorbind, spre propria-i oroare, dar parcă aţi zis că trăiţi într-o… cuvă?

— Da, Marly. Iar din perspectiva aceasta oarecum terminus, te-aş sfătui să cauţi să trăieşti permanent în propriul trup. Nu în trecut, dacă înţelegi ce vreau să spun. Vorbesc ca un individ care nu mai poate tolera acea simplă stare, celulele corpului meu optând pentru donquijotismul unor cariere individuale. Îmi închipui că unui om mai norocos, ori unuia mai sărac, i s-ar fi permis să moară în cele din urmă, sau să fie codificat în miezul unui hardware. Eu însă par constrâns de o plasă bizantină de circumstanţe care necesită, aşa am înţeles, cam o zecime din venitul meu anual. Făcând din mine, bănuiesc, cel mai costisitor invalid din lume. M-au mişcat, Marly, problemele tale sentimentale. Îţi invidiez carnea din care se depliază ele.

Şi, pentru o clipă, ea privi direct în ochii aceia blânzi, albaştri şi ştiu, cu instinctiva siguranţă a mamiferului, că superbogătaşii nu mai erau nici măcar pe departe oameni.

O aripă de noapte flutură peste cerul Barcelonei precum zvâcnetul unui gigantic şi lent obturator, iar Virek şi Güell dispărură, şi ea se pomeni stând pe bancheta joasă din piele, privind foile zdrenţuite de carton pătat.

3
Bobby face un Wilson

Ce chestie simplă era moartea. Acum îşi dădea seama: pur şi simplu, se-ntâmpla. O beleai puţintel şi gata, apărea – ceva rece şi inodor dilatându-se din cele patru colţuri cretine ale camerei, sufrageria maică-tii din Barrytown.

Căcat, se gândi. Doi-Pe-Zi o să se cace pe el de râs, fac Wilson de prima dată când ies.

Singurul zgomot din odaie era clănţănitul slab, dar permanent al dinţilor săi vibrând, un tremur paralitic supersonic pe măsură ce feedbackul îi halea sistemul nervos. Îşi privi mâna îngheţată, oscilând delicat, la câţiva centimetri de butonul din plastic roşu care putea întrerupe conexiunea ce-l ucidea.

Căcat!

Venise acasă şi trecuse direct pe treabă, băgase spărgătorul de gheaţă închiriat de la Doi-Pe-Zi şi se cuplase, tastând către baza pe care o alesese drept prima lui ţintă vie. Se gândise c-

aşa trebuia făcut; dacă vrei să faci o chestie, atunci *fă-o.* Avea micuţul deck Ono-Sendai de numai o lună, însă ştia deja că voia să fie mai mult decât un oţ din Barrytown. Bobby Newmark, supranumit Contele Zero, dar se terminase deja. Spectacolele nu se sfârşeau niciodată în felul ăsta, nu chiar de la început. Într-un spectacol, fata cowboyului erou, sau poate partenerul lui, apărea în ultima clipă, îi smulgea trozii şi apăsa butonaşul roşu decuplat. Aşa că reuşeai, o scoteai la capăt.

Acum însă Bobby era singur, sistemul lui nervos autonom era supraîncărcat cu protecţiile unei baze de date aflate la trei mii de kilometri de Barrytown, iar el o ştia. Bezna aceea care se apropia deţinea o magie chimică, permiţându-i să întrezărească infinita atracţie a încăperii, cu mocheta ei de culoarea mochetei şi cu perdelele de culoarea perdelei, cu canapeaua spălăcită din plastic expandat, cu stativul cromat, cu muchii ascuţite, ce conţinea componentele unui modul recreativ Hitachi vechi de şase ani.

Trăsese precaut perdelele, pregătindu-se pentru rulare, dar acum, habar n-avea de ce, i se părea că oricum poate vedea afară, unde blocurile din Barrytown se înălţau în talazurile lor din beton pentru a se sparge de turnurile mai întunecate ale Proiectelor. Valul acela de blocuri zbârlea perişorii fini de insecte ai antenelor individuale şi de satelit, între care se întindeau frânghii acoperite cu rufe puse la uscat. Maică-sii îi plăcea să se plângă în privinţa asta; ea avea un uscător. Bobby îşi amintea încheieturile degetelor ei înălbite pe imitaţia de bronz a balustradei balconului, cutele uscate de la încheietura îndoită a mâinii. Îşi amintea un băiat mort, luat de pe Maidanul cel Mare pe o targă din aliaj, învelit în plastic de aceeaşi culoare cu maşina poliţiei. Căzuse şi se izbise la cap. Căzuse. Mort. Wilson.

Inima i se opri. I se păru că se prăbuşise într-o parte, şutată ca un personaj din desenele animate.

A şaisprezecea secunda din moartea lui Bobby Newmark. Moartea lui de oţ.

Atunci ceva *apăru,* o imensitate inexprimabilă, de dincolo de marginea cea mai îndepărtată a tot ce cunoscuse sau îşi închipuise vreodată, şi-l atinse.

CE FACI? DE CE-ŢI FAC ASTA?
Glasdefată, părcastaniu, ochinegri…

MĂ OMOARĂ MĂ OMOARĂ FUGI FUGI.
Ochinegri, stea-ndeşert, cămaşăcafenie, părdefată…
DAR I-UN ŞIRETLIC, PRICEPI? DOAR ŢI SE PARE CĂ
TE-A ÎNHĂŢAT. FII ATENT.
ACUM MĂ BAG AICI ŞI-AI IEŞIT DIN BUCLE.

Iar inima i se rostogoli înapoi la locul ei, izbindu-i prânzul în sus cu tălpile ei roşii desprinse din desenele animate, spasmul galvanic al unui picior de broască azvârlindu-l din scaun şi smulgându-i trozii de pe frunte. Vezica i se deşertă atunci când capul îi şterse colţul Hitachi-ului, şi cineva spunea futu-i futu-i futu-i în mirosul de praf al mochetei. Glasuldefată dispăruse, steaua-ndeşert nu mai era, senzaţia de o clipită a unui vânt rece şi piatră tocită de apă…

Apoi capul îi explodă. Văzu totul foarte clar, de undeva de la mare depărtare. Precum o grenadă cu fosfor.

Alb.

Lumină.

4
Pontajul

Honda neagra plutea la douăzeci de metri deasupra punţii octogonale a platformei petroliere abandonate. Se apropiau zorile şi Turner putea distinge conturul decolorat al unui trifoi biohazard ce marca eliportul.

— Ai un biohazard acolo jos, Conroy?

— Nu-i ceva pe care să nu-l cunoşti.

O siluetă în salopetă roşie făcea semnale energice din braţe către pilotul Hondei. Asolizare şi curentul elicei suflă crâmpeie de ambalaj în ocean. Conroy lovi plăcuţa de decuplare a centurilor şi se aplecă prin faţa lui Turner ca să deschidă uşa. Vuietul motoarelor îi asaltă când portiera glisă. Conroy îl împungea în umăr, făcând din podul palmei mişcări insistente de ridicare. Arătă spre pilot.

Turner se târî afară şi-şi dădu drumul jos. Elicea uruia cu vuiet. Conroy poposi ghemuit lângă el. Ieşiră de pe trifoiul decolorat, mergând legănat şi cu picioarele îndoite din genunchi, în felul acela al crabilor comun eliporturilor, curentul Hondei fluturându-le pantalonii în jurul gleznelor. Turner purta o

valiză cenuşie simplă, turnată din ABS[1] balistic, singurul lui bagaj; cineva i-l strânsese din hotel şi-l adusese pe *Tsushima.* O modificare bruscă a ţiuitului îl anunţă că elicopterul se ridica. Se îndepărtă scâncind spre coastă, fără lumini de poziţie. Când zgomotul se pierdu, Turner auzi strigătele pescăruşilor şi plescăiturile Pacificului.

— Cândva, cineva a-ncercat să stabilească aici un port de date, zise Conroy. Sunt ape internaţionale. Pe-atunci nimeni nu trăia pe orbită, aşa c-a ţinut câţiva ani... (Porni către o pădure ruginită de grinzi ce sprijineau suprastructura platformei.) Unu' din scenariile pe care mi le-a arătat Hosaka era să-l aducem pe Mitchell aici, să-i facem controlul, să-l suim pe *Tsushima* şi să băgăm cărbuni spre baba Japonie. Le-am zis să renunţe la rahatu' ăla. Dacă Maas se prinde, poate sări pe noi cu orice au chef. Le-am zis că baza aia pe care-o au în D.F., ăla-i locul, este? Acolo Maas n-ar îndrăzni prea multe căcaturi, ce aia mă-sii, e centrul lui Ciudad de Mexico...

O siluetă se desprinse din umbre, cu forma capului distorsionată de ochelarii bulbucaţi ai unui amplificator de imagini. Le făcu semn să treacă, fluturând din mănunchiul de ţevi boante ale unui lansator de săgeţi Lansing.

— Biohazard, spuse Conroy trecând pe lângă individ. Lasă capul jos, aici. Şi fii atent, treptele sunt lunecoase.

Platforma mirosea a rugină, nefolosinţă şi saramură. Nu existau ferestre. Pereţii crem-murdar erau pătaţi de pecinginea întinsă a ruginii. La fiecare câţiva metri, din grinzile de sus atârnau reflectoare fluorescente cu baterii, proiectând o lumină verzuie hidoasă, simultan intensă şi iritant de inegală. În această încăpere centrală lucrau cel puţin douăsprezece persoane; se mişcau cu precizia relaxată a tehnicienilor capabili. Profesionişti, gândi Turner; se priveau rareori şi vorbeau puţin. Era frig, foarte frig, iar Conroy îi dăduse o canadiană uriaşă, acoperită de plăcuţe şi fermoare.

Un bărbos cu o jachetă îmblănită de pilot de bombardier folosea bandă argintie ca să fixeze mănunchiuri de cabluri optice pe un batardou îndoit. Conroy se afundase într-o discuţie şoptită cu o negresă îmbrăcată într-o canadiană ca a lui Turner. Tehnul cel bărbos ridică privirea şi-l văzu pe Turner.

---

[1] Acrilonitril-stiren.

— Bă-ăă-ga-mi-aş! rosti el, rămânând în genunchi. Bănuisem c-o să fie ceva tare, da’ cred c-o să fie şi nasol.

Se sculă, ştergându-şi în mod automat palmele de blugi. Aidoma celorlalţi tehni, purta mănuşi chirurgicale micropor.

— Tu eşti Turner. Rânji, se uită iute în direcţia lui Conroy şi scoase un flacon de plastic negru dintr-un buzunar al jachetei: Alungă frigu’. Mă mai ţii minte? Am lucrat împreună-n Marrakech, când am trecut pe-un băiat de la IBM la Mitsu-G. Eu am montat bombele pe-autobuzu’ ăla cu care tu şi francezu’ aţi intrat în recepţia hotelului.

Turner luă flaconul, îi scoase dopul şi trase o duşcă. Bourbon. Era tare şi acid, căldura împrăştiindu-se din regiunea sternului.

— Mulţumesc.

Îi întinse flaconul şi bărbatul îl strecură în buzunar.

— Oakey, spuse el. Mă cheamă Oakey. Ţii minte?

— Sigur că da, minţi Turner. Marrakech.

— E Wild Turkey, zise Oakey. Am venit cu avionu’ prin Schipol şi-am sărit pe duty-free. Partenerul tău, privi din nou spre Conroy, nu-i prea relaxat, este? Adică nu-i ca-n Marrakech, este?

Turner încuviinţă din cap.

— Dac-ai nevoie de ceva, continuă Oakey, anunţă-mă.

— Ce anume?

— Altă pileală… sau mai am şi nişte pulbere peruviană, de-aia care-i galbenă cu-adevărat. Oakey rânji iarăşi.

— Mulţumesc, rosti Turner, văzându-l pe Conroy că se desprinde de lângă negresă. Bărbosul îl zări şi el şi îngenunche iute, rupând o altă bucată de bandă argintie.

— Cine-i? întrebă Conroy, după ce-l conduse printr-o uşă îngustă, înconjurată de o garnitură neagră, deteriorată. După aceea, răsuci roata care bloca uşa; cineva o lubrifiase recent.

— Îl cheamă Oakey.

Turner privi împrejurul noii camere. Mai mică. Două proiectoare, mese pliante, scaune, toate noi. Pe mese, echipamente ascunse sub huse protectoare din plastic negru.

— Amic de-al tău?

— Nu. A lucrat cândva pentru mine. Se îndreptă spre masa cea mai apropiată şi dădu husa la o parte. Ce-i asta?

Consola avea aspectul brut, pe jumătate finisat, al unui prototip industrial.

— Deckul ciberspaţiu Maas-Neotek.

— Al tău? ridică din sprâncene Turner.

— Avem două. Unu-i pe teren. De la Hosaka. Cea mai rapidă chestie din matrice, evident, iar Hosaka nu poate nici măcar face releveul cipurilor, ca să le copieze. E cu totul altă tehnologie.

— Le au de la Mitchell?

— N-au zis. Faptul că le-au scos pe masă numai ca să dea jocheilor noştri o şansă-n plus e o indicaţie că-l doresc al naibii de tare.

— Cine-i pe consolă?

— Jaylene Slide. Cea cu care vorbeam, făcu semn din cap spre uşă. Tipul de pe teren e din L.A., un puşti, Ramirez.

— Sunt buni la ceva? Turner puse husa la loc.

— La cât o să coste, e şi cazul. Jaylene a dobândit reputaţie-n ultimii doi ani, iar Ramirez e dublura ei. Căcat, strânse din umeri Conroy, ştii cum sunt cowboyii ăştia. Sonaţi rău…

— De unde i-ai angajat? De fapt, de unde l-ai angajat pe Oakey?

— De la agentul *tău,* surâse Conroy.

Turner îl privi fix, apoi aprobă din cap. Se răsuci şi ridică marginea următoarei huse. Casete, plastic şi polistiren expandat, aliniate ordonat pe metalul rece al mesei. Atinse un paralelipiped din plastic albastru, ştanţat cu o monogramă argintie: S W.

— Agentul tău, repetă Conroy când celălalt deschise caseta. (Arma se afla într-un suport turnat din polistiren bleu, un revolver masiv cu o montură hidoasă, bulbucându-se sub ţeava groasă.) S W Tactical, calibrul 0,408, cu proiector de xenon. Exact ce ţi-ai dorit.

Turner luă arma în mână şi apăsă cu degetul mare butonul de testare a bateriilor pentru proiector. Un LED roşu pulsă de două ori în plăselele din lemn de nuc. Îi smuci tamburul în afară.

— Muniţie?

— Pe masă. Pentru încărcare manuală, cu vârfuri explozive. Turner găsi un cub transparent din plastic chihlimbariu, îl deschise cu mâna stângă şi scoase un cartuş.

— De ce m-au ales pe mine pentru treaba asta?

Examină cartuşul, apoi îl introduse cu atenţie într-unul din cele şase locaşuri ale tamburului.

— Nu ştiu, răspunse Conroy. Am avut impresia că te

programaseră din capul locului, din clipa când au avut acordul lui Mitchell…

Turner roti rapid tamburul, după care îl readuse la poziţie printr-o mişcare scurtă a încheieturii mâinii.

— Am zis: „De ce m-au ales pe mine pentru treaba asta?” (Ridică pistolul cu ambele mâini şi întinse braţele, aţintindu-l direct spre faţa celuilalt.) Cu un revolver ca ăsta, dacă lumina bate bine, uneori poţi vedea chiar prin ţeavă, poţi vedea dacă există glonţ.

Conroy clătină foarte încet din cap.

— Sau îl poţi vedea în alt locaş…

— Nu, rosti foarte încet Conroy, în niciun caz.

— Poate că psihologii au luat-o-n mână. Ce părere ai?

— Nu, repetă Conroy cu un chip inexpresiv. Ei n-au greşit şi nici tu n-o s-o faci.

Turner apăsă trăgaciul. Percutorul ţăcăni pe un locaş gol. Conroy clipi o dată din ochi, deschise gura, o închise şi privi cum bărbatul coboară Smith Wesson-ul. O singură picătură de transpiraţie i se rostogoli pe frunte, pierzându-se într-o sprânceană.

— Ei bine? întrebă Turner.

Conroy strânse din umeri.

— Termină cu căcatu-ăsta, spuse el.

— Aşa de tare mă doresc?

— E lucrarea ta, încuviinţă Conroy.

— Unde-i Mitchell?

Redeschise tamburul şi începu să încarce celelalte cinci locaşuri.

— În Arizona. În vârful unui podiş mesa, la cincizeci de kilometri de linia Sonora, într-o arcologie de cercetare. Biolaboratoarele Maas din America de Nord. Ei deţin totul acolo, până la frontieră, iar mesa e sub ochii a patru sateliţi de recunoaştere. Lucru’ dracului!

— Atunci cum o să intrăm acolo?

— N-o să intrăm. Mitchell o să iasă. Noi îl aşteptăm, îl luăm şi-l uşchim în stare perfectă la Hosaka.

Conroy vârî un arătător sub gulerul descheiat al cămăşii negre şi trase afară un şnur din nailon întunecat de care era legat un pliculeţ din acelaşi material şi de aceeaşi culoare, închis cu arici velero. Îl desfăcu atent şi scoase un obiect pe

care îl ţinu pe palma deschisă.

— Uite. Asta a trimis.

Turner lăsă arma pe masa cea mai apropiată şi luă obiectul. Semăna cu un microsoft gri bombat, un capăt fiind o neurocuplă obişnuită, iar celălalt având o protuberanţă ciudată care nu semăna cu nimic din ce văzuse vreodată.

— Ce-i?

— Biosoft. Jaylene s-a conectat la el şi bănuieşte că-i făcut de o IA. Un fel de dosar al lui Mitchell, având anexat la sfârşit un mesaj pentru Hosaka. Mai bine cuplează-te chiar tu – tre’ să te pui în temă cât mai repede…

Turner ridică ochii de la biosoftul cenuşiu.

— Ce-a mai zis Jaylene?

— A zis că-i mai bine să fii întins când o faci. Am impresia că nu i-a prea plăcut.

Visele maşinilor deţineau un vertij special. În dormitorul improvizat, Turner se întinse pe o saltea virgină din plastic expandat verde şi se conectă la dosarul lui Mitchell. Acesta porni încet; avu timp să închidă ochii.

După zece secunde, ochii îi erau deschişi. Mâinile i se încleştaseră de saltea şi se lupta cu greaţa. Strânse din nou pleoapele… Porni, iarăşi, treptat, o pâlpâire, un flux nelinear de date senzoriale şi fapte, un soi de naraţiune evocată prin montaje bruşte, suprarealiste, şi juxtapuneri. Aducea vag cu o cursă într-un vagonet de *montagne russe* ce pendula aleatoriu între existenţă şi non-existenţă, la intervale imposibil de rapide, schimbând altitudinea, unghiul şi direcţia cu fiecare pulsaţie de neant, atât doar că modificările nu aveau nicio legătură cu orientarea fizica ci mai degrabă cu alternări străfulgerătoare în sistemul simbolurilor şi paradigmelor. Datele acestea nu fuseseră concepute pentru a fi accesate de oameni.

Deschise ochii, trase jackul din mufă şi-l ţinu în palma umedă de transpiraţie. Parcă se trezea dintr-un coşmar. Nu dintr-unul urlător în care şocul spaimelor capătă forme simple, teribile, ci din soiul de vis, infinit mai tulburător unde totul este perfect şi oribil de normal, şi complet *nelalocul lui…*

Intimitatea degajată de lucrul acela era hidoasă. Turner stăpâni valurile de pur transfer afectiv, punându-şi în joc toată voinţa pentru a zdrobi un sentiment asemănător iubirii,

tandreţea obsesivă pe care ajunge să o simtă un observator faţă de subiectul supravegherii prelungite. Peste câteva zile, sau peste câteva ore, ştia sigur asta, cele mai infime detalii ale parcursului academic al lui Mitchell puteau răsări la suprafaţa minţii sale, sau numele unei amante, mireasma părului ei roşu şi bogat sub razele soarelui pătrunse prin…

Se ridică brusc, izbind podeaua ruginită cu tălpile din plastic ale pantofilor. Nu-şi dezbrăcase canadiana, iar Smith Wesson-ul, ţinut într-un buzunar lateral, îl lovea dureros în şold.

Avea să treacă. Izul psihic al lui Mitchell avea să pălească, tot aşa cum gramatica spaniolă din lexicon se evapora după fiecare întrebuinţare. Accesase un dosar de securitate Maas compilat de un calculator inteligent, atât şi nimic mai mult. Puse biosoftul înapoi în micuţul portofel negru al lui Conroy, apăsă cu degetul mare închizătoarea velero şi-şi trecu şnurul în jurul gâtului.

Deveni conştient de sunetele valurilor clipocind de laturile platformei.

— Hei, şefu', vorbi cineva dinapoia păturii brune militare ce acoperea intrarea spre restul dormitorului, Conroy zice că-i timpu' să treci în revistă trupele, şi dup-aia să plecaţi în altă parte. Chipul bărbos al lui Oakey se ivi de după pătură. Altfel nu te-aş fi trezit, este?

— Nu dormeam, răspunse Turner şi se sculă în picioare, frecând cu degetele, în mod instinctiv, pielea din jurul mufei implantate.

— Păcat, comentă Oakey. Am nişte derme care te-adorm, o oră pe ceas, dup-aia-ţi trimit nişte stimulente ca lumea şi te scoală gata de treabă, pe bune…

Turner clătină din cap.

— Du-mă la Conroy.

5
Slujba

Marly trase la un hotel micuţ, cu plante verzi în recipiente mari din aramă, coridoarele pardosite cu gresie semănând cu table de şah din marmură tocită. Ascensorul era o cuşcă poleită, cu lambriuri din lemn de trandafir, mirosind a ulei de lămâie şi trabucuri scurte.

Odaia ei se afla la etajul patru. O singură fereastră înaltă

dădea spre stradă, genul de ferestre care puteau fi chiar deschise. După plecarea liftierului zâmbitor, Marly se prăbuşise într-un fotoliu al cărui pluş contrasta plăcut cu mocheta belgiană silenţioasă. Deschise pentru ultima dată fermoarele vechilor cizmuliţe pariziene, le azvârli cât colo şi privi duzina de sacoşe lucioase pe care hamalul i le aliniase pe pat. Mâine, se gândi, avea să-şi cumpere valize. Şi o periuţă de dinţi.

— Sunt şocată, se adresă ea sacoşelor. Trebuie să am grijă. Acum nimic nu mi se mai pare real.

Coborî ochii şi văzu că dresul îi era găurit la ambele picioare. Clătină din cap. Noua ei geantă se găsea pe noptiera din marmură albă; era neagră, din piele de vacă tăbăcită, groasă şi catifelata ca untul flamand. Costase mai mult decât i-ar fi datorat lui Andrea pentru cota parte din chiria pe o lună, dar acelaşi lucru era valabil şi pentru o singură noapte petrecută în acest hotel. Geanta conţinea paşaportul şi cipul de credit pe care-l căpătase în galeria Duperey, bazat pe un cont administrat în numele ei de o filială orbitală a Băncii Olandeze Algemeen.

Intră în camera de baie şi răsuci manetele lucioase din alamă ale căzii mari, albe. Apa fierbinte, cu bule de aer, şuieră printr-un filtru japonez. Hotelul asigura flacoane cu săruri de baie, tuburi de creme şi uleiuri aromate. Deşertă în cadă un tub de ulei şi începu să se dezbrace, simţind un fior de regret când o aruncă pe Sally Stanley. Până acum o oră, jacheta veche de un an reprezentase haina ei favorită şi poate singurul obiect scump pe care-l deţinuse vreodată. Acum o puteau lua cameristele; poate că avea să ajungă într-unul din talciocurile oraşului, genul de locuri unde vâna chilipiruri, când era în şcoala de artă…

Oglinzile se aburiră, pe măsură ce camera se umplu cu aburul parfumat, înceţoşându-i reflecţia goliciunii. Oare să fi fost chiar atât de simplu? Cipul de credit subţire şi auriu al lui Virek s-o fi extras din mizerie, aducând-o în acest hotel, unde prosoapele erau albe, groase şi aspre? Simţea o anumită ameţeală spirituala, de parcă ar fi tremurat pe marginea unui abis. Se întreba cât de puternici puteau fi banii de fapt – dacă ai fi avut suficienţi, cu adevărat suficienţi. Bănuia că doar oameni ca Virek ştiau cu precizie şi, mai mult ca sigur, ei erau practic incapabili *de a şti;* a-l fi întrebat pe Virek era ca şi cum ar fi chestionat un peşte ca să afle mai multe despre apă. Da, draga mea, este udă; da, copilă, cu siguranţă este calda, înmiresmată,

cu prosoape aspre. Păşi în cadă şi se întinse.

Mâine avea să se coafeze. La Paris.

Telefonul lui Andrea sună de şaisprezece ori înainte ca Marly să-şi amintească de programul special. Nu fusese deconectat, iar micul şi scumpul hotel din Bruxelles nu apărea pe lista lui. Se întinse să lase receptorul pe tăblia de marmură a noptierei şi aparatul piui o dată, melodios.

— Un curier v-a adus un pachet de la galeria Duperey.

După ce liftierul – de data aceasta un tânăr brunet, posibil spaniol – ieşi, Marly duse pachetul la fereastră şi-l răsuci în mâini. Era ambalat într-o singură coală de hârtie fabricată manual, cenuşiu-închis, pliată în misteriosul fel japonez ce nu necesita adezivi sau panglici; ştia însă că o dată ce l-ar fi deschis n-ar mai fi izbutit să-l refacă. Antetul galeriei era imprimat în relief într-un colţ, iar numele ei şi denumirea hotelului fuseseră caligrafiate în cursive perfecte, pe mijloc.

Desfăcu ambalajul şi găsi un holoproiector Braun nou-nouţ şi un plic din plastic transparent. Plicul conţinea şapte holofişe numerotate. Dincolo de miniaturalul balcon din fier forjat, soarele apunea, aurind Oraşul Vechi. Femeia auzi claxoane de maşini şi strigăte de copii. Închise fereastra şi se apropie de birou. Braun-ul era un paralelipiped negru, neted, alimentat de celule solare. Îi verifică încărcătura, apoi luă prima holofişă din plic şi o introduse în fantă.

Caseta pe care o văzuse în simularea parcului Güell înflori deasupra proiectorului, sclipind cu rezoluţia de cristal a celor mai perfecte holograme de muzeu. Os şi aur de circuite, dantelă moartă şi o bilă albă, mată, din lut. Marly clătină din cap. Cum ar fi putut cineva aranja fragmentele acestea, nişte gunoaie, într-un asemenea mod încât îţi mişca inima, prinzându-ţi sufletul precum cârligul unui pescar? După aceea, încuviinţă încetişor. Se putea face, o ştia, fusese făcut cu mulţi ani în urmă de un bărbat pe nume Cornell, care realizase casetele.

Se uită apoi în stânga, unde eleganta hârtie gri zăcea pe tăblia mesei. Alesese întâmplător hotelul acesta, după ce se plictisise de cumpărături. Nu-i spusese nimănui că se afla aici, şi în niciun caz cuiva de la galeria Duperey.

6
Barrytown

Fusese inconştient timp de vreo opt ore, judecând după ceasul de pe Hitachi-ul mamei. Se deşteptase privindu-i cadranul prăfuit, simţind sub coapsă un obiect dur. Ono-Sendai-ul. Se rostogoli într-o parte. Miros stătut de vomă.

Apoi se pomeni îmbrăcat sub duş, fără să ştie exact cum anume ajunsese acolo, răsucind robinetele. Îşi înfipse degetele în pielea feţei, trăgând şi apăsând adânc. O simţea ca pe o mască din cauciuc.

— S-a-ntâmplat ceva… Ceva nasol şi mare, nu era sigur ce anume.

Hainele lui umede se adunară treptat într-un maldăr pe gresia pardoselii duşului. În cele din urmă ieşi de acolo, merse la chiuvetă, îşi îndepărtă părul ud din ochi şi se zgâi la chipul din oglindă. Bobby Newmark, nicio problemă.

— Nu, Bobby, e o problemă. Şi cred că-i groasă de tot…

Cu prosopul în jurul umerilor, picurând apă, străbătu holul îngust până în dormitorul său, un spaţiu micuţ cu formă prismatică, situat în capătul apartamentului. Când intră, aparatul holoporn porni, şase fete zâmbitoare, privindu-l cu evidentă încântare. Păreau că se aflau dincolo de pereţii camerei, în panorame neclare de spaţiu pudrat în albastru, cu surâsuri albe şi trupuri tinere şi musculoase, strălucitoare precum neonul. Două dintre ele înaintară şi începură să se mângâie.

— Stop, rosti el.

Proiectorul se închise la comanda lui; fetele de vis dispărură. Aparatul aparţinuse iniţial fratelui mai mare al lui Ling Warren; coafurile şi hainele fetelor erau demodate şi vag ridicole. Puteai vorbi cu ele, punându-le să facă fel de fel de chestii, singure sau între ele. Bobby îşi amintea că la treisprezece ani fusese îndrăgostit de Brandi, cea cu pantaloni din neopren albastru. Acum aprecia proiecţiile în primul rând pentru iluzia de spaţiu pe care o confereau dormitorului improvizat.

— S-a-ntâmplat ceva-n pizda mă-sii, vorbi el îmbrăcând blugii negri şi o cămaşă aproape curată. Clătină din cap: *Ce?* Ce pizda mă-sii?

O creştere de tensiune în reţea? Vreun accident în Comitetul

pentru Fisiune? Poate că baza în care încercase să se strecoare suferise o avarie ciudată, sau fusese atacată din altă parte… El însă rămăsese cu senzaţia că întâlnise pe cineva, cineva care… În mod inconştient, întinse mâna dreaptă, cu degetele răşchirate, imploratoare.

— Futu-i, rosti.

Degetele se strânseră pumn. Apoi îşi reaminti; mai întâi, senzaţia unei chestii mari, o chestie *cu adevărat* mare, pogorându-se asupra lui din ciberspaţiu, urmată de impresia-de-fată. Arămie şi zveltă, ghemuită undeva într-un întuneric ciudat, strălucitor, plin de stele şi vânt. Luneca însă, îndepărtându-se când mintea lui o căuta.

Flămând, îşi puse sandalele şi porni către bucătărie, frecându-şi părul cu un prosop umed. Trecând prin sufragerie, zări afişajul CUPLAT al Ono-Sendai-ului privindu-l de pe mochetă.

— Căca-m-aş!

Stătu pe loc şi-şi supse măselele. Rămăsese cuplat. Era oare posibil să fi fost în continuare conectat la baza pe care-ncercase s-o spargă? Ei şi-ar fi putut da seama că nu murise? Habar n-avea. Ştia un singur lucru: tipii aveau numărul lui. Nu se complicase cu ocolişuri şi zorzoane care i-ar fi oprit să ruleze o căutare de revenire.

Aveau adresa lui.

Uitând de foame, se răsuci spre baie şi scotoci prin ţoalele ude până ce găsi cipul de credit.

Avea două sute zece Yeni Noi ascunşi în cavitatea mânerului din plastic al unei şurubelniţe multifuncţionale. După ce băgă şurubelniţa şi cipul de credit în blugi, îşi trase perechea cea mai veche şi mai grea de bocanci, apoi scormoni prin hainele nespălate de sub pat. Scoase o jachetă din prelată neagră cu cel puţin zece buzunare, unul dintre ele fiind o pungă mare între omoplaţi, un soi de rucsac integral. Sub pernă ţinea un cuţit cu arc japonez, cu plăsele portocalii; îi găsi locul într-un buzunar îngust pe mâneca stângă a jachetei, lângă manşetă.

Fetele de vis apărură când pleca.

— Bobby, Bob-by, întoarce-te să ne jucăm…

În sufragerie, smulse jackul Ono-Sendai-ului din panoul frontal al Hitachi-ului, bobină cablul de fibră optică şi-l vârî într-un buzunar. Făcu acelaşi lucra cu setul de trozi, apoi strecură Ono-

Sendai-ul în buzunarul-rucsac al jachetei.

Perdelele erau în continuare trase. Simţea talazul unei noi voioşii. Pleca. *Trebuia* să plece. Uitase deja jalnica nebunie generată de atingerea morţii. Dădu puţin perdelele într-o parte, despărţindu-le doar cât lăţimea unui deget, şi privi afară.

Era spre sfârşitul după-amiezii. Peste câteva ore, primele lumini aveau să-nceapă să clipească pe formele masive şi întunecate ale Proiectelor. Maidanul cel Mare se pierdea în depărtare precum un ocean din beton; Proiectele se înălţau pe ţărmul opus, vaste structuri rectilinii, atenuate de un strat aleatoriu de balcoane retransformate în sere, rezervoare cu şalăi, sisteme de încălzire solară şi omniprezentele antene pentru satelit.

Doi-Pe-Zi trebuia să fie pe acolo, dormind, într-o lume pe care Bobby n-o văzuse niciodată, lumea unei arcologii mincom. Doi-Pe-Zi cobora să facă afaceri, în majoritate cu oţii din Barrytown, după care urca înapoi. Dintotdeauna lui Bobby îi păruse interesant acolo sus, cu nenumăratele lucruri ce se petreceau nopţile pe balcoane, printre petele stacojii ale tăciunilor, copilaşi doar în lenjerie de corp mişunând precum maimuţele, atât de mici încât de abia îi puteai zări. Uneori vântul îşi modifica direcţia şi aromele de mâncare gătită se lăsau deasupra Maidanului, iar alteori zăreai o microuşoară planând din tărâmul secret al acoperişurilor, sus de tot. Şi permanent, duduiturile contopite dintr-un milion de difuzoare, talazuri de muzică ce pulsau şi se destrămau o dată cu vântul.

Doi-Pe-Zi nu discuta niciodată despre viaţa lui, ori despre locul unde trăia. Doi-Pe-Zi discuta despre afaceri sau, ca să fie mai sociabil, despre femei. Ceea ce spunea Doi-Pe-Zi despre femei îl făcea pe Bobby să-şi dorească mai mult decât oricând să iasă din Barrytown, şi tânărul ştia că afacerile reprezentau unica lui cale de ieşire. Acum însă avea nevoie de dealer în cu totul altă problemă, fiindcă acum era depăşit.

Poate că Doi-Pe-Zi îi putea spune ce se-ntâmpla. În jurul bazei aceleia n-ar fi trebuit să existe niciun soi de chestii ucigaşe. Doi-Pe-Zi i-o alesese, apoi îi închiriase softul de care avea nevoie ca să pătrundă. Iar Doi-Pe-Zi era gata să-i cumpere orice lucru pe care ar fi reuşit să-l manglească. Aşadar, el trebuia să ştie. Măcar să ştie *ceva.*

— N-am nici barem numărul tău, moşule, se adresă el

Proiectelor, lăsând perdelele să revină la poziţia lor.

Să-i lase ceva maică-sii? Un bilet?

— Căcat, rosti către odaia dinapoia sa, uşcheală d-aici, şi ieşi din apartament, mergând pe coridor către scări. Pentru totdeauna, adăugă, deschizând cu piciorul uşa scărilor.

Maidanul părea îndeajuns de sigur, cu excepţia unui drogat singuratic, fără cămaşă, adâncit într-o conversaţie furioasă cu Dumnezeu. Bobby îl ocoli pe departe; tipul răcnea şi sărea, despicând văzduhul cu lovituri de karate. Era tuns în stilul Lobilor iar pe picioarele lui desculţe se zărea sânge închegat.

Cel puţin teoretic, Maidanul reprezenta un teritoriu neutru şi Lobii formaseră o asociere liberă cu Gotikii; Bobby avea legături destul de solide cu Gotikii, totuşi îşi menţinuse statutul de independent. Barrytown era un loc cam riscant să fii de capul tău. Cel puţin, se gândi el în vreme ce bolboroselile mânioase ale narcomanului se pierdeau îndărătul lui, găştile asigurau o anumită structură. Dacă erai Gotik şi te rădeau Zilierii, era logic. Poate că te mierleau din motive complet sonate, dar existau nişte reguli. Independenţii însă puteau fi ucişi de drogo care trăiau numai din instinct, ori de criminali singuratici veniţi din locuri chiar atât de îndepărtate precum New Yorkul – cum fusese Colecţionarul de Penisuri din vara trecută, care-şi ţinea trofeele în buzunar, într-o pungă de plastic…

Bobby încercase să-şi croiască o ieşire din peisajul acesta încă de când se născuse, sau cel puţin aşa i se părea. Acum, în timp ce mergea, deckul ciberspaţiu din buzunarul-rucsac îl izbea în spinare. De parcă şi el îl zorea s-o şteargă.

— Haide, Doi-Pe-Zi, vorbi Bobby înspre Proiectele estompate, mişcă-ţi dracu’ fundu’ şi coboară-n „Leon” până-ajung eu acolo, ai auzit?

Doi-Pe-Zi nu era în „Leon”.

De fapt înăuntru nu se afla nimeni, dacă nu-l puneai la socoteală pe Leon, care sonda misterele interioare ale unui convertizor cu ecran mural folosind o agrafă pentru hârtii îndoită.

— De ce dracu’ nu iei un ciocan şi-i tragi câteva până-ncepe să meargă? întrebă Bobby. Ai avea acelaşi succes.

Leon ridică ochii de la convertizor. Trecuse probabil de patruzeci de ani, dar era greu de spus. Nu părea să aparţină

unei rase anume sau, dintr-o altă perspectivă, era în sine reprezentantul unei rase cu totul speciale. Avea multe oase faciale hipertrofiate şi o coamă de pâr negru, cârlionţat, mat. În ultimii doi ani, clubul său de piraţi din subsol reprezentase unul dintre punctele fixe ale vieţii lui Bobby.

Îl privi pe tânăr inexpresiv cu ochi moleşiţi, pupile de un cenuşiu sidefat peste care se suprapunea o impresie de măsliniu translucid. Aspectul lor îl ducea cu gândul pe Bobby la stridii şi ojă de unghii, două lucruri pe care nu-i făcea plăcere să le asocieze ochilor. Culoarea semăna cu ceva folosit la capitonarea taburetelor de bar.

— Vreau să zic că nu poţi repara o chestie d-asta scotocind prin ea, adaugă el stânjenit.

Leon clătină încet din cap şi reveni la explorările sale. Oamenii plăteau să între aici pentru că Leon pirata kino şi simstim de pe cablu, rulând o mulţime de lucruri pe care cei din Barrytown nu-şi permiteau să le acceseze altfel. În camera din spate se încheiau afaceri şi puteai face „donaţii" pentru băuturi, în majoritate rachiu alb de Ohio diluat cu suc de portocale sintetic pe care Leon îl producea în cantităţi industriale.

— Auzi, ăă, Leon, începu iarăşi Bobby, Doi-Pe-Zi n-a mai trecut pe-aici în ultima vreme?

Ochii cei oribili se ridicară din nou şi-l examinară cam prea mult pe Bobby.

— Nu.

— Poate azi-noapte?

— Nu.

— C-o noapte-n urmă?

— Nu.

— Aha. Bine. Mulţam.

N-avea rost să-l sâcâie pe Leon. De fapt, existau chiar mai multe motive pentru care nu era bine s-o facă. Bobby privi împrejurul încăperii largi şi slab iluminate, la unităţile de simstim şi ecranele kino stinse. Clubul consta dintr-o serie de odăi aproape identice în subsolul unui eşafodaj semirezidenţial destinat garsonierelor şi unui firicel de industrie uşoară. Izolare fonică de calitate – de afară de abia auzeai muzica. În multe nopţi ieşise din „Leon" cu capul vuindu-i de zgomot şi pastile, în ceea ce i se păruse un vid magic de tăcere, cu urechile ţiuindu-i tot drumul peste Maidan, până acasă.

Acum avea probabil o oră la dispoziţie până începeau să sosească primii Gotiki. Dealerii, în majoritate negri din Proiecte sau albi din Oraş, ori altă suburbie, nu-şi făceau apariţia până nu exista o gaşcă de Gotiki care să le facă vânzare. Nimic mai nasol pentru un dealer decât să stea şi să aştepte, fiindcă asta însemna că nu câştiga nimic, iar un dealer pe treabă n-ar fi pierdut în niciun caz vremea prin „Leon” doar ca să-şi omoare timpul. În club erau numai rahaţi de oţi, amatori de sfârşit de săptămână cu deckuri ieftine care urmăreau kino-uri japoneze spărgătoare de gheaţă…

Totuşi Doi-Pe-Zi nu era aşa, îşi spuse el suind treptele de beton. Doi-Pe-Zi era pe treabă. Voia să iasă din Proiecte, din Barrytown, din „Leon”. Să meargă-n Oraş. În Paris, poate, ori în Chiba. Ono-Sendai-ul îl izbi în spinare. Îşi aminti că înăuntru rămăsese caseta cu spărgătorul lui Doi-Pe-Zi. Nu voia să aibă de dat nimănui explicaţii despre el. Trecu pe lângă un chioşc de ştiri. Într-o fereastră de plastic dintr-o latură cu geamuri-oglindă se derula infaxul galben al ediţiei new yorkeze al lui *Asahi Shimbun,* guverne răsturnate în Africa, chestii ruseşti pe Marte…

Era ora aceea din zi când puteai vedea lucrurile foarte clar, puteai zări fiecare lucruşor hăt departe pe străzi, verdele crud de abia înmugurind pe crengile negre ale copacilor ce se înălţau din găurile lor în beton şi străfulgerarea de oţel a cizmuliţei unei fete de la o distanţă de un cvartal, ca şi cum ai fi privit printr-un soi special de apă care facilita vederea, deşi era aproape beznă. Se răsuci şi privi în sus către Proiecte. Etaje întregi erau de-a pururi întunecate, fie abandonate, fie cu ferestrele camuflate. Ce făceau înăuntru? Poate că-ntr-o bună zi avea să-l întrebe pe Doi-Pe-Zi.

Verifică ora după ceasul Coke al chioşcului. Maică-sa trebuie să se fi întors deja din Boston, altfel ar fi scăpat unul din serialele favorite. O gaură nouă în capul ei. Era oricum ţicnită, nimic în neregulă cu mufa pe care o avusese încă dinainte să se fi născut el, dar de ani de zile se plângea de paraziţi, rezoluţie şi hemoragie senzorială, aşa încât în cele din urmă riscase să se ducă-n Boston pentru o operaţie de înlocuire ieftină. Genul de clinică unde nici măcar nu te programează pentru operaţie. Intri şi ţi-o bagă-n ţeastă… Bobby ştia, sigur că da, cum avea să-şi facă apariţia cu o sticlă împachetată sub braţ, fără barem să-şi scoată haina, şi-avea să se cupleze la Hitachi, să-şi tâmpească

creierii cu dramolete vreme de şase ore non-stop. Ochii ei îşi pierdeau focalizarea şi uneori, dacă era un episod cu adevărat bun, prin colţul gurii îi curgea un firicel de bale. Cam la douăzeci de minute izbutea să-şi amintească să soarbă delicat, ca o cucoană, din sticlă.

Dintotdeauna fusese aşa, cel puţin de câtă vreme şi-o amintea el, afundându-se treptat tot mai mult în cel puţin jumătate de duzină de vieţi sintetice, fantezii simstim secvenţiale despre care Bobby fusese nevoit să audă toată viaţa. Tânărul nutrea încă un sentiment ce-l înfiora: că unele dintre personajele despre care-i vorbea maică-sa erau rudele lui, unchi şi mătuşi frumoase şi bogate, care puteau apărea într-o bună zi dacă el n-ar fi fost aşa o haimana. Se gândea acum că poate chiar fusese adevărat, într-un fel; ea se cuplase la căcaturile alea tot timpul sarcinii, fiindcă i-o spusese, aşa încât el, fetusul Newmark, ghemuit înăuntru, reverberase la vreo mie de ore de *Oameni importanţi* şi *Atlanta.* Nu-i plăcea totuşi să se imagineze ghemuit în pântecul Marshei Newmark. Îl apuca transpiraţia şi i se făcea rău.

Mămica-Marsha. Abia în ultimul an, sau cam aşa ceva, începuse Bobby să înţeleagă lumea îndeajuns de bine – cum o vedea acum – pentru a se întreba în ce fel anume reuşea maică-sa să se descurce, chiar aşa jalnic cum o făcea, cu sticla de băutură şi cu spectrele mufei care să-i ţină tovărăşie. Câteodată, când se găsea într-o anumită stare de spirit şi trăsese numărul corespunzător de sorbituri, continua să încerce să-i istorisească despre taică-său. Bobby ştiuse încă de la patru ani că erau vrăjeli, deoarece detaliile se modificau din când în când, totuşi ani de zile îşi permisese un soi de plăcere auzindu-le.

Găsi o travee de încărcare la câteva cvartale în vestul lui „Leon”, mascată de stradă printr-o pubelă de gunoaie proaspăt vopsită în albastru, vopseaua strălucind peste tabla îndoită şi adâncită. Deasupra traveei atârna un singur tub de halogen. Se aşeză pe o bordură de beton comodă, atent să nu lovească Ono-Sendai-ul. Câteodată trebuia pur şi simplu să aştepţi. Acesta era unul dintre lucrurile învăţate de la Doi-Pe-Zi.

Pubela era umplută cu o varietate de rămăşiţe industriale. Barrytown deţinea cota lui de producători semiclandestini, făcând parte din „economia subterană” despre care le plăcea să

vorbească chipurilor de la ştiri, însă Bobby nu le băga prea mult în seamă. Afaceri. Totul se rezuma la afaceri.

Fluturii pâlpâiau pe orbite strâmbe în jurul tubului cu halogen. Bobby privi inexpresiv trei puşti, dintre care cel mai în vârstă putea să aibă zece ani, escaladând peretele albastru al pubelei cu ajutorul unei corzi murdare din nailon alb şi o ancoră cu gheare de pisică care fusese probabil un umeraş pentru haine. Când şi ultimul trecu peste margine, în maldărele de resturi din plastic, coarda fu trasă repede sus. Deşeurile începură să foşnească şi să scârţâie.

Ca şi mine, se gândi Bobby, şi eu făceam tâmpenii d-astea, umplându-mi camera cu gunoaiele ciudate pe care le găseam.

O dată sora lui Ling Warren găsise braţul cuiva, împachetat în plastic verde şi legat cu benzi din cauciuc.

Pe mămica-Marsha o apucau uneori crize religioase care ţineau câte două ore, când intra în odaia fiului ei şi-i arunca cele mai bune deşeuri şi-i lipea deasupra patului nişte oribile holograme autoadezive. Poate Isus, sau poate Hubbard ori Fecioara Maria, nu avea mare importanţă pentru ea când îi veneau pandaliile. Îl şucărise pe Bobby râu de tot, până într-o bună zi când fusese deja destul de mare ca să vină în sufragerie cu un ciocan cu cap sferic şi să-l ridice deasupra Hitachi-ului; dacă te mai atingi de lucrurile mele, îţi rad toţi amicii, mamă, pe toţi. Femeia nu încercase s-o mai facă niciodată. Cu toate acestea, hologramele adezive avuseseră un efect asupra lui Bobby, întrucât religia reprezenta acum un subiect pe care simţea că-l analizase şi-l abandonase. În esenţă, aşa considera tânărul, existau oameni care aveau nevoie de rahatul ăla şi bănuia că existaseră dintotdeauna, dar el nu făcea parte dintre ei, de aceea nu-i trebuia.

Unul dintre puşti scoase capul, examină prin ochii săi oblici zona imediat înconjurătoare, apoi dispăru iarăşi. Se auzi un zăngănit, urmat de un hârşâit. Nişte mâini micuţe şi albe ridicară peste margine o canistră metalică ştirbită şi o coborâră cu coarda din nailon. Pradă bună, îşi spuse Bobby; puteai duce marfa la un dealer de metale şi luai ceva pe ea. Băieţii coborâră obiectul pe pavaj, cam la un metru de tălpile bocancilor lui Bobby; când ateriză, acesta se răsuci întâmplător, arătându-i simbolul cu şase coame al unui biohazard.

— Băga-mi-aş, făcu el trăgându-şi piciorul în mod reflex.

Un puşti se lăsă pe frânghie şi ridică recipientul. Ceilalţi doi îl urmară. Bobby văzu că erau mai mici decât crezuse.

— Auziţi, rosti el, ştiţi că poate fi ceva nasol de tot înăuntru? Puteţi face cancer, sau alte chestii…

— Ce-ar fi să dai limbi-n cur la câini? îl sfătui primul dintre băieţi. Eliberară ancora, încolăciră coarda şi târâră canistra după colţul pubelei, dispărând.

Aşteptă o oră şi jumătate. Suficient: la „Leon” se pornea treaba.

Cel puţin douăzeci de Gotiki se găseau în încăperea principală, aidoma unei turme de pui de dinozauri, crestele lor de păr lăcuit clătinându-se şi vibrând. Majoritatea se apropiau de idealul Gotik: înalţi, zvelţi, musculoşi şi totuşi cu o urmă de scofâlcire provocată de agitaţie, sportivi tineri în fazele iniţiale ale uzurii. Paloarea cadaverică reprezenta o obligativitate, iar părul Gotik era prin definiţie negru. Bobby ştia că era mai prudent să-i eviţi pe puţinii care nu-şi puteau deforma trupurile pentru a se potrivi şablonului subculturii; un Gotik scund aducea necazuri, iar unul gras era ucigaş.

Acum îi privea unduind şi scânteind prin club precum o creatură compozită, materie vâscoasă modelată cu o suprafaţă ca lama unui ferăstrău, din piele neagră şi ţepi de inox. Cei mai mulţi aveau chipuri aproape identice, trăsături refăcute pentru a se potrivi unor arhetipuri străvechi selecţionate din băncile kino. Alese un Dean extrem de atent realizat, al cărui păr se legăna aidoma dansului de împerechere al unei şopârle nocturne.

— Frate, începu Bobby nesigur dacă-l mai întâlnise vreodată.

— Omu-meu, răspunse languros Dean-ul, cu obrazul stâng bombat de un ghemotoc de gumă de mestecat. E Contele, păpuşă, se adresă fetei lui, Count Zero Întrerupt.

Degete lungi şi albicioase cu o cicatrice recenta pe dosul lor, strângând fesele fetei prin fusta din piele.

— Conte, ea-i gagică-mea.

Gotika îl privi pe Bobby cu un interes vag, dar lipsită de orice scânteie de recunoaştere umană, de parcă ar fi văzut reclama unui produs de care auzise, însă pe care nu intenţiona să-l cumpere.

Bobby examină mulţimea. Câteva chipuri inexpresive, totuşi niciunul cunoscut. Nici urmă de Doi-Pe-Zi.

— Auzi, ştii, începu el, tu ştii cum merg cioacele, caut pe-un pretenar bun, un pretenar d-afaceri – auzind asta, Gotikul încuviinţă cu înţelepciune, legănându-şi creasta – de-i zice Doi-Pe-Zi…

Făcu o pauză. Gotikul îl privea impasibil, pocnind din gumă. Fata părea plictisită, negăsindu-şi astâmpărul.

— Softar, adăugă Bobby ridicând din sprâncene, un softar negru.

— Doi-Pe-Zi, repetă Gotikul. Sigur că da. Doi-Pe-Zi. Nu, păpuşă?

Fata scutură din cap şi se uită în altă parte.

— Îl ştii?

— Cum să nu.

— A fost p-aici, în seara asta?

— Nu, răspunse Gotikul şi surâse lipsit de rost.

Bobby deschise gura, o închise, se sili să încuviinţeze din cap.

— Mulţam, frate.

— Orice pentru omu-meu.

Încă o oră, acelaşi lucru. Prea mult alb, paloare Gotikă de albeaţa cretei. Ochii inexpresivi şi strălucitori ai fetelor lor, cu tocurile cizmelor ca nişte ace din ebonită. Bobby încercă să nu între în încăperea de simstim, unde Leon rula o bandă dementă cu futaiuri în junglă, care te introducea şi te scotea din tot soiul de animale diferite, o mulţime din acte petrecându-se în copaci, lucru pe care tânărul îl găsea oarecum ameţitor. Acum era destul de flămând ca să se simtă puţin nesigur, sau poate că de vină era postreacţia după cele întâmplate, dar constată că-i venea tot mai greu să se concentreze, iar gândurile i-o luau razna în direcţii ciudate. De pildă, cine se cocoţase în arborii ăia plini de şerpi ca să cableze pentru simstim perechea de creaturi ce semănau cu şobolanii?

Gotikii erau însă pe treaba. Se zvârcoleau şi tropăiau, identificându-se din plin cu şobolanul de copac. Noua bandă de succes a lui Leon, decise Bobby.

În stânga lui, dar cu mult în afara zonei de acţiune a simstimului, stăteau două fete din Proiecte, luxul lor baroc contrastând violent cu monocromul Gotik. Redingotele lungi, negre erau descheiate arătând vestele roşii cambrate din mătase brodată şi poalele enormelor cămăşi albe ce le atârnau

mult peste genunchi. Chipurile smeade erau ascunse sub borurile pălăriilor de pâslă de care atârnau fragmente de aur străvechi: ace de cravată, amulete, dinţi, ceasuri mecanice. Bobby le privi pe furiş; veşmintele dovedeau că au bani, dar şi că cineva te-ar fi halit dacă încercai să faci o mişcare. Odată Doi-Pe-Zi coborâse din Proiecte purtând un costum de velur de culoarea albăstruie a gheţii, cu catarame din diamant la genunchi; poate că nu avusese vreme să se schimbe, totuşi Bobby se comportase de parcă dealerul era îmbrăcat în obişnuitele haine de piele, deoarece bănuise că o atitudine cosmopolită era crucială în lumea afacerilor.

Încerca să se închipuie apropiindu-se degajat de ele şi întrebându-le: Nu-i aşa că doamnele îl cunosc pe bunul meu prieten, domnul Doi-Pe-Zi? Erau însă mai în vârstă decât el, mai înalte şi se mişcau cu o demnitate pe care o găsea intimidantă. Probabil ar fi râs de el, chestie pe care n-o dorea câtuşi de puţin.

Ce voia acum, dar rău de tot, era ceva de mâncare. Prin bumbacul blugilor, îşi pipăi cipul de credit. Trebuia să traverseze strada şi să-şi cumpere un sandviş… Apoi îşi reaminti de ce se găsea aici şi, brusc, nu i se mai păru o idee la fel de inteligentă. Dacă fusese urmărit, după încercarea de spargere, numărul tipului era deja cunoscut; utilizarea lui l-ar fi indicat oricui îl căuta prin ciberspaţiu, dezvăluindu-i pe reţeaua Barrytownului precum o torţă de semnalizare într-un stadion cufundat în beznă. Avea bani gheaţă, dar cu ei nu putea cumpăra mâncare. Deţinerea lor nu era ilegală, atât doar că nimeni nu-i folosea în acţiunile legale. Trebuia să găsească un Gotik cu un cip, să cumpere credit de un Yen Nou, probabil la o rată de schimb jalnică şi apoi să-l roage pe Gotik să-i comande mâncarea. Şi-n ce dracu’ avea să-şi bage restul?

Poate că eşti doar speriat, îşi spuse. Nu era sigur că fusese urmărit, iar baza pe care încercase s-o spargă era legală, sau aşa trebuia să fie. De asta-i spusese Doi-Pe-Zi că nu trebuia să-şi facă griji despre gheaţa neagră. Cine-ar fi pus programe feedback ucigaşe în jurul unui loc care închiria kino porno? Ideea fusese că avea să petreacă puţine ore de kino digital, lucruri noi neapărute pe piaţa de contrabandă. Nu reprezentau totuşi genul de marfă pentru care să fii mierlit…

Cu toate acestea, cineva încercase s-o facă. Şi se mai întâmplase ceva. Ceva cu totul diferit. Urcă din nou treptele,

ieşind din local. Ştia că în matrice existau multe de care el n-avea habar, însă n-auzise niciodată despre lucruri atât de stranii… Sigur că da, auzeai poveşti despre fantome, ba mai erau şi oţi care jurau că văzuseră nu ştiu ce chestii în ciberspaţiu, dar bănuise că erau wilsoni care se cuplaseră făcuţi; în matrice puteai halucina la fel de uşor ca în orice alt loc…

Poate c-asta s-a întâmplat, gândi el. Vocea făcea parte din moarte, din linie-dreaptă, cine ştie ce căcat dement pe care ţi-l trimitea creierul ca să te facă să te simţi mai bine, şi se întâmplase ceva la sursă, poate o cădere de tensiune în partea lor de reţea, astfel încât gheaţa îi scăpase sistemul nervos din strânsoare.

Poate… Totuşi nu ştia. N-avea habar pe ce teren se juca. Ignoranţa începuse să-l roadă în ultima vreme, întrucât din cauza ei nu putuse face mutările pe care trebuia să le facă. Până atunci nu se gândise prea mult la asta, dar de fapt nu ştia mare lucru mai despre nimic. Mai exact, până ce începuse să fie oţ avusese impresia că ştia atât cât avea nevoie. Însă aşa erau Gotikii, şi de aceea Gotikii aveau să rămână aici şi să-şi facă creierii scrum, sau să fie mierliţi de Zilieri, iar procesul de uzură oprea din ei acel procentaj care, într-un fel sau altul, avea să devină următorul val de locuitori ai Barrytownului, procreând copii şi cumpărând apartamente, totul putând să reintre apoi în cerc.

Bobby aducea cu un copil născut şi crescut lângă un ocean, considerându-l la fel de firesc ca şi cerul, fără să ştie însă nimic despre curenţi, rute de navigaţie, sau detalii climaterice. În şcoala utilizase deckuri, jucărioare ce te purtau prin infinitele întinderi ale spaţiului care nu era spaţiu, halucinaţia consenzitivă inimaginabil de complexă a omenirii, matricea, ciberspaţiul, locul unde miezurile fierbinţi ale marilor corporaţii ardeau precum nove de neon, date atât de dense încât sufereai supraîncărcări senzoriale dacă încercai să pricepi mai mult decât contururile cele mai aproximative.

Însă, de când devenise oţ, începuse să înţeleagă cât de puţine ştia despre felul cum merg lucrurile, şi nu numai în matrice. Cumva depăşise cadrul ei şi începuse să se întrebe – să se întrebe şi să gândească. Cum funcţiona Barrytown, ce anume o propulsa pe maică-sa, de ce Gotikii şi Zilierii investeau atâta energie în strădaniile de a se ucide reciproc. Sau de ce Doi-Pe-Zi

era negru şi locuia sus, în Proiecte, şi ce anume schimba asta.

Mergând, continua să-l caute pe dealer. Chipuri albe, alte chipuri albe. Stomacul i se stârnise; se gândi la pachetul proaspăt cu cotlete de grâu din frigiderul de acasă, prăjite în soia şi cu o pungă de pesmeţi din krill…

Trecând din nou pe lângă chioşc, privi ceasul Coke. Cu siguranţă, Marsha venise deja şi era cufundata în complexităţile întortocheate ale *Oamenilor importanţi,* de aproape douăzeci de ani împărtăşind printr-o mufa viaţa eroinei. Infaxul *Asahi Shimbun* curgea mai departe înapoia ferestruicii sale şi Bobby se apropie la timp ca să zărească prima consemnare a exploziei din Blocul A, Nivelul 3, Covina Concourse Courts, Barrytown, New Jersey…

Apoi acesta trecu, dispăru, înlocuit de un reportaj despre funeraliile oficiale ale şefului Yakuza din Cleveland. Strict tradiţionale. Toţi purtau umbrele negre.

Bobby trăise toată viaţa în Blocul A, apartamentul 503. Lucrul acela enorm, aplecându-se, strivind-o pe Marsha Newmark şi Hitachi-ul ei. Bineînţeles, fusese destinat lui.

— E cineva cu care nu te joci, se auzi vorbind.

— Hei! Omu-meu! Conte! Eşti criţă, frate? Hei! Un’te duci? Ochii celor doi Dean se întoarseră şi-l urmăriră în goana lui panicată.

7
Promenada

Conroy viră Fokkerul albastru scoţându-l de pe panglica erodată a autostrăzii de dinaintea războiului şi reduse debitul gazului. Dâra de colb alburiu asemănătoare cozii unui cocoş, care-i urmărise din Needles, începu să se aştearnă pe sol; când se opriră, vehiculul pe pernă pneumatică coborî pe şorţul său elastic, umflat.

— Ăsta-i locul de-ntâlnire, Turner.

— Ce-a distrus-o?

— Economia, răspunse Conroy. Dinainte de război. N-au mai apucat s-o termine. Zece kilometri mai la vest sunt numai sistematizări, numai fundaţiile reţelelor – nici case, absolut nimic.

— Cât de mare-i echipa?

— Nouă oameni, fără tine. Plus doftorii.

— Care doftori?

— Ai lui Hosaka. Maas se ocupă de biologice, este? Nu poţi şti dacă nu l-au aranjat pe băiatu’ nostru. Hosaka a construit o miniclinică neurochirurgicală, complet echipată şi deservită de trei barosani. Doi sunt oamenii companiei, al treilea e coreean şi cunoaşte medicaţiile şi pe faţă şi pe dos. E-n aia lungă – arătă el. Ca s-o bage, au demontat parţial o secţiune a acoperişului.

— Cum ai adus-o?

— Din Tucson, într-o autocisternă. Am simulat o pană. Am scos-o şi-am rostogolit-o. Am pus mâna toţi. N-a durat trei minute.

— Maas, rosti Turner.

— E-adevărat, încuviinţă Conroy oprind motorul. Trebuia să riscăm, adăugă el în tăcerea bruscă. Poate că n-au văzut-o. Băiatul nostru din cisternă a rămas în cabină şi s-a plâns pe CB[2] dispecerului din Tucson despre nenorocitu’ de schimbător de căldură şi cât va dura până-l repară. Ne-am gândit c-o să ne intercepteze. Aveai o idee mai bună?

— Nu. Mai ales dacă clientul doreşte chestia pe teren. Numai că acum stăm aici chiar în mijlocul fotografiilor lor de recunoaştere…

— Iubiţel, pufni Conroy, poate că ne-am oprit să tragem una mică. Am făcut şi noi o pauză în drumu’ până la Tucson, nu? E genul de loc unde se fac d-astea. Să ştii că lumea se opreşte special aici să se pişe. (Îşi privi ceasul Porsche negru.) Trebuie s-ajung acolo într-o oră şi să iau un elicopter înapoi pe coastă.

— La platformă?

— Nu. Să-ţi aduc nenorocitul ăla de jet. Mă gândeam să rezolv treaba chiar eu.

— Perfect.

— Eu aş fi luat un avion cu efect de sol Dornier System. L-aş fi ţinut lângă şosea până-l vedeam pe Mitchell venind. Putea ajunge aici până-l curăţau medicii, îl aruncam împreună şi decolam spre frontiera Sonora…

— La viteze subsonice, comentă Turner. Nici vorbă. Te duci în California să-mi cumperi jetul. Băiatul o să plece d-aici într-un vehicul de luptă multimisiune care nu-i încă învechit.

---

[2] *Citizen’s Band:* banda de radiofrecvenţe pentru comunicaţii pe distanţe scurte între două posturi.

— Te-ai gândit la vreun pilot?

— La mine, răspunse Turner şi atinse mufa dinapoia urechii. E sistem interactiv complet integrat. O să-ţi vândă şi softul de interfaţă şi o să mă cuplez direct.

— Nu ştiam că poţi zbura…

— Nici nu pot. N-ai nevoie de ajutoare ca s-o frigi în Ciudad de Mexico.

— Tot nebun, Turner? Ştii ce se spune… că cineva ţi-a aruncat în aer sula-n New Delhi?

Conroy se răsuci să-l privească, cu un rânjet rece şi limpede.

Turner îşi trase canadiana dindărătul scaunului, luă pistolul şi cutia de muniţie. Înghesuia canadiana la loc, când Conroy spuse:

— Păstreaz-o. Noaptea e cancer p-aici.

Celălalt se întinse către maneta cupolei şi Conroy ambală motoarele. Vehiculul se înălţă câţiva centimetri, legănându-se uşor când Turner deschise cupola şi ieşi din carlingă. Soare alb-orbitor şi aer precum catifeaua fierbinte. Scoase ochelarii mexicani din buzunarul cămăşii albastre de lucru şi-i puse. Purta adidaşi albi şi o salopetă de camuflaj tropical. Cutia de cartuşe explozive intră într-un buzunar de pe coapsa salopetei. Rămase cu arma în mâna dreaptă şi canadiana ţinută ghemotoc sub braţul stâng.

— Du-te la clădirea aia lungă, răcni Conroy peste vuietul motoarelor. Te-aşteaptă.

Bărbatul sări jos în strălucirea de furnal a amiezii deşertului, iar Conroy ambală din nou Fokkerul şi reveni către autostradă. Îl privi gonind spre est, imaginea lui tot mai redusă, distorsionată prin faldurile de căldură care se ridicau.

După ce dispăru, nu se auzi absolut niciun sunet, nicio mişcare. Se întoarse şi privi dărâmăturile. Ceva micuţ şi sur precum piatra ţâşni între doi bolovani.

Cam la optzeci de metri de şosea începeau zidurile neregulate. Cândva, porţiunea respectivă de teren fusese o parcare.

Făcu cinci paşi, apoi se opri. Auzea oceanul, zgomotul valurilor, exploziile surde ale prăbuşirii talazurilor. Pistolul din mână era prea mare, prea real, metalul lui încălzindu-se sub soare.

Nu-i niciun ocean, îşi spuse, absolut niciun ocean, nu-l pot

auzi. Continuă să meargă, adidaşii lunecându-i pe rămăşiţele unor vitrine străvechi, presărate cu cioburi maro şi verzi de sticle. Zări discuri ruginite, care fuseseră capace de sticle, şi dreptunghiuri turtite, foste cutii din aluminiu. Insectele bâzâiau înălţându-se din pâlcurile scunde de tufişuri uscate.

Un loc terminat. Mort. În afara timpului.

Se opri din nou, aplecându-se puţin înainte, de parcă ar fi căutat ceva care-l putea ajuta să denumească lucrul ce creştea în el. Ceva găunos…

Promenada era de două ori moartă. Hotelul de pe plaja mexicană trăise cândva, măcar un sezon…

Dincolo de parcare, zidurile din zgură compactată, ieftine şi lipsite de suflet, aşteptau.

Îi găsi ghemuiţi în fâşia îngustă de umbră oferită de o bucată de perete cenuşiu. Erau trei; simţi aroma cafelei înainte să-i vadă, ibricul emailat înnegrit de flacără balansându-se precar pe spirtiera micuţă. Desigur, avea menirea să fie adulmecată; îl aşteptau. Altfel ar fi găsit ruina pustie şi apoi, cumva, foarte tăcut şi aproape natural, ar fi murit.

Doi bărbaţi şi o femeie; cizme crăpate, colbuite, mai potrivite în Texas, blugi care probabil deveniseră impermeabili, judecând după patina de grăsime. Purtau bărbi; pletele lungi fuseseră legate în creştet cu şireturi de piele neargăsită, în cocuri decolorate de soare. Femeia avea cărare pe mijloc, cu părul pieptănat spre spate, dezvăluind chipul ridat, ars de vânt. O motocicletă BMW veche stătea rezemată de zid; cromul jupuit şi vopseaua ciocănită fuseseră acoperite cu pete de camuflaj maronii şi gri făcute cu aerograful.

Turner desprinse mâna de pe patul Smith Wesson-ului, lăsându-l să se balanseze în jurul degetului arătător, astfel încât ţeava pistolului era aţintită în sus şi spre înapoi.

— Turner, rosti unul dintre bărbaţi ridicându-se; dinţii îi scânteiară a metal ieftin. Sutcliffe.

Avea un accent vag, probabil australian.

— Voi sunteţi avangarda?

Privi spre ceilalţi doi.

— Avangarda, încuviinţă Sutcliffe şi se scobi în gură cu degetul mare şi arătătorul arămii, scoţând o măsea îngălbenită, cu coroană de oţel. Ceilalţi dinţi erau albi şi perfect egali. Tu l-ai

luat pe Chauvet de la IBM pentru Mitsu, continuă el, şi se zice că l-ai scos pe Semenov din Tomsk.

— Asta a fost o-ntrebare?

— Lucram pentru securitatea IBM din Marrakech când ai aruncat hotelul în aer.

Turner privi ochii bărbatului. Erau albaştri, calmi, foarte strălucitori.

— E vreo problemă pentru tine?

— Nu-ţi face griji, răspunse Sutcliffe. Voiam doar să zic că te-am văzut la treabă. Îşi introduse proteza dentară la loc. Lynch, indică din cap spre celălalt bărbat, şi Webber – arătă către femeie.

— Daţi-i drumul, zise Turner şi se strecură în fâşia îngustă de umbră. Se ghemui pe vine, fără să lase arma din mână.

— Am sosit acum trei zile, începu Webber, cu două motociclete. Am aranjat ca una să-şi rupă vilbrochenul, în caz că trebuia să justificăm tabăra de-aici. Mai trec fel de fel – în special motarzi ţigani şi cultişti. Lynch a derulat şase kilometri de bobină optică spre est şi s-a cuplat la un telefon…

— Particular?

— Public, replică Lynch.

— Am emis un impuls de testare, continuă femeia. Dacă n-ar fi mers, ai fi aflat.

Turner aprobă din cap.

— Aţi recepţionat ceva?

— Nimic. Totul e rezervat pentru marea lovitură… care-o fi aia, ridică ea din sprâncene.

— E vorba de o dezertare.

— Asta-i destul de clar, comentă Sutcliffe, instalându-se lângă Webber, cu spatele la perete. Deşi tonul general de până acum sugerează că noi, mercenarii, nu vom şti nici măcar pe cine extragem. Aşa-i, domnule Turner? Sau vom putea să citim pe vreun infax.

— Mai departe, Webber, îl ignoră Turner.

— După ce-am instalat linia, restul echipei a început să apară, câte unul, câte doi. Ultima a venit cisterna cu japonezi.

— Aia a fost dură, remarcă Sutcliffe, cam la limita riscului.

— Crezi că s-ar putea să-şi fi dat seama?

— Poate că da, poate că nu, strânse din umeri australianul. Am mişcat-o destul de rapid. Noroc c-am avut acoperişu’ ăla sub

care s-o băgăm.

— Ce-i cu pasagerii?

— Ies numai noaptea, explică Webber. Şi ştiu c-o să-i radem dacă încearcă să se depărteze cu mai mult de cinci metri de coşmelie.

Turner privi spre Sutcliffe.

— Ordinul lui Conroy, spuse bărbatul.

— De acum încolo, ordinele lui Conroy nu mai contează. Ăsta rămâne însă valabil. Ce sunt tipii?

— Medici, vorbi Lynch, sau pe-acolo.

— Aşa-i, încuviinţă Turner. Unde-i restul echipei?

— Am aranjat nişte hogeacuri din prelate mimetice. Se doarme în schimburi. Apa nu-i suficientă şi nici nu putem risca prea mult cu gătitul. (Sutcliffe se întinse către ibric.) Avem posturi de pază şi periodic verificăm integritatea liniei.

Turnă cafea neagră într-o cană de plastic ce părea că fusese mestecată de un câine.

— Deci când începem dansul, domnule Turner?

— Vreau să văd cisterna cu doctorii. Vreau să văd postul de comandă. N-aţi zis nimic despre postul de comandă.

— Totu-i pregătit, spuse Lynch.

— Perfect. Ţine aici. Îi întinse lui Webber revolverul. Vezi dacă nu-mi poţi găsi un toc pentru el. Acum doresc ca Lynch să mă ducă la medicii ăia.

— Bănuise c-ai putea fi tu, spuse Lynch escaladând fără efort o pantă lină de sfărâmături, urmat de Turner. Ai ceva reputaţie.

Tânărul întoarse capul privindu-l de sub o şuviţă de păr decolorat, murdar.

— Cam prea multă, comentă Turner. Oricâtă este prea mult. Ai mai lucrat cu el? În Marrakech?

Lynch se aplecă în lateral, trecând printr-o spărtură din perete şi Turner se ţinu aproape. Plantele deşertului miroseau a catran; urzicau şi înţepau dacă le atingeai. Printr-o deschizătură dreptunghiulară, goală, prevăzută pentru o fereastră, Turner întrezări munţii trandafirii; apoi Lynch plonjă în josul unui povârniş.

— Sigur c-am mai lucrat pentru el, răspunse oprindu-se la baza grohotişului. Avea o centură de piele veche de tot, pe care o purta coborâtă jos pe şolduri; catarama ei masivă era un

craniu de argint cu o creastă dorsală de ţepi piramidali, scurţi şi groşi. Marrakech însă… a fost înainte să-ncep eu.

— Şi Connie?

— Nu-nţeleg.

— Conroy. Pentru el ai mai lucrat? Sau mai direct – acum lucrezi pentru el?

Vorbind, Turner cobora în mod deliberat fără grabă; pietrişul scrâşnea şi se rostogolea sub tălpile adidaşilor lui, un suport nesigur. Putea distinge tocul micuţului aruncător de săgeţi sub vesta de blugi a tânărului.

Lynch îşi linse buzele uscate, totuşi vorbi sigur pe el.

— E contactul lui Sut. Eu nu l-am întâlnit.

— Conroy are o problemă, Lynch. Nu poate delega răspunderea. Îi place să aibă de la început omul lui, unul care să urmărească urmăritorii. Întotdeauna. Tu eşti ăla, Lynch?

Lynch clatină din cap, minimumul absolut necesar pentru a transmite negaţia. Turner se găsea îndeajuns de aproape ca să-i simtă mirosul transpiraţiei acoperind izul de catran al plantelor deşertului.

— L-am văzut pe Conroy belind două extrageri în felul ăsta, urmă el. Şopârle şi cioburi, Lynch? Ţi-ar place să mori aici?

Ridica pumnul spre tânăr şi întinse încet arătătorul, îndreptându-l către cer.

— Suntem în bătaia lor. Dacă un om de-al lui Conroy emite de-aici cel mai mic impuls, o să ne sară-n cârcă.

— Dacă nu-s deja pe punctul s-o facă…

— Exact.

— Sut e omul tău, zise Lynch. Eu nu-s de-al lui Conroy şi n-o văd nici pe Webber să fie. (Unghii cernite, rupte, se ridicară să scarpine gânditor barba.) Acum m-ai adus aici exclusiv pentru conversaţia asta, sau tot vrei să vezi conserva japonezilor?

— S-o vedem.

Lynch. Lynch era legătura.

Cu ani în urmă, în Mexic, Turner închiriase un modul portabil de vacanţă, construit de francezi şi alimentat cu energie solară; carcasa lui de şapte metri aducea cu corpul unei muşte aptere, sculptat în aliaj lustruit, ochii – emisfere gemene din plastic vag colorat, fotosensibil. Stătuse înapoia lor în vreme ce un vechi transportor de marfă rusesc cu două elici se bălăbănise în lungul

coastei, ţinând modulul în fălci, gata-gata să atingă vârfurile celor mai înalţi palmieri. Depus pe o plajă îndepărtată acoperită cu nisip negru, Turner petrecuse trei zile de singurătate delicioasă în cabina îngustă, lambrisată cu lemn de tec, gătind în cuptorul cu microunde semipreparatele din congelator şi făcând duş, economic dar regulat, cu apă proaspătă, rece. Panourile dreptunghiulare cu celule ale modulului se răsuceau, urmărind soarele, şi bărbatul învăţase să spună ora după poziţia lor.

Clinica amovibilă de neurochirurgie Hosaka semăna cu o versiune oarbă a acelui modul francez, poate mai lungă cu vreo doi metri şi vopsită într-un maro posomorât. Pe jumătatea inferioară a şasiului, la intervale regulate, fuseseră sudate bucăţi de cornier perforat, care susţineau suspensiile simple, cu arcuri, a zece cauciucuri roşii de bicicletă, groase şi cu profile masive.

— Dorm, spuse Lynch. Când se mişcă, se leagănă, aşa că-ţi poţi da seama. O să scoatem roţile la momentul respectiv, dar deocamdată vrem să-i putem ţine sub observaţie.

Turner ocoli încet cilindrul maro, remarcând conducta de canalizare, neagră şi lucioasă, făcând legătura cu un rezervor micuţ, dreptunghiular, din apropiere.

— A trebuit să-l golesc azi-noapte. Isuse! clătină Lynch din cap. Au mâncare şi apă.

Turner îşi lipi urechea de carcasă.

— E izolată fonic, zise Lynch.

Turner ridică privirea spre acoperişul din tablă de deasupra. De sus, clinica era ecranată cu peste zece metri de acoperiş ruginit. Tablă din oţel, îndeajuns de încinsă ca să poţi face omletă pe ea. Încuviinţă din cap. Dreptunghiul fierbinte avea să fie un factor permanent în scanările infraroşii ale lui Maas.

— Lilieci, spuse Webber întinzându-i Smith Wesson-ul într-un toc de umăr făcut din nailon negru.

Amurgul era plin de sunete ce păreau a veni din spaţiul interior, chiţăituri metalice şi scârţâituri de insecte, ţipete de păsări nevăzute. Turner vârî arma şi tocul într-un buzunar al canadienei.

— Dacă vrei să te pişi, du-te la tufişurile alea de mesquite. Ai grijă la spini.

— De unde eşti?
— New Mexico, răspunse femeia.
Sub ultimele raze de lumină, chipul îi era precum lemnul dăltuit.
Se întoarse şi se îndepărtă, mergând spre pereţii dispuşi în unghi ce adăposteau prelatele. Turner îi putea distinge acolo pe Sutcliffe şi un negru tânăr. Mâncau din ambalaje de folie mată. Ramirez, jocheul de consolă de pe teren, partenerul lui Jaylene Slide. Din Los Angeles.
Bărbatul înălţă ochii spre cupola cerului, nesfârşită, harta stelelor. Ciudat cum pare mai mare în felul ăsta, se gândi, în vreme ce de pe orbită nu este decât un golf, lipsit de formă, iar scara îşi pierde orice înţeles. Ştia că în noaptea asta n-avea să doarmă, iar Carul Mare urma să se rotească pentru el şi să plonjeze către orizont, trăgându-şi oiştea.
Un val de greaţă şi dislocare îl izbi, când imagini din dosarul biosoft îi plutiră nechemate prin minte.

8
Paris

Andrea locuia în Quartier des Ternes, unde clădirea ei, străveche ca şi celelalte de pe stradă, aştepta să fie sablată de neobosiţii renovatori ai oraşului. Dincolo de intrarea întunecată, o bandă biofluorescentă Fuji Electric sclipea stins deasupra unui perete dărăpănat de cutii poştale din lemn, unele având încă intacte uşiţele cu fante. Marly ştia că, odată, poştaşii introduceau corespondenţa prin fantele acelea; ideea avea ceva romantic în ea, deşi cutiile poştale, cu cărţile de vizită îngălbenite anunţând chiriaşi de mult dispăruţi, o deprimaseră întotdeauna. Pe zidurile holului de la intrare erau prinşi cu cleme colaci mari de cabluri şi fibre optice, fiecare fascicul un potenţial coşmar pentru ghinioniştii depanatori. În capătul îndepărtat, printr-o uşă deschisă, având un panou din sticlă jivrată, se zărea curticica interioară abandonată al cărei caldarâm din piatră cubică strălucea umed.
Când Marly intră în clădire, portarul se afla în curte, aşezat pe o ladă din plastic alb ce conţinuse cândva sticle de apă Evian. Ungea răbdător fiecare za a unui vechi lanţ negru de bicicleta. Ridică ochii, auzind-o pe femeia care începuse să urce scările,

dar nu manifestă vreun interes anume.

Treptele erau făcute din marmură, tocite de picioarele generaţiilor de chiriaşi până deveniseră mate şi concave. Apartamentul Andreei se găsea la etajul trei. Două camere, bucătărie şi baie. Marly venise aici când îşi închisese galeria pentru ultima oară, când devenise imposibil să-şi mai petreacă nopţile în dormitorul improvizat pe care-l împărţise cu Alain – odăiţa dinapoia magaziei. Acum clădirea îi readusese deprimarea ce pornise să-i dea târcoale, totuşi senzaţia hainelor noi şi clinchetul aseptic al tocurilor ei pe marmură o ţineau la distanţă. Purta o haină de piele cu câteva măsuri mai largă, puţin mai deschisă la culoare decât poşeta, o fustă din lână şi o bluză din mătase de la Paris Isetan. În dimineaţa aceea, pe Faubourg St. Honoré, o birmaneză tânără îi aranjase părul cu un minilaser vestgerman; o coafură scumpă, subtilă fără să fie prea conservatoare.

Atinse plăcuţa rotundă ţintuită în mijlocul uşii şi o auzi ţiuind o dată, discret, citindu-i liniile ondulate şi încreţiturile buricelor degetelor.

— Eu sunt, Andrea, vorbi ea în microfonul micuţ.

O serie de zăngănituri şi ticăituri, când prietena ei descuie uşa.

Andrea apăru în prag, şiroind de apă, purtând doar vechiul halat din pluş. Remarcă noua înfăţişare a lui Marly şi surâse.

— Te-ai angajat ori ai spart o bancă?

Marly intră şi-i sărută obrazul umed.

— Am senzaţia că-i vorba de câte un pic din fiecare, râse ea.

— Cafea, spuse Andrea, pune de cafea. *Grandes crèmes.* Trebuie să-mi usuc părul. Şi-al tău e minunat…

Intră în baie şi Marly auzi un jet de apă izbind porţelanul.

— Ţi-am adus un cadou, zise ea, dar Andrea n-o putea auzi. Merse în bucătărie şi umplu ibricul, aprinse aragazul cu vechiul arzător cu scântei, şi începu să scotocească prin rafturile ticsite, căutând cafeaua.

— Da, zicea Andrea, îmi dau seama. (Scruta atentă holograma casetei pe care Marly o văzuse pentru prima dată în reconstrucţia parcului Gaudi făcută de Virek.) Sunt chestii de-ale tale.

Atinse un buton şi iluzia Braun-ului dispăru. Înapoia singurei

ferestre din cameră, cerul era gravat cu câteva fuioare de nori cirrus.

— Pentru mine sunt prea sobre, prea serioase. Ca şi obiectele alea pe care le expuneai în galeria ta… Asta nu-nseamnă altceva decât că Herr Virek a ales bine: tu-i vei rezolva enigma. În locul tău, şi ţinând cont şi de salariu, nu m-aş grăbi deloc.

Femeia purta cadoul de la Marly, o cămaşă bărbătească din flanel flamand gri, scump. Făcea parte dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult şi era clar extrem de încântată de el. Îi sublinia părul blond-deschis şi avea aproape culoarea ochilor ei.

— Virek mi se pare destul de neplăcut… şovăi Marly.

— Aşa-i, încuviinţă Andrea sorbind din cafea. Te aşteptai ca un individ atât de bogat să fie drăguţ şi normal?

— La un moment dat am avut senzaţia că nu-i tocmai om. Am simţit-o foarte puternic.

— Nici nu era, Marly. Vorbeai cu o proiecţie, cu un efect special…

— Totuşi… Schiţă un gest de neajutorare, care o irită numaidecât.

— Totuşi este foarte, foarte bogat şi te plăteşte din plin ca să faci ceva pentru care s-ar putea să fii unica persoană capabilă. Andrea zâmbi şi rearanjă o manşetă elegantă de culoarea scrumului de ţigară. Nu prea ai de ales, aşa-i?

— Ştiu. Cred că tocmai asta mă neliniştește.

— Ei bine, crezusem că aş putea să mai amân puţin chestia asta, dar trebuie să-ţi spun ceva care să te neliniştească cu adevărat. Dacă „neliniştească” este cuvântul potrivit.

— Ce anume?

— Mă gândisem să nu-ţi zic deloc, totuşi sunt sigură că-n cele din urmă va ajunge la tine. Bănuiesc că simte mirosul banilor.

Marly aşeză încetişor ceaşca goală pe măsuţa ticsită din trestie.

— E destul de sensibil în direcţia asta, adăugă Andrea.

— Când?

— Ieri. Cred că a început cam la o oră după ce ai terminat interviul cu Virek. M-a sunat la serviciu. A lăsat un mesaj aici, la portar. Dacă aş scoate programul de filtrare – arătă spre telefon – cred c-ar suna în următoarele treizeci de minute.

Amintindu-şi ochii portarului, clinchetul lanţului de bicicletă.

— A zis că vrea să vorbească cu tine, continuă Andrea. Doar

să vorbească. Tu vrei să vorbeşti cu el, Marly?

— Nu, răspunse ea şi glasul îi sună precum al unei fetiţe, ascuţit şi caraghios. Apoi: A lăsat vreun număr?

Andrea suspină, clătină încet din cap şi spuse:

— Da, sigur c-a lăsat.

9
Sus, în Proiecte

Întunericul conţinea structuri de forma unor faguri având culoarea sângelui. Totul era cald. Şi moale de asemenea, mai cu seamă moale.

— Ce mizerie, rosti unul dintre îngeri. Vocea îi suna îndepărtată, totuşi profundă, melodioasă şi foarte distinctă.

— Trebuia să-l fi luat după ce ieşea din „Leon”, spuse celălalt înger. Sus n-o să le placă asta.

— Trebuie să fi avut ceva-n buzunaru-ăsta mare, vezi? L-au tăiat şi l-au scos.

— Nu numai asta au tăiat, surioară. Isuse! Ia!

Structurile se deplasară şi plutiră când ceva îi mişcă puţin capul. O palmă răcoroasă îi atinse obrazul.

— Vezi să nu te murdăreşti pe cămaşă, vorbi primul înger.

— Lui Doi-Pe-Zi n-o să-i placă chestia asta. De ce crezi că s-a speriat aşa şi-a roit-o?

Îl şucărea, fiindcă voia să doarmă. Dormea, era sigur de asta, totuşi visele conectate ale Marshei i se revărsau cumva în cap, aşa încât se rostogolea prin fragmente de secvenţe din *Oameni importanţi.* Serialul rulase continuu încă dinaintea naşterii lui, intriga fiind un şarpe narativ cu multe capete, care se răsucea pentru a se autodevora la fiecare câteva luni, apoi înmugurea capete noi, flămânde după suspans şi răsturnări de situaţie. Îl zărea zvârcolindu-se în totalitatea sa, într-un mod pe care Marsha nu-l putuse vedea niciodată, o spirală alungită de ADN al Reţelei Senzo, ectoplasmă ieftină şi fragilă, toarsă pentru nenumăraţi visători flămânzi. Marsha îl vedea acum din punctul de vedere al lui Michele Morgan Magnum, eroina principală, proprietara ereditară a corporaţiei Magnum AG. Totuşi episodul de azi continua să se abată în mod straniu de la freneticele şi complicatele legături romantice ale Michelei, cărora Bobby nu

se deranjase oricum niciodată să le ţină evidenţa, intrând în descrieri socioarhitectonice detaliate ale arcologiilor mincom tip Soleri. Unele amănunte i se păreau suspecte chiar şi tânărului; astfel, se îndoia că existau într-adevăr etaje întregi rezervate vânzării de costume din velur de culoarea albăstruie a gheţii, având genunchii încrustaţi cu diamante, ori că existau alte niveluri, veşnic cufundate în beznă, locuite exclusiv de prunci înfometaţi. Cel puţin asta, părea că-şi aduce aminte, fusese una dintre credinţele netăgăduite ale Marshei, care privea Proiectele cu o oroare superstiţioasă, ca şi când ar fi fost un iad vertical, unde, într-o bună zi, putea fi silită să urce. Alte segmente ale visului conectat îi reaminteau de canalul Ştiinţă pe care Reţeaua Senzo îl livra gratuit fiecărui abonat simstim; conţinea diagrame animate complexe ale structurii interioare a Proiectelor, precum şi explicaţii monotone despre stilurile de viaţă ale diverselor tipuri de rezidenţi. Atunci când era capabil să se concentreze asupra lor, acestea păreau chiar mai puţin convingătoare decât străfulgerările de velur albăstrui şi ţânci lugubri târându-se tăcuţi prin întuneric. Privi o mamă tânără şi voioasă, tăind pizza cu un uriaş jet-cuţit industrial în colţul-bucătărie al unei garsoniere imaculate. Un perete întreg se deschidea spre un balcon îngust şi un dreptunghi de cer ca azurul din desenele animate. Bobby avea impresia că femeia era neagră fără să fie neagră, aducând cu o versiune foarte, foarte închisă la culoare şi tineresc maternă a uneia dintre pornopăpuşile aparatului din dormitorul său. De asemenea avea, aşa se părea, sânii identici – micuţi, însă cu perfecţiunea benzilor desenate. (În acel moment, pentru a-i spori deruta, un glas uluitor de sonor şi extrem de necaracteristic Reţelei rosti: „Eh, ăsta-i un semn *clar* de viaţă, Jackie. Dacă prognoza nu-i a-ntâia, tot e ceva.”) Iar apoi reveni, rotindu-se în universul de paiete al Michelei Morgan Magnum, care se lupta cu disperare pentru a împiedica preluarea lui Magnum AG de către sinistrul clan industrial Nakamura din Shikoku, reprezentat (complicare de intrigă) de principalul iubit al Michelei din acest sezon, bogatul (dar cumva în acută nevoie de câteva miliarde suplimentare) politician neosovietic Vasili Suslov, care arăta şi se îmbrăca remarcabil de asemănător Gotikilor din „Leon”.

Episodul părea că se apropie de un punct culminant – un BMW vechi, cu baterie de conversie a combustibilului, tocmai fusese

atacat de elicoptere vest germane miniaturale, servopilotate, pe strada de sub Covina Concourse Courts, Michele Morgan Magnum îşi şfichiuia trădătoarea secretară personală cu ţeava pistolului Nambu cu plăsele nichelate, iar Suslov, cu care Bobby începea să se identifice tot mai mult, se pregătea liniştit s-o frigă din oraş împreună cu o bodyguard senzaţională, care era japoneză, dar îi reamintea în mod intens tânărului de altă fată de vis a aparatului holoporn – când cineva răcni.

Bobby nu mai auzise niciodată pe cineva urlând în felul acela, iar vocea suna oribil de familiar. Înainte însă de a putea începe să-şi facă griji, fagurii roşii ca sângele reapărură, rotindu-se, şi-l făcură să piardă sfârşitul *Oamenilor importanţi.* Cu toate acestea, gândea o părticică din el, în vreme ce roşul se preschimba în negru, o putea oricând întreba pe Marsha cum se terminase.

— Deschide ochii, moşule. Aşa. Lumina-i prea tare pentru tine?

Era, dar nu se modifica. Alb, alb, îşi reamintea capul explodându-i cu ani în urmă, o grenadă albă şi pură în deşertul acesta negru şi bântuit de vânturi reci. Ochii îi erau deschişi, însă nu putea vedea. Doar alb.

— De-obicei, pe cei în halul ăsta îi las în pace, da’ ăia care m-au plătit au zis să bag viteză, aşa că te scol înainte să fii gata. Te-ntrebi de ce nu poţi vedea nimic, este? Numa’ lumină, asta-i tot ce vezi, aşa-i. E o deconectare neurală. Între noi fie vorba, chestia asta provine dintr-un sex shop, da’ nu-i niciun motiv să n-o folosim şi-n medicină dacă vrem. Şi vrem, fiin’că te doare încă nasol şi oricum te ţine nemişcat până-mi termin treaba. (Vocea era calmă şi metodică.) Acu’, principala ta problemă a fost spinarea, da’ te-am rezolvat c-un capsator şi-un metru de gheare. Aici nu facem chirurgie estetică, pricepi, da’ gagicuţelor o să le placă cicatricele alea. Acu’ ţi-o curăţ şi p-asta de pe piept, dup-aia îţi trag şi pe ea nişte gheare şi-am terminat, atât doar c-ar fi bine s-o iei mai încetişor vreo două zile, să nu-ţi desprinzi ghearele. Ţi-am pus două derme şi-o să-ţi mai lipesc câteva. Între timp, o să-ţi cuplez senzorii la audio şi video integral, aşa c-o să poţi vedea ce-i pe-aici. Să nu te sperie sângele, e-al tău, da’ altul n-o să mai fie.

Albul se coagulă într-un nor cenuşiu, obiectele conturându-se

cu lenta revenire a unei vederi înceţoşate de praf. Era lipit de un tavan capitonat, privind drept în jos la o păpuşă albă, stropită de sânge, care nu avea cap, ci doar o lampă operatorie verde-albastră ce părea că-i înmugureşte dintre umeri. Un negru îmbrăcat într-un halat verde, pătat, pulveriza ceva galben într-o tăietură nu foarte adâncă, ce se întindea pieziş, pornind de la osul pelvian al păpuşii până sub mamelonul stâng. Ştia că era un chirurg negru, deoarece nu purta nimic pe ţeasta rasă, lucind de sudoare; mâinile îi erau acoperite cu mănuşi verzi, perfect strânse, iar Bobby nu-i putea zări decât creştetul strălucitor al capului. De ambele părţi ale gâtului păpuşii se vedeau lipite dermadiscuri roz şi albastre. Marginile rănii păreau să fi fost vopsite cu ceva asemănător siropului de ciocolată, iar sprayul galben fâsâia, ieşind din micul tub argintiu.

Apoi Bobby pricepu şi universul se răsturnă, ameţindu-l. Lampa atârna din plafon, plafonul era acoperit de oglinzi, şi el era păpuşa. Păru să revină, smucit înapoi de o lungă coardă elastică, înapoi prin fagurii purpurii, până în odaia din vis unde negresa tăia pizza pentru copiii ei. Cuţitul cu jet nu scotea absolut niciun sunet, particule abrazive microscopice suspendate într-un jet de apă la mare presiune, gros cât un ac. Bobby ştia că instrumentul era destinat tăierii sticlei şi aliajelor, nu pentru pizza gătită în cuptorul cu microunde, şi ar fi dorit să strige la femeie, s-o avertizeze, întrucât era îngrozit că avea să-şi reteze degetul mare fără măcar să simtă.

Nu putea însă ţipa, nu se putea clinti sau scoate nici cel mai mic sunet. Negresa tăie ultima felie cu afecţiune, apăsă cu piciorul pedala ce decupla cuţitul, mută pizza pe o farfurie simplă de ceramică albă, apoi se răsuci către dreptunghiul de azur dinapoia balconului, unde se aflau copiii ei – nu, spuse Bobby, undeva în adâncul său, în niciun caz. Creaturile acelea care pluteau, năpustindu-se către ea nu erau copii cu deltaplane, ci pruncii, pruncii monstruoşi din visele Marshei, aripile zdrenţuite fiind un amestec de os trandafiriu, metal, membrane cârpite şi întinse din deşeuri de plastic… Le văzu dinţii…

— Hopa, făcu negrul, te-am pierdut pentr-o secundă. Nu-i mult, înţelegi, cam vr’un minut new yorkez… în oglinda de deasupra, mâna lui luă de pe ţesătura însângerată de lângă coastele lui Bobby o bobină plată din plastic albastru,

transparent. Delicat, folosind degetul mare şi arătătorul, deşiră o bucată de plastic cafeniu granulat. Puncte minuscule de lumină scânteiară de-a lungul marginilor panglicii, părând că tremură şi se mişcă.

— Gheare, adăugă el, iar cu cealaltă mână apăsă un soi de ghilotină integrată în bobina albastră, sigilând-o. Segmentul de material granulat rămase liber şi începu să se zvârcolească.

Marfa, vorbi negrul aducând creatura în faţa ochilor lui Bobby. Nou-nouţă. Chestii care se folosesc acum în Chiba.

Era maro, lipsita de cap, fiecare granula un segment de corp şi fiecare segment mărginit de picioare ce luceau stins. Apoi, cu gestul expert al unui scamator, chirurgul aşeza centipedul pe rana deschisa şi strânse delicat segmentul final, cel mai apropiat de capul lui Bobby. Fragmentul se desprinse, trăgând după el un fir negru, scânteietor, care servise creaturii drept sistem nervos. Pe măsură ce se deşira, fiecare set de gheare se strângea, parcă trăgând un fermoar pe un bluzon nou din piele.

— Vezi, comentă negrul, ştergând cu un tampon alb, umed, ultimele resturi de sirop ciocolatiu, n-a fost chiar atât de râu, este?

Intrarea în apartamentul lui Doi-Pe-Zi nu fusese deloc aşa cum şi-o imaginase de atâtea ori. În primul rând, nu-şi închipuise niciodată că avea să fie purtat într-un scaun cu rotile luat de cineva din Maternitatea Sf. Maria – denumirea şi un număr de serie gravate distinct cu laserul pe cromul mat al braţului stâng. Fata care-l împingea şi-ar fi găsit locul într-o fantezie de-a sa; se numea Jackie, era una dintre cele două tipe din Proiecte pe care le văzuse în „Leon” şi, ajunsese să priceapă, unul dintre îngerii lui. Scaunul alunecase silenţios peste pardoseala zgrunţuroasă şi cenuşie a intrării înguste în apartament, însă brăţările din aur de pe pălăria lui Jackie clincăniseră vesele când ea îl pilotase.

Şi nu-şi imaginase niciodată că locuinţa lui Doi-Pe-Zi putea fi atât de mare, ori că putea fi plină de arbori.

În sala de operaţie improvizata, Pye, medicul care-i explicase cu atenţie că *nu* era medic, ci doar cineva care „ajuta câteodată”, se aşezase pe un taburet uşchit din vreun bar, îşi scosese mânuşile verzi însângerate, aprinsese o ţigară mentolată şi-l sfătuise solemn pe Bobby s-o ia cu încetişorul, cel

puţin în săptămâna următoare. Peste câteva minute, Jackie şi Rhea, celalalt înger, îl vârâseră într-o pijama neagră mototolita, semănând cu un veşmânt desprins dintr-un kino ninja de buget minim, îl instalaseră în scaun şi porniseră către tulpina centrală de ascensoare din miezul arcologiei. Graţie altor trei derme din stocul lui Pye, fiecare purtând analogul a două mii micro de endorfini, Bobby era alert şi nu simţea nici urmă de durere.

— Unde mi-s lucrurile, protestase el când îl împinseseră pe un coridor devenit periculos de strâmt după decenii de conducte şi instalaţii refăcute. Unde mi-s hainele, deckul… toate celelalte?

— Hainele, păpuşel, adică ce-a mai rămas din ele, sunt într-o pungă de plastic, aşteptându-l pe Pye să le facă vânt. Pye a trebuit să le taie ca să ţi le poată scoate – oricum nu erau decât nişte zdrenţe pline de sânge. Dacă deckul îţi era în jachetă, acolo-n spate, cred că ţi l-au luat băieţii care te-au crestat. Au fost cât p-aci să-ţi facă şi ţie felul. Pe chestia asta, *mi-ai nenorocit* cămaşa Sally Stanley, tâmpitu' dracu'! Îngerul Rhea nu părea foarte prietenos.

— Ah, făcuse Bobby când cotiseră după un colţ, aşa… Nu cumva aţi găsit o şurubelniţă acolo? Sau un cip de credit?

— Niciun cip, băiatu'. Dar dacă şurubelniţa e aia cu două sute zece Noi băgaţi în mâner, ăla-i costul noii mele cămăşi…

Doi-Pe-Zi nu părea tocmai încântat să-l vadă pe Bobby. Ba chiar se părea că nu-l vede deloc. Se uită prin el, spre Jackie şi Rhea, arătându-şi dinţii într-un surâs ce dovedea numai iritare şi nesomn. Fetele îl apropiaseră pe Bobby destul de mult pentru a vedea cât de galbeni arătau globii oculari ai lui Doi-Pe-Zi, aproape portocalii în strălucirea roz-purpurie a tuburilor unei lămpi ce atârnau aparent aleatoriu din plafon.

— Ce-a durat atâta? întrebă softarul, dar în glasul lui nu se simţea mânie, doar o oboseală profundă şi altceva, ceva ce Bobby nu putu identifica de la început.

— Pye, replică Jackie trecând pe lângă scaunul cu rotile pentru a lua un pachet de ţigări chinezeşti de pe planşeta enormă de lemn ce-i slujea drept măsuţă de cafea lui Doi-Pe-Zi. Moş Pye e-un perfecţionist.

— A-nvăţat asta-n şcoala veterinară, adăugă Rhea în beneficiul lui Bobby, numai că de-obicei e prea făcut şi nimeni nu l-ar lăsa să opereze niciun câine…

— Aşadar, rosti Doi-Pe-Zi şi privirea i se opri în sfârşit asupra lui Bobby, ai scăpat.

Ochii îi erau atât de reci, atât de obosiţi şi cinici, atât de îndepărtaţi de stilul volubil şi bişniţăresc pe care Bobby îl crezuse ca fiind personalitatea sa, încât tânărul nu putu decât să coboare uitătura, cu obrajii arzând, şi să fixeze masa.

Lungă de aproape trei metri şi lată de peste un metru, era confecţionată din scânduri mai groase decât coapsa lui. Probabil că stătuse în apă, cândva, gândi el; unele bucăţi păstrau patina argintie, decolorată a lemnelor purtate de valuri, aşa cum fusese buşteanul lângă care îşi reamintea că se jucase, cu mulţi ani în urmă, în Atlantic City. Aceasta nu văzuse însă apa de mult timp, iar suprafaţa ei reprezenta un mozaic dens de ceară scursă din lumânări, pete de vin, forme ciudate din email negru, mat, făcute de sprayuri şi arsuri întunecate lăsate de sute de ţigări. Era atât de ticsită cu mâncare, rămăşiţe şi gadgeturi, încât părea că un vânzător ambulant se pregătise să-şi expună marfa, apoi decisese să prânzească. Se zăreau pizza pe jumătate mâncate – felii din krill în sos roşu, şi stomacul lui Bobby porni să chiorăie – alături de maldăre de soft revărsându-se în cascadă, pahare mânjite cu ţigări strivite în resturi de vin roşu, o tavă din polistiren roz conţinând şiruri regulate de sandvişuri cu aspect alterat, cutii de bere goale ori nedeschise, o baionetă antică Gerber fără teacă, aşezată pe o placă de marmură şlefuită, cel puţin trei pistoale, şi poate vreo douăzeci de piese de echipament ezoteric de consolă, genul de aparatură cowboy după care, în mod normal, i-ar fi lăsat gura apă lui Bobby.

Acum însă îi lăsa gura apă după o felie de pizza rece de krill; totuşi foamea lui nu reprezenta nimic în faţa bruştei umilinţe la care era supus, văzând ca lui Doi-Pe-Zi pur şi simplu nu-i păsa. Desigur, Bobby nu-l considerase niciodată chiar un prieten, dar în orice caz investise destul în ideea că negrul îl credea cineva, un individ cu talent, iniţiativă şi o şansă de a ieşi din Barrytown. Însă ochii acestuia îi spuseseră că în particular era un nimeni, ba chiar un Wilson…

— Uite ce-i, moşule… vorbi cineva, nu Doi-Pe-Zi, şi Bobby ridică privirea.

Doi bărbaţi îl flancau pe Doi-Pe-Zi pe canapeaua bombată din crom şi piele, amândoi negri. Cel care vorbise purta un soi de

halat gri şi ochelari vechi cu rame din plastic. Ramele erau pătrate, exagerat de mari şi păreau lipsite de lentile. Umerii celuilalt erau de două ori mai laţi decât ai lui Doi-Pe-Zi, însă era îmbrăcat cu un costum simplu, negru, din două piese, din tipul celor purtate de afaceriştii japonezi în kino. Manşetele lui, alb imaculat, aveau butoni dreptunghiulari strălucitori din microcircuite de aur.

— E jenant că nu-ţi putem oferi timpul necesar refacerii, reluă primul bărbat, dar avem o problema nasoală. Tăcu, scoase ochelarii şi-şi masă şaua nazală. Avem nevoie de ajutorul tău.

— Căcat, rosti Doi-Pe-Zi.

Se aplecă în faţă, luă o ţigară chinezească din pachetul de pe masă, o aprinse cu un craniu din cositor mat de mărimea unei lămâi mari, apoi căută un pahar de vin. Cel cu ochelari întinse un deget subţire şi cafeniu şi-i atinse încheietura mâinii. Doi-Pe-Zi abandonă paharul şi se lăsă pe spate, cu un chip inexpresiv. Ochelaristul zâmbi către Bobby.

— Contele Zero, zise el. Ni s-a spus că asta ţi-e porecla.

— Aşa-i, bâigui Bobby, iar încuviinţarea răsună precum un croncănit.

— Vrem să ştim ce-i cu Fecioara, Conte, spuse bărbatul şi rămase cu o expresie de aşteptare.

Bobby clipi din ochi.

— *Vyèj Mirak* – şi ochelarii reveniră la locul lor – Doamna Noastră, Fecioara Miracolelor. Noi o cunoaştem, făcu un semn cu mâna stângă, drept Ezili Freda.

Bobby îşi dădu seama că rămăsese cu gura deschisă, aşa că o închise. Cele trei chipuri întunecate aşteptau. Jackie şi Rhea dispăruseră, dar el nu le văzuse plecând. Îl cuprinse un fel de panică şi privi disperat la pădurea stranie de arbori piperniciţi care-i înconjurau. Agrolămpile erau înclinate sub toate unghiurile, în toate direcţiile, ca nişte sperietori roz-purpurii suspendate într-un spaţiu verzui de frunze. Niciun perete. Nu se vedea absolut niciun perete. Canapeaua şi masa uzată se găseau într-un soi de luminiş, cu o podea de beton nefinisat.

— Ştim că ea a venit la tine, vorbi bărbatul mai voinic, încrucişându-şi cu grijă picioarele. Aranjă o dungă perfectă a pantalonilor şi un buton de aur scânteie spre Bobby. Ştim, pricepi?

— Doi-Pe-Zi mi-a zis că era prima ta rulare, spuse celălalt. E-

adevărat?

Bobby încuviinţă din cap.

— Atunci te-a ales Legba – zise omul scoţându-şi din nou ramele goale – ca s-o întâlneşti pe *Vyèj Mirak.* Zâmbi.

Gura lui Bobby se căscă iarăşi.

— Legba, urmă bărbatul, stăpânul drumurilor şi potecilor, loa al comunicaţiilor…

Doi-Pe-Zi îşi strivi ţigara pe lemnul acoperit de cicatrice şi Bobby văzu că mâna îi tremura.

10
Alain

Căzuseră de acord să se întâlnească în braseria de la subnivelul cinci al complexului Napoleon Court, sub piramida de sticlă a Luvrului. Amândoi cunoşteau locul, deşi nu avusese vreo semnificaţie specială pentru niciunul. Alain îl sugerase, iar Marly bănuia că-l alesese cu grijă. Reprezenta un teren neutru din punct de vedere emoţional; un local familiar, lipsit totuşi de amintiri comune. Era decorat într-un stil datând de pe la începutul secolului: măsuţe din granit, piloni negri, oglinzi de la un perete la celălalt şi mobilier specific restaurantelor italiene, din oţel negru sudat, care putea să fi aparţinut oricărui deceniu al ultimului veac. Feţele de masă erau din pânză de in gri, cu o dungă fină neagră, un model ce se repeta pe copertele meniurilor, pe cutiile de chibrituri şi pe şorţurile chelnerilor.

Marly purta haina de piele cumpărată din Bruxelles, o bluză de pânză roşie şi blugi noi din bumbac negru. Andrea se prefăcuse că nu observase grija deosebită cu care se îmbrăcase pentru întâlnire, apoi îi împrumutase un şirag simplu de perle care se potrivea perfect cu roşul bluzei.

De cum intră, văzu că bărbatul venise mai devreme. Masa era deja acoperită de lucrurile sale. Purta eşarfa lui favorita, pe care o găsiseră împreună, anul trecut în talcioc, şi părea, ca întotdeauna, neîngrijit, totuşi perfect în largul lui. Geanta diplomat din piele uzată îşi revărsase conţinutul peste pătrăţelul de granit lustruit: notesuri cu arc, un exemplar necitit din romanul controversat al lunii în curs, Gauloise fără filtru, o cutie cu chibrituri din lemn, agenda legată în piele pe care i-o cumpărase ea în Browns.

— Credeam că s-ar putea să nu vii, îi zâmbi el.

— De ce te-ai fi gândit la aşa ceva? replică Marly, un răspuns aleatoriu – jalnic, se gândi – ascunzând teroarea pe care o simţea acum, căreia îi dădea în sfârşit frâu liber, teama de o pierdere a sinelui, a voinţei şi direcţiei, teama pentru dragostea pe care încă o mai simţea.

Îşi trase celălalt scaun şi se aşeză, iar tânărul chelner, un băiat spaniol purtând un şorţ dungat, veni să-i ia comanda. Ceru apă Vichy.

— Nimic altceva? se miră Alain. Chelnerul aştepta.

— Nu, mulţumesc.

— De câteva săptămâni încerc să dau de tine, spuse el, iar ea ştiu că era o minciună şi totuşi, aşa cum făcuse de multe ori înainte, se întrebă dacă era pe de-a întregul conştient de faptul că minţea.

Andrea susţinea că bărbaţii precum Alain minţeau atât de frecvent şi cu atâta pasiune încât nu mai ştiau să facă anumite deosebiri fundamentale. Mai spunea că ei erau artişti în felul lor, concentraţi asupra restructurării realităţii, iar Noul Ierusalim reprezenta cu adevărat un loc minunat, unde nu existau depăşiri ale contului bancar, proprietari morocănoşi şi nevoia de a găsi pe cineva care să achite cina.

— N-am sesizat că încercai să dai de mine atunci când Gnass a venit cu poliţia, zise ea, sperând că va obţine măcar o tresărire din partea lui, însă chipul adolescentin rămase la fel de calm ca întotdeauna, sub părul castaniu şi curat pe care obişnuia să şi-l pieptene cu degetele peste cap.

— Iartă-mă, rosti el strivindu-şi ţigara Gauloise. Fiindcă Marly ajunsese să-l asocieze cu aroma întunecatului tutun francez, Parisul îi păruse bântuit de mirosul lui, de spectrul lui, de urmele lăsate de el. Eram sigur că n-avea să descopere niciodată… natura obiectului. Trebuie să mă înţelegi: o dată ce am recunoscut faţă de mine cât de mult aveam nevoie de bani, mi-am dat seama că trebuie să acţionez. Ştiam că tu erai prea idealistă. Galeria ar fi dat oricum faliment. Dacă lucrurile ar fi mers cu Gnass aşa cum plănuisem, acum am fi acolo şi tu ai fi fericită. Fericită, repetă, scoţând altă ţigară din pachet.

Ea putea doar să-l fixeze cu privirea, simţind uimire şi o repulsie îngreţoşată faţă de propria ei dorinţă de a-l crede.

— Ştii, urmă Alain, luând un chibrit din cutia roşu-galbenă, eu

am mai avut necazuri cu poliţia. Pe când eram student. Chestii politice, bineînţeles.

Aprinse chibritul, azvârli cutia pe masă şi-şi aprinse ţigara.

— Chestii politice, repetă ea şi brusc simţi că-i venea să râdă. Nu mi-am dat seama că există un partid pentru cei ca tine. Nu-mi pot imagina ce nume ar putea avea.

— Marly, vorbi el coborându-şi glasul aşa cum făcea întotdeauna când dorea să indice intensitatea sentimentelor, tu ştii, tu trebuie să ştii că am acţionat pentru tine. Pentru noi, dacă vrei. Dar cu siguranţă ştii, poţi *simţi,* Marly, că niciodată nu ţi-aş fi făcut vreun rău în mod deliberat şi nici nu te-aş fi pus într-o situaţie delicată.

Pe măsuţa ticsită nu mai rămăsese niciun colţişor liber pentru poşeta ei, aşa încât şi-o ţinuse în poală; acum era conştientă de unghiile adânc înfipte în pielea moale şi groasă.

— Niciodată nu mi-ai fi făcut vreun râu…

Vocea era a ei, pierdută şi uluita, vocea unei copile, şi deodată se simţi liberă, eliberată de nevoie, de dorinţă, eliberată de frică, iar tot ceea ce simţea pentru bărbatul chipeş aflat în faţa ei nu era decât simplă repulsie, de aceea putea doar să-l privească, să-l fixeze pe străinul acesta lângă care dormise un an, într-o odăiţă din spatele unei galerii foarte mici de pe Rue Mauconseil. Chelnerul îi aşeză înainte paharul de Vichy.

Probabil că Alain îi considerase tăcerea drept începutul acceptării, iar completa inexpresivitate ca dovada deschiderii.

— Ce nu-nţelegi tu – Marly îşi amintea că asta era o introducere favorită – este că oameni precum Gnass există, dintr-un anumit punct de vedere, tocmai pentru a sprijini arta. Pentru a ne sprijini *pe noi,* Marly. Surâse, parcă râzând în barbă, un zâmbet degajat, conspirativ, care acum o înfioră pe femeie. Cred însă că ar fi trebuit să-l creditez pe individ cu minimul bun-simţ de a-şi angaja propriul expert în Cornell, deşi expertul *meu,* te asigur, era în mod clar cel mai erudit dintre…

Cum putea scăpa? Scoală-te, îşi spuse. Întoarce-te. Mergi calmă spre ieşire. Ieşi pe uşă. Afară, în splendoarea tihnita din Napoleon Court, unde marmura lustruită acoperă Rue du Champ Fleuri, o stradă din veacul al paisprezecelea despre care se spune că era destinată în principal prostituţiei. Orice, orice, numai să se ducă, numai să plece, acum, şi să se îndepărteze,

să se îndepărteze de el, să meargă orbeşte, să se piardă în Parisul de ghid turistic pe care-l învăţase când venise prima dată aici.

— Dar acum, spunea el, poţi vedea că tot răul a fost spre bine. Deseori se întâmplă aşa, nu? (Din nou surâsul, însă acum băieţesc, uşor melancolic şi cumva, într-un mod oribil, mai intim.) Am pierdut galeria, dar tu ţi-ai găsit o slujbă, Marly. Ai o slujbă, una interesantă, iar eu deţin legăturile de care vei avea nevoie. Îi cunosc pe oamenii pe care va trebui să-i întâlneşti pentru a-l găsi pe artistul tău.

— Artistul meu? îşi acoperi brusca derută cu o sorbitură de Vichy.

El deschise geanta uzată şi scoase ceva plat, o hologramă reflectată, simplă. Marly o luă, mulţumită că avea ce face cu mâinile, şi văzu caseta pe care o zărise în reconstrucţia Barcelonei realizată de Virek. Era ţinută de cineva, se mai vedeau nişte degete de bărbat, nu ale lui Alain; pe unul dintre ele, un inel cu pecete dintr-un metal întunecat. Fundalul nu se distingea. Doar caseta şi mâinile.

— Alain, rosti ea, de unde ai asta? Ridică privirea şi-i întâlni ochii căprui, plini de un triumf teribil de copilăresc.

— Ar costa foarte mult ca să se poată afla. Îşi strivi ţigara şi se sculă. Scuză-mă.

Se îndepărtă în direcţia toaletelor. Când dispăru înapoia oglinzilor şi pilonilor de oţel negru, Marly lăsă holograma, se întinse peste masă şi-i deschise geanta. Înăuntru nu era nimic, doar un elastic albastru şi câteva firimituri de tutun.

— Mai doriţi altceva? încă un Vichy, poate?

Chelnerul apăruse îndărătul ei.

Ea îl privi, străfulgerată de o senzaţie de familiaritate. Chipul smead şi îngust…

— Poartă un transceiver, spuse chelnerul. În plus, este înarmat. Am fost liftierul din Bruxelles. Dă-i ce doreşte. Nu uita că banii nu-nseamnă nimic pentru tine. Îi luă paharul şi-l aşeză cu grijă pe tavă. Şi, mai mult ca sigur, pe el îl vor distruge.

Alain reveni zâmbind.

— Şi-acum, scumpo, rosti el întinzându-se după ţigări, putem trece la afaceri.

Marly îi răspunse tot cu un surâs şi încuviinţă din cap.

11
Pe teren

Îşi permisese în cele din urmă trei ore de somn, în buncărul fără ferestre unde avangarda stabilise postul de comandă. Îi cunoscuse şi pe ceilalţi membri ai echipei de teren. Ramirez era slăbuţ, nervos, permanent preocupat de propriul talent de jocheu de consolă; depindeau de el şi de Jaylene Slide, aflată pe platforma de foraj, pentru a monitoriza ciberspaţiul din jurul sectorului de reţea ce conţinea băncile cu gheaţă groasă de la Maas Biolabs; dacă Maas îşi dădea seama de scopurile lor, Ramirez îi putea avertiza în ultima clipă. Răspundea în plus de transmiterea datelor medicale din clinică la platforma oceanică, o procedură complexă dacă voiau ca Maas să nu simtă nimic. Linia de comunicaţii îi conecta cu o cabină telefonică situată în mijlocul deşertului. O dată ce trecea de cabină, el şi Jaylene rămâneau pe cont propriu în matrice. Dacă o beleau, Maas le putea lua urma şi localiza. Următorul era Nathan, depanatorul, a cărui ocupaţie consta exclusiv în supravegherea aparaturii din buncăr. Dacă vreo parte din sistemul lor cădea, exista cel puţin şansa ca el s-o repare. Nathan aparţinea speciei care-i produsese pe Oakey şi alţi o mie cu care Turner lucrase de-a lungul anilor, tehnicieni independenţi cărora le plăcea să câştige bani în mod periculos şi dovediseră că-şi puteau ţine gura. Ceilalţi – Compton, Teddy, Costa şi Davis – nu erau decât muşchi scumpi, mercenari, tipul de indivizi angajaţi exclusiv pentru asemenea acţiuni. În folosul lor, se îngrijise în mod special să-l întrebe pe Sutcliffe despre planurile de retragere. Le explicase unde urmau să vină elicopterele, ordinea de plecare, precum şi modul şi momentul precis al plăţilor.

După aceea le ceruse să-l lase singur în buncăr şi-i ordonase lui Webber să-l scoale după trei ore.

Locul fusese înainte o staţie de pompare sau un nod de linii electrice. Cioturile tuburilor de plastic care ieşeau din pereţi puteau să fi aparţinut unor aducţii sau unor cabluri pozate în ţeavă; încăperea nu oferea nicio dovadă că vreunul dintre ele fusese conectat cândva la alte echipamente. Plafonul, o placă de beton monolit, era prea scund pentru a permite bărbatului să stea în picioare şi persista un iz uscat, de praf, nu chiar complet neplăcut. Echipa verificase sala înainte de a aduce mesele şi

hardware-ul, totuşi pe podea se mai zăreau câteva petece îngălbenite de ştirimprimate, care se transformau în pulbere când le atingea. Desluşise câteva litere, pe alocuri un întreg cuvânt.

În lungul unui perete fuseseră instalate mesele pliante metalice de forma literei L, acoperite cu aparatură de comunicaţii extrem de sofisticată. Chestiile cele mai bune, se gândise Turner, pe care le putuse obţine Hosaka.

Trecuse atent pe lângă fiecare masă, atingând uşor consolele şi cutiile negre. Văzuse un transceiver militar de bandă laterală, mult modificat, pregătit pentru transmisiuni în rafale. El urma să asigure legătura în caz că Ramirez şi Jaylene o luau în mână cu transferul datelor. Rafalele erau ficţiuni tehnice elaborate, preînregistrate şi codificate de criptografii Hosaka. În sine, conţinutul unei anumite rafale era lipsit de sens, dar ordinea emiterii putea ascunde mesaje simple. Seria B/C/A anunţa sosirea lui Mitchell; F/D indica plecarea lui de pe teren, iar F/G semnala moartea sa şi, concomitent, încheierea acţiunii. Turner bătu uşor cu palma transceiverul, încruntându-se. Nu era foarte încântat de soluţiile lui Sutcliffe în această privinţă. Dacă operaţiunea eşua, probabil că ei n-aveau să mai scape, în niciun caz fără să fie suspectaţi, iar Webber îl informase fără mare tam-tam că, în eventualitatea unor probleme, i se ordonase să utilizeze un aruncător personal de grenade antitanc asupra medicilor din clinica miniaturală. „Ei o ştiu”, îi spusese. „Poţi paria că pentru asta primesc un spor.” Ceilalţi depindeau de elicopterele aflate într-o bază lângă Tucson. Turner considerase că dacă Maas era alertată avea să-i radă cu uşurinţă, chiar când veneau. Îl atenţionase pe Sutcliffe, dar australianul ridicase din umeri: „În condiţii mai bune, n-aş fi organizat aşa lucrurile, colega, însă cu toţii am fost convocaţi pe nepregătite, nu?”

Alături de transceiver se găsea un biomonitor Sony complicat, conectat direct la clinica chirurgicală, conţinând fişa medicală din dosarul biosoft al lui Mitchell. La momentul cuvenit, doctorii urmau să acceseze anamneza dezertorului; simultan, procedurile efectuate în clinică aveau să fie transmise în Sony şi anexate, pregătite pentru Ramirez să le bage în gheaţă şi să le expedieze în ciberspaţiu, unde Jaylene Slide stătea de pază pe platforma de foraj. Dacă totul mergea strună, fişa medicală actualizată avea să aştepte în baracamentul Hosaka din Ciudad

de Mexico sosirea jetului lui Turner. Deşi nu mai văzuse niciodată un aparat ca biomonitorul, bănuia că Olandezul avusese ceva similar în clinica din Singapore. Gândul îl făcuse să ridice mâna spre pieptul gol, unde urmărise inconştient linia dispărută a unei cicatrice de grefă.

A doua masă conţinea sculele pentru ciberspaţiu. Deckul era identic celui de pe platforma oceanică, un prototip Maas-Neotek. Configuraţia lui era standard, însă Conroy spusese că fusese realizat cu noile biocipuri. Deasupra consolei se găsea lipit un bulgăre de plastic exploziv roz-palid de mărimea unui pumn; cineva, poate Ramirez, îi scobise cu degetul două adâncituri identice pentru ochi şi curba aproximativă a unui rânjet idiot. Din fruntea trandafirie a statuetei porneau două fire, unul albastru şi celălalt galben, până la un tub negru ce ieşea căscându-se din peretele dinapoia consolei. Altă sarcină a lui Webber, pentru cazul când ar fi apărut pericolul unui atac. Turner examinase sârmele, încruntându-se; într-un spaţiu aşa mic şi închis, o încărcătură de asemenea mărime garanta moartea oricărui ocupant al buncărului.

Simţindu-şi umerii dureroşi şi atingând cu ceafa betonul rugos al plafonului, îşi continuase inspecţia. Restul mesei era acoperit de perifericele deckului, mai multe cutii negre dispuse cu o precizie obsesivă. Bănuia că fiecare aparat se găsea la o distanţa anumită de vecinul sau şi că toate fuseseră perfect aliniate. Probabil că Ramirez însuşi le aranjase, iar Turner era convins că dacă ar fi atins vreunul, dacă l-ar fi deplasat câtuşi de puţin, jocheul şi-ar fi dat seama. Întâlnise aceeaşi obsesie nevropată şi la alţi operatori de consolă: nu-i spunea nimic despre Ramirez. Văzuse şi reversul medaliei, la alţi jochei, care îşi încâlceau în mod premeditat echipamentul într-o viermuială de cabluri şi fire, care erau îngroziţi de ordine şi-şi acopereau consolele cu abţibilduri de zaruri şi cranii urlătoare. Nu avea niciun indiciu, se gândise; sau Ramirez era cu adevărat bun, sau cu toţii aveau să moară în scurt timp.

La capătul îndepărtat al mesei se găseau cinci transceivere Telefunken cu căşti cât o mărgea şi laringofonuri adezive, încă sigilate în ambalajele individuale din plastic cu bule. În timpul fazei cruciale a operaţiunii, pe care Turner o aprecia la douăzeci de minute înainte şi după sosirea lui Mitchell, el, Ramirez, Sutcliffe, Webber şi Lynch aveau să fie conectaţi, deşi utilizarea

transceiverelor urma să fie redusă la minimul absolut.

Înapoia Telefunkenurilor se afla o cutie din plastic lipsită de însemne, conţinând douăzeci de încălzitoare manuale suedeze, catalitice, dreptunghiuri plate şi netede din oţel inoxidabil, fiecare în propria-i punguţă din flanelă fină, roşie ca mantia lui Moş Crăciun, închisă cu şnur.

— Eşti dat dracu' de deştept, se adresase bărbatul cutiei. La asta m-aş fi gândit şi eu…

Se culcă pe o saltea gofrată din plastic pentru autostopişti, pe podeaua postului de comandă, învelindu-se cu canadiana. Conroy avusese dreptate în legătură cu noaptea în deşert, totuşi betonul părea că reţine căldura de peste zi. Turner nu-şi dezbrăcă salopeta şi adidaşii; Webber îl sfătuise să-şi scuture hainele şi încălţămintea ori de câte ori se îmbrăca. „Scorpionilor”, îi explicase ea, „le place transpiraţia, orice fel de umezeală.” Înainte de a se întinde, scoase Smith Wesson-ul din tocul de nailon, aşezându-l grijuliu lângă saltea. Lăsă aprinse cele două lanterne cu baterii şi închise ochii.

Apoi alunecă într-un ocean superficial de vise, imagini azvârlite din trecut, fragmente ale dosarului lui Mitchell contopite cu frânturi ale propriei sale vieţi. El şi Mitchell conduc un autobuz printr-o cascadă de cioburi de oglinzi, în recepţia unui hotel din Marrakech. Savantul chiuie şi apasă detonatorul celor două duzini de containere conţinând CN[3], fixate pe flancurile vehiculului, iar Oakey e şi el acolo, oferindu-i whisky dintr-o sticla şi cocaină peruviană gălbuie pe o oglinjoară rotundă cu margini de plastic pe care a văzut-o ultima dată în poşeta lui Allison. I se pare c-o zăreşte şi pe Allison undeva dincolo de ferestrele autobuzului, sufocându-se în norii de gaz, şi încearcă să-i spună lui Oakley, încearcă să i-o arate, dar geamurile sunt acoperite cu holograme mexicane de sfinţi, cărţi poştale reprezentând-o pe Madonă, şi Oakey ridică un obiect rotund şi neted, o sferă din cristal roz, iar Turner vede un păianjen ghemuit în mijlocul ei, un păianjen din mercur, însă Mitchell râde, cu dinţii plini de sânge, şi întinde palma oferindu-i biosoftul cenuşiu. Turner văzu că dosarul e un creier sur-trandafiriu şi viu, pulsând umed dedesubtul unei membrane transparente, pulsând încetişor în mâna lui Mitchell, apoi se

[3] Cloracetofenon.

rostogoli peste un prag submarin al visului şi coborî lin într-o noapte lipsită de stele.

Webber îl trezi; trăsăturile ei dure erau încadrate de canaturile uşii iar umerii înveşmântaţi de pătura militară grea ce acoperea intrarea.

— Cele trei ore au trecut. Medicii s-au sculat, dacă vrei să discuţi cu ei.

Se retrase, pietrişul scrâşnindu-i sub bocanci.

Medicii Hosaka aşteptau lângă clinica neurochirurgicală mobilă. În zorii deşertului, păreau că de abia ieşiseră dintr-un teleportator, îmbrăcaţi în hainele lor sport, şifonate după moda Şinza. Unul dintre bărbaţi se ghemuia sub un imens veşmânt mexican împletit manual, genul de cardigan cu centură văzut de Turner la turiştii din Ciudad de Mexico. Ceilalţi doi purtau jachete groase şi scumpe de schi, pentru a se proteja de frigul pustiului. Bărbaţii erau cu un cap mai scunzi decât coreeana, o femeie zveltă, cu trăsături puternic conturate, clasice, şi un guler de păr roşiatic, aducând cu penajul unor păsări, care-l ducea pe mercenar cu gândul la răpitoare. Conroy îi spusese că cei doi erau oamenii companiei şi Turner o distingea în mod limpede; doar femeia avea atitudinea, ţinuta ce aparţinea lumii sale, şi era o proscrisă, un doctor clandestin. S-ar fi înţeles perfect cu Olandezul, gândi Turner.

— Mă numesc Turner, rosti el. Eu sunt şeful.

— Nu-ţi trebuie numele noastre, spuse femeia în timp ce bărbaţii se înclinară în mod automat. Ei schimbară priviri, se uitară la Turner, apoi la coreeană.

— Nu, încuviinţă el, nu-mi trebuie.

— De ce continuă să ne fie interzis accesul la anamneza pacientului? întrebă coreeana.

— Motive de securitate, replică mercenarul oferind un răspuns aproape reflex. De fapt, nu vedea niciun motiv pentru a-i opri să studieze fişele lui Mitchell.

Femeia strânse din umeri şi se întoarse, cu faţa ascunsă de gulerul ridicat al jachetei groase.

— Doreşti să inspectezi clinica? se interesă bărbatul în cardiganul voluminos, cu chipul politicos şi atent, o perfectă mască de corporaţie.

— Nu, clătină din cap Turner. Vă vom duce în parcare cu

douăzeci de minute înainte de sosirea pacientului. Demontăm roţile şi vă coborâm cu cricurile. Deconectăm canalizarea. Vreau să fiţi complet operaţionali la cinci minute după ce v-am aşezat pe sol.

— Nicio problemă, zâmbi celălalt individ.

— Acum doresc să-mi spuneţi ce veţi face acolo, ce-i veţi face lui şi cum l-ar putea afecta.

— *Nu ştii?* întrebă brusc femeia revenind cu faţa spre el.

— Am spus că doresc să-mi explicaţi voi.

— În primul rând, îl scanăm pentru implanturi ucigaşe, zise cel în cardigan.

— Modificări corticale, chestii de felul ăsta?

— Mă-ndoiesc că vom întâlni lucruri atât de grosolane, spuse al doilea medic, totuşi vom scana întregul domeniu al implanturilor letale. Simultan, vom rula o analiză completă a sângelui. Am înţeles că actualii lui patroni se ocupă de sisteme biochimice extrem de sofisticate. S-ar putea ca pericolul cel mai mare să provină din această direcţie…

— În ziua de azi este la modă echiparea angajaţilor din poziţiile de vârf cu subdermice modificate de pompare a insulinei, interveni tovarăşul său. Metabolismul subiectului poate fi înşelat să se bizuie în mod artificial pe anumite analoage de enzime sintetice. Dacă subdermicele nu sunt reîncărcate la intervale regulate, abandonarea sursei oferite de patron poate determina traume.

— Suntem pregătiţi şi pentru asemenea cazuri, adăugă celălalt.

— Niciunul dintre voi nu este câtuşi de puţin pregătit să rezolve ceea ce bănuiesc eu că vom găsi, zise coreeana cu o voce tot atât de tăioasă precum vântul care începuse să sufle din est. Turner auzi nisipul fâşâind peste tabla ruginită de deasupra.

— Tu, se adresă femeii, vino cu mine.

Fără să privească îndărăt, se răsuci şi se îndepărtă. Era posibil să nu-i asculte comanda, caz în care el îşi pierdea prestigiul faţă de ceilalţi doi, totuşi părea acţiunea corectă. Se opri când ajunse la zece metri de cilindrul clinicii. Auzi paşii ei pe pietriş.

— Ce ştii? o întrebă fără să se întoarcă.

— Poate nimic în plus faţă de ce ştii tu, sau poate mai multe.

— În mod clar, mai multe decât colegii tăi.

— Ei sunt nişte oameni foarte talentaţi. În acelaşi timp, sunt… slugi.

— Pe când tu nu eşti.

— Aşa cum nici tu nu eşti, mercenarule. Pentru chestia asta, am fost angajată din cea mai bună clinică neautorizată din Chiba. Am căpătat o grămadă de materiale pe care să le studiez în vederea întâlnirii cu acest ilustru pacient. Clinicile clandestine din Chiba sunt vârfurile medicinii – nici chiar Hosaka nu poate şti că pregătirea îmi permite să ghicesc ce anume poartă în cap dezertorul vostru. Domnule Turner, strada încearcă să găsească propriile întrebuinţări pentru orice lucru. Deja am fost solicitată de câteva ori pentru a încerca să îndepărtez noile tipuri de implanturi. Câteva din avansatele biocircuite Maas au pătruns pe piaţă. Încercările de implantare reprezintă un pas logic. Eu bănuiesc că Maas a închis ochii în mod deliberat.

— Atunci explică-mi şi mie.

— Nu cred c-aş putea, spuse ea şi în glas îi apăru o stranie undă de resemnare. Ţi-am zis, le-am văzut. Nu înseamnă că le-am şi înţeles. (Vârfurile degetelor atinseră pe neaşteptate pielea de lângă mufa din tâmpla lui.) Comparată cu implanturile biocipurilor, chestia asta e ca o proteză din lemn pe lângă una mioelectrică.

— În cazul lui, îi poate ameninţa viaţa?

— Ah, nu, îşi retrase ea mâna, *pe a lui în* niciun caz…

O auzi după aceea pornind înapoi spre clinică.

Conroy trimise un curier cu pachetul microsoft care avea să-i permită lui Turner pilotarea jetului ce urma să-l transporte pe Mitchell la sediul Hosaka din Ciudad de Mexico. Curierul era un individ cu privirea rătăcită, ars de soare, căruia Lynch îi spunea Harry, o arătare cu muşchi aidoma unor funii ce apăruse pedalând dinspre Tucson pe o bicicletă zgâriată de nisip, cu anvelope tocite şi fâşii din piele tăbăcită, având culoarea galbenă a oaselor, înfăşurate în jurul ghidonului. Lynch îl conduse pe Harry prin parcare. Bărbatul fredona ceva, nişte sunete stranii în tăcerea împrejurimilor, iar cântecul său, dacă se putea numi astfel, aducea cu tentativa de reglare aleatorie a unui radio defect, prin parcurgerea de kilometri nocturni pe scală, preluând strigăte din gospeluri şi frânturi din douăzeci de ani de pop internaţional. Harry ducea bicicleta pe un umăr

bronzat şi firav.

— Harry ţi-a adus ceva din Tucson, spuse Lynch.

— Voi doi vă cunoaşteţi? întrebă Turner, privindu-l pe Lynch. Poate aveţi şi un prieten comun?

— Ce-ar trebui să-nsemne chestia asta? făcu Lynch.

Turner îl fixă cu privirea.

— Ştii cum îl cheamă.

— El mi-a zis cum pizda mă-sii îl cheamă!

— Mă cheamă Harry, vorbi bărbatul ars de soare.

Trânti bicicleta pe un tufiş. Surâse timp, etalând dinţi tociţi, dispuşi la intervale neregulate. O peliculă de sudoare şi praf îi acoperea pieptul gol peste care spânzurau, atârnate de lanţuri fine din oţel, petice de piei neargăsite, fragmente din coame şi blănuri de animale, cartuşe de alamă, monede de aramă uzate de folosinţă şi o punguliţă din piele moale, brună.

Turner privi amalgamul de obiecte ce se legănau pe pieptul osos şi întinse mâna, pendulând o bucăţică de cartilaj curb, agăţată de un şnur împletit.

— Ce dracu-i asta, Harry?

— Asta-i o puţă de raton, zise Harry. Ratonu' are-un os articulat în puţă. Nu-s mulţi care ştiu asta.

— Harry, l-ai mai întâlnit până acum pe prietenul meu, Lynch?

Harry clipi din ochi.

— Ştia parolele, spuse Lynch. Există o ierarhie în cazuri de urgenţă. El cunoştea nivelul de vârf. Mi-a spus cum îl cheamă. Ai nevoie de mine aici sau mă pot întoarce la treabă?

— Du-te.

Când Lynch ieşi din raza lor auditivă, Harry începu să desfacă şiretul din piele care închidea punguliţă.

— N-ar trebui să fii atât de dur cu puştiul, vorbi el. Este cu adevărat foarte bun. Nici măcar nu l-am văzut până nu mi-a lipit arma de gât.

Deschise punguţa şi pescui delicat înăuntru.

— Spune-i lui Conroy că l-am marcat.

— Scuză-mă, făcu Harry extrăgând o hârtie galbenă împăturită. Pe cine-ai marcat?

I-o întinse lui Turner; înăuntru se afla ceva.

— Pe Lynch. Este ochiul lui Conroy de aici. Spune-i-o.

Despături hârtia şi scoase microsoftul militar gros. Alături era un mesaj scris cu majuscule albastre: rupe-ŢI-ai piciorul,

GĂOAZĂ. NE VEDEM ÎN DF.

— Chiar vrei să i-o spun?

— Spune-i-o.

— Tu eşti şeful.

— O ştii foarte bine.

Mototoli foaia şi o azvârli în subsuoara stângă a lui Harry. Acesta surâse, mieros şi timp, iar inteligenţa care se ridicase prin el dispăru iarăşi, aidoma unei lighioane acvatice afundându-se fără efort într-un ocean calm de plictiseală clocită de soare. Turner privi în ochii lui, opal galben, fisurat, şi nu zări acolo decât soarele şi autostrada părăginită. O mână căreia îi lipseau câteva falange se ridică şi scărpină absent barba de o săptămână.

— Acum, spuse Turner.

Harry se întoarse, îşi trase bicicleta din încâlceala tufişului, o puse pe umeri gemând şi porni înapoi peste parcarea distrusă. Şortul kaki zdrenţuit, mai mare cu câteva numere, îi flutura în timpul mersului, iar colecţia de lanţuri zornăia încetişor.

De pe o colină aflată la vreo douăzeci de metri, Sutcliffe fluieră şi ridică o rolă de bandă portocalie. Era timpul să înceapă marcarea pistei de aterizare a lui Mitchell. Trebuiau să lucreze rapid, înainte ca soarele să ajungă prea sus, şi oricum avea să fie foarte cald.

— Aşadar vine cu avionul, spuse Webber.

Scuipă o zeamă cafenie pe un cactus îngălbenit. Obrazul îi era umflat cu tutun de Copenhaga.

— Te-ai prins, replică Turner.

Se aşeză lângă ea pe un mal de argilă galbenă. Îi priveau pe Lynch şi Nathan curăţind pista pe care el şi Sutcliffe o marcaseră cu bandă portocalie. Banda contura un dreptunghi lat de patru metri şi lung de douăzeci. Lynch căra o bucată de profil I ruginit şi o azvârli dincolo de marginea dreptunghiului. Ceva o luă la fugă prin tufişuri, când metalul zăngăni pe beton.

— Dacă vor, ei pot vedea marcajul, rosti Webber ştergându-şi buzele cu dosul mâinii. Dacă vor, pot citi şi titlul infaxului tău de dimineaţă.

— Ştiu, încuviinţă Turner, dar dacă nu ştiu că suntem deja aici, cred că n-o să ştie niciodată. Iar de pe şosea, nu poţi vedea. Îşi aranjă şapca de nailon negru primită de la Ramirez,

trăgând cozorocul în jos până îi atinse ochelarii de soare. Oricum, nu deplasăm decât chestiile mari, obiectele care-ţi pot rupe picioarele. De pe orbită n-o să se vadă nimic suspect.

— Nu, aprobă Webber, cu chipul ridat impasibil înapoia ochelarilor de soare. Bărbatul îi putea adulmeca transpiraţia din locul unde stătea, pătrunzătoare şi senzuală.

— Ce dracu' faci tu, Webber, când nu eşti în chestii de-astea?

— Probabil că mult mai multe decât tine, replică femeia. Cresc câini de rasă…

Scoase un cuţit din cizmă şi începu să-l şlefuiască răbdător de talpă, zvâcnind din încheietură la fiecare cursă, precum un bărbier mexican care îşi ascute briciul.

— Şi pescuiesc. Păstrăvi…

— Ai neamuri în New Mexico?

— Probabil că mai multe decât tine, spuse ea sec. Bănuiesc că tipii ca tine şi Sutcliffe n-aveţi un loc de baştină. Aici trăieşti tu, aşa-i, Turner? Pe teren, azi, în ziua când îţi vine băiatu'. Aşa-i?

Încercă lama pe degetul mare, apoi o strecură înapoi în teacă.

— Dar ai rude? Ai un bărbat?

— O femeie, dacă chiar vrei să ştii. Te pricepi la creşterea câinilor?

— Nu.

— Nici nu mă aşteptam. Miji ochii spre el. Avem şi un copil. Al nostru. Ea l-a născut.

— Combinare de ADN-uri?

Webber încuviinţă din cap.

— Scump, spuse el.

— Bineînţeles, n-aş fi aici dacă n-ar trebui să achităm nota. Dar e frumoasă.

— Femeia ta?

— Puştoaica noastră.

12
Café Blanc

Îndepărtându-se de Luvru, i se părea că simte o structură articulată ce se modifica pentru a-i uşura parcursul prin oraş. Chelnerul era doar o parte, un membru, un apendice delicat. Întregul trebuia să fie mai mare, mult mai mare. Cum şi-ar fi putut imagina ea că avea să fie posibil să trăiască, să se

deplaseze prin câmpul contrafăcut al bogăţiei lui Virek, fără să sufere nicio deformare? Virek o preluase, în toată nenorocirea ei, o trecuse prin tensiunile monstruoase, invizibile ale banilor săi şi fusese modificată. Bineînţeles, se gândi Marly, bineînţeles: mecanismul vast şi subtil al supravegherii lui Herr Virek mă urmăreşte constant, atent şi invizibil.

În cele din urmă se trezi pe trotuarul de sub terasa Blanc. Părea un loc la fel de bun ca oricare altul. Cu o lună în urmă, l-ar fi evitat, petrecuse prea multe seri cu Alain acolo. Acum, simţind că se eliberase, hotărâse să înceapă procesul redescoperirii propriului Paris, alegând o masă la Blanc. Ocupă una lângă un paravan lateral. Ceru chelnerului un coniac şi se înfioră, privind cum se scurgea traficul parizian, un fluviu permanent de oţel şi sticla, în vreme ce în jurul ei, la celelalte mese, străinii mâncau şi zâmbeau, se despărţeau amar, ori îşi jurau credinţă după sentimentele unei după-amieze.

Dar – surâse femeia – şi ea făcea parte din toate acestea. Ceva se deştepta în adâncul ei dintr-un somn lung şi sufocat, adus la lumină în clipa când deschisese complet ochii asupra firii lui Alain şi a nevoii ei disperate de a continua să-l iubească. Nevoia aceea pălea însă, chiar în vreme ce stătea aici. Ticăloşia minciunilor lui îi sfărâmase, cumva, lanţurile deprimării. Nu putea distinge nicio logică în asta, întrucât ştiuse cu exactitate, undeva în străfund, cu mult înainte de afacerea Gnass, ce anume făcea Alain în lume precum şi faptul că adevărul nu conta câtuşi de puţin pentru iubirea ei. Cu toate acestea, în lumina noilor evenimente, trebuia să renunţe la logică. Era îndeajuns să fie aici, vie, la o masă în Blanc, şi să-şi imagineze de jur-împrejurul ei maşinăria complexă pe care ştia că o pusese în funcţiune Virek.

Ironia sorţii, gândi ea, văzându-l pe tânărul chelner din Napoleon Court păşind pe terasă. Purta aceiaşi pantaloni închişi la culoare, dar şorţul fusese înlocuit de un hanorac albastru. Părul negru îi cădea pe frunte într-o buclă îngrijită. Veni spre ea zâmbitor, încrezător, ştiind că Marly n-avea să fugă. Ceva din femeie dorea cu disperare s-o ia la goană, însă era convinsă că n-avea s-o facă. Ironia sorţii, îşi repetă: lăfăindu-mă în descoperirea că nu reprezint un burete special pentru absorbit necazurile, ci doar un alt animal supus greşelilor în labirintul de piatră al acestui oraş, ajung concomitent să înţeleg că sunt

focarul unei uriaşe maşinării alimentate de o dorinţă obscură.

— Mă numesc Paco, spuse tânărul trăgând scaunul de fier vopsit în alb aflat faţă în faţă cu al ei.

— Tu erai copilul, băiatul din parc…

— Demult, da. Se aşeză. Señor a păstrat imaginea copilăriei mele.

— M-am gândit la señor al tău. Nu-l privea pe el, ci maşinile care treceau, calmându-şi ochii în derularea traficului, în culorile policarbonului şi oţelului. Un bărbat ca Virek este incapabil să se lipsească de propria-i avere. Banii săi deţin o viaţă personala. Poate chiar o voinţa personală. Cel puţin aşa a lăsat să se înţeleagă la întâlnirea noastră.

— Eşti o filosoafă.

— Sunt o unealtă, Paco. Sunt cel mai recent vârf al unui instrument foarte vechi aflat în mâinile unui bărbat foarte bătrân, care doreşte să străpungă ceva, fără să izbutească până acum. Patronul tău bâjbâie printr-o mie de unelte şi, cumva, mă alege pe mine…

— Eşti şi poetă!

Ea râse, luându-şi privirea de la circulaţie; tânărul surâdea larg, cu gura încadrată de acoladele unor cute verticale adânci.

— Pe când veneam încoace, mi-am imaginat o structură, o maşină atât de mare încât sunt incapabilă s-o văd. O maşină care mă înconjoară, anticipându-mi fiecare pas.

— Eşti cumva şi egocentrică?

— Sunt oare?

— Poate că nu. Bineînţeles că eşti ţinută sub observaţie. Te supraveghem şi este bine c-o facem. Îl urmărim şi pe amicul tău din braserie. Din păcate, n-am reuşit să stabilim de unde a obţinut holograma pe care ţi-a arătat-o. Este foarte probabil s-o fi avut deja, atunci când a început s-o sune pe prietena ta. I-a dat-o cineva, pricepi? Cineva ţi l-a băgat în cale. Nu crezi că este foarte interesant? Nu aţâţă filosoafa din tine?

— Ba da, cred că da. Ţi-am urmat sfatul pe care mi l-ai dat în braserie şi am fost de acord cu preţul cerut de el.

— Atunci îl va dubla, zâmbi Paco.

— Ceea ce este lipsit de importanţă pentru mine, după cum ai spus. A fost de acord să mă contacteze mâine. Presupun că poţi asigura livrarea banilor. A cerut peşin.

— Bani gheaţă, dădu el ochii peste cap, cât de riscant! însă,

da, pot s-o fac. De asemenea, cunosc şi eu detaliile. Am monitorizat conversaţia. Nici n-a fost greu, din moment ce ne-a ajutat chiar el, transmiţând-o printr-un minimicrofon. Doream tare mult să aflăm cui îi era adresată transmisiunea, dar ne îndoim că o ştie el însuşi.

— Nu era deloc stilul lui, se încruntă Marly, să se scuze, să plece aşa, înainte de a-şi fi anunţat cererile. Se mândreşte că are un fler aparte pentru dramatismul scenei.

— N-a avut de ales, explică Paco. I-am aranjat o defecţiune a sursei energetice a emiţătorului. De aceea, a avut nevoie de un drum până la *hommes*[4]*.* În cabina toaletei, singur, a spus nişte lucruri tare răutăcioase despre tine.

Femeia îşi indică paharul gol, când un chelner trecu pe lângă masa lor.

— Continuu să nu înţeleg care este rolul meu în toată afacerea asta, ce valoare am… în ochii lui Virek, bineînţeles.

— Nu mă întreba pe mine. Tu eşti filosoafa. Eu mă rezum la executarea ordinelor señorului, cât pot mai bine.

— Vrei un coniac, Paco? Sau poate nişte cafea?

— Francezii, rosti el cu multă convingere, nu ştiu nimic despre cafea.

13
Cu ambele mâini

— Poate mai reiei o dată chestia aia, vorbi Bobby cu gura plină de orez şi ouă. Parcă ai zis deja că nu-i o religie.

Beauvoir îşi scoase ochelarii fără lentile şi îndoi una dintre rame.

— N-am spus asta. Am zis doar că nu trebuie să-ţi faci griji dacă-i religie sau nu. Este pur şi simplu o *structură.* În felu' ăsta ne permite să discutăm despre nişte lucruri care se petrec, altfel n-am avea termeni, concepte cu care să le denumim…

— Dar vorbeai ca şi cum chestiile alea, cum-le-ai-zis, *louă,* sunt…

— Loa, îl corectă Beauvoir aruncându-şi ochelarii pe masă. Suspină, extrase o ţigară chinezească din pachetul lui Doi-Pe-Zi şi o aprinse cu craniul de cositor. Pluralul şi singularul sunt identice, explică el. Inhală adânc şi expiră două coloane gemene

---

[4] Bărbaţi (fr.).

de fum prin nările arcuite. Tu te gândeşti vreodată la religie?

— Păi, sora maică-mii este scientoloagă, ortodoxă adevărată, ştii? Iar vizavi de noi pe coridor locuieşte o catolică. Bătrâna… făcu o pauză, simţind că mâncarea din gură nu mai avea niciun gust… îmi punea câteodată nişte holograme în cameră, Isus sau Hubbard sau alte rahaturi. Da, cred că mă gândesc uneori.

— Vudu, nu-i aşa, spuse Beauvoir. Nu se preocupă de noţiuni precum mântuire şi transcendenţă. Îl interesează să *facă* lucrurile. Pricepi? În sistemul nostru există *mulţi* zei… spirite. Ei fac parte dintr-o mare familie, cuprinzând toate virtuţile şi toate viciile. Există o tradiţie rituală a manifestării colective, înţelegi? Vudu spune: da, Dumnezeu există, Gran Met, dar El este mare, prea mare şi prea departe ca să-şi facă griji că tu eşti un sărăntoc sau nu găseşti nimic de ciocăneală. Nenică, ştii cum merg lucrurile astea, e religia *străzii,* s-a născut acum un milion de ani într-un loc sărac lipit pământului. Vudu seamănă cu strada. Dacă un drogat ia gâtu' soră-tii, nu te duci să demonstrezi la uşa lui Yakuza, nu? Nici vorbă. Te duci la cineva care poate *face* chestia. Nu?

Bobby încuviinţă, mestecând gânditor. O altă dermă şi două pahare de vin roşu fuseseră de ajutor, iar bărbatul cel masiv îl luase pe Doi-Pe-Zi la o plimbare printre copaci şi sperietorile fluorescente, lăsându-l pe Bobby cu Beauvoir. Apoi apăruse Jackie, voioasă, cu un castron mare de orez-cu-ouă, o mâncare deloc rea, şi, punându-l pe masă în faţa tânărului, îşi apăsase o ţâţă de umărul lui.

— Aşadar, continuă Beauvoir, pe noi ne preocupă să facem lucruri. Dacă vrei, ne preocupă sistemele. La fel ca pe tine, sau cel puţin aşa îţi doreşti, altfel n-ai fi cowboy şi n-ai avea de unde să le apuci, nu? Strivi ceea ce mai rămăsese din ţigară într-un pahar pătat de amprente, pe jumătate plin cu vin roşu. Când a-nceput buleala, Doi-Pe-Zi era gata să coboare pentru un bairam ţapăn.

— Despre ce buleală-i vorba? întrebă Bobby, ştergându-se la gură cu dosul palmei.

— Despre tine, se încruntă Beauvoir. Nu c-ar fi vina ta, deşi Doi-Pe-Zi aşa vrea să susţină.

— Aşa vrea? Mi s-a părut destul de nervos. Şi rece.

— Exact. Ţi-ai dat seama. Nervos. Mai exact, gata să se cace pe el de frică.

— De ce?

— Vezi tu, în cazul lui lucrurile nu sunt exact aşa cum par. Sigur că da, se ocupă de rahaturile pe care le ştii, vinde soft ciordit la papagalii, pardon – rânji el – din Barrytown, dar visul lui, adică adevărata ambiţie este în altă direcţie.

Beauvoir ridică un sandviş ofilit, îl examină cu evidentă suspiciune şi-l expedie peste masă, printre copaci.

— Înţelegi tu, de fapt el lucrează pentru doi hungani din Lăbărţare.

Bobby încuviinţă inexpresiv.

— Gagii care servesc cu ambele mâini.

— Nu m-am prins.

— Aici e vorba despre un fel de cler profesional, dacă vrei să-i spui aşa. Sau altfel spus, Imaginează-ţi doi baştani – care printre altele sunt şi cowboy de consolă – care se ocupă să facă chestii pentru oameni. Expresia noastră este „a servi cu ambele mâini”, ceea ce înseamnă că ei lucrează din ambele capete. Alb şi negru, te-ai prins?

Bobby înghiţi un nod, apoi clătină din cap.

— Vrăjitori, spuse Beauvoir. Nu contează. Baştani nasoi, mălai greu, asta-i tot ce trebuie să ştii. Doi-Pe-Zi acţionează ca un fel de intermediar pentru ei. Uneori găseşte ceva care ar putea să-i intereseze, le-o varsă şi capătă câte ceva mai târziu. Poate capătă prea multe chestii, poate că şi ei îi varsă lui ceva. Nu-i chiar aceeaşi cioacă, te-ai prins? Să zicem că ei obţin ceva despre care cred că deţine potenţial, dă-i sperie. Indivizii sunt puţin cam conservatori, pricepi? Nu? Nu-i nimic, o să-nveţi.

Bobby încuviinţă din cap.

— Softurile pe care unu’ ca tine le-ar închiria de la Doi-Pe-Zi, alea-s fleacuri. Sigur că da, o *să meargă,* da’ nu-s chestii cu care s-ar deranja un greucean. Ai văzut destule kino cu cowboy, este? Ei bine, cioacele inventate de ei nu-s mare lucru prin comparaţie cu căcaturile pe care le poate întâlni un operator greucean. Mai ales când e vorba de spărgătoare de gheaţă. Spărgătoarele tari sunt destul de nasol de operat chiar pentru baştani. Ştii de ce? Pentru că gheaţa, chestiile cu-adevărat dure, zidurile din jurul tuturor stocărilor importante de date din matrice, sunt produse întotdeauna de-o IA, o inteligenţă artificială. Nimic altceva nu-i destul de rapid ca să ţească o gheaţă bună, s-o modifice şi actualizeze constant. Aşa c-atunci

când pe piaţă apare un spărgător tare de tot, există deja vreo doi factori foarte riscanţi. Mai întâi, de unde a apărut produsul? În nouă cazuri din zece, vine de la o IA, IA-urile sunt permanent monitorizate de gagiii de la Turing, ca să se asigure că nu devin prea deştepte. Aşa că-i posibil ca Turing s-o ia după tine, pentru că vreo IA de undeva doreşte să-şi sporească încasările particulare de bani gheaţă. Unele IA-uri au cetăţenie, nu? Altă chestie la care trebuie să fii atent este că poate-i vreun spărgător *militar* care-i nasol şi el, sau poate c-a fost uşchit din divizia de spionaj industrial a vreunui zaibatsu, şi n-ai vrea nici asta. Bungheşti cioacele astea, Bobby?

Bobby aprobă. Simţea că aşteptase toată viaţa să-l audă pe Beauvoir explicându-i mecanismele unei lumi a cărei existenţă el de abia o bănuise până atunci.

— Cu toate astea, un spărgător care să meargă brici merită mega, vreau să zic *beaucoup*[5]. Să zicem că eşti un baştan pe piaţă, că cineva îţi oferă scula asta şi tu nu vrei să-i dai papucii. Atunci îl cumperi. Îl cumperi, pe şest, da' *nu-l bagi,* nu! Ce faci cu el? îl iei acasă şi-i pui pe tehnicieni să ţi-l aranjeze aşa ca s-arate ca o chestie obişnuită. Într-un format ca ăsta – şi bătu cu palma pe un teanc de soft din faţa lui – şi-l duci la intermediarul tău, care-ţi datorează nişte servicii, ca de obicei…

— Stai aşa, făcu Bobby. Nu cred că-mi place…

— E bine. Înseamnă că te deştepţi, cât de cât. Pentru c-asta au făcut. L-au adus aici la amicul tău softar, la domnul Doi-Pe-Zi, şi i-au zis care-i problema lor. „Meştere”, i-au zis, „vrem să verificăm rahatu' ăsta, să-l testăm pe hard, da-n niciun caz n-o s-o facem noi. Ia vezi tu, băiete.” Şi-atunci, ce să facă Doi-Pe-Zi? Să-l bage el? Nici vorbă! Face exact ce i-au făcut lui baştanii, numa' că el nici măcar nu se deranjează să-i zică tipului căruia i-l dă despre ce-i vorba. Alege o bază din Vestul Mijlociu, una plină cu programe de evaziune fiscală şi foi de date despre spălarea banilor pentru cine ştie ce bordel din Kansas City, şi-oricine care nu-i venit cu pluta *ştie* c-aşa ceva e ticsit de gheaţă, gheaţă *neagră,* programe feedback absolut ucigaşe. Niciun cowboy din Lăbărţare sau din afara ei nu s-ar băga acolo. În primul rând pentru că bubuie de protecţii şi-n al doilea rând pentru că ce-i înăuntru nu valorează nimic pentru nimeni, decât pentru ăia de la fisc, care-s probabil deja pe felie cu

[5] Mult (fr.).

proprietarul.

— Hei, exclamă Bobby, stai aşa să-nţeleg…

— Ţi-o *zic* ca s-o-nţelegi, băieţaş alb! A ales baza aia, după care s-a uitat pe lista lui de oţi, punkişti ambiţioşi din Barrytown, wilsoni îndeajuns de tâmpi ca să ruleze un program pe care nu l-au mai văzut niciodată împotriva unei baze pe care un şmecher ca Doi-Pe-Zi le-a arătat-o şi le-a zis că-i floare la ureche. Şi pe cine-a luat? A luat pe cineva nou în joc, normal, pe cineva care nu ştie nici măcar unde locuieşte, nu-i ştie nici măcar numărul, şi i-a zis, uite, moşule, ia chestia asta acasă şi-mpuşcă şi tu nişte lovele. Dacă pui laba pe ceva tare, ţi-o plasez eu! Ochii lui Beauvoir erau larg căscaţi; nu zâmbea. Ţi se pare cineva cunoscut, nenică, sau poate că tu nu te-nvârţi printre amărăşteni?

— Adică el ştia c-o să mor dacă intram în baza aia?

— Nu, Bobby, dar ştia că e posibil dacă treaba nu mergea. În primul rând, dorea să te observe în timp ce încercai softul. Nici măcar nu s-a obosit s-o facă el, i-a pus pe alţi doi cowboy. S-ar fi putut întâmpla mai multe chestii. Să zicem că spărgătorul şi-ar fi făcut număru’ cu gheaţa neagră, tu ai fi intrat, ai fi găsit nişte cifre care nu-nsemnau nimic pentru tine, şi ai fi ieşit, poate fără să laşi nicio urmă. Te-ai fi-ntors în „Leon” şi i-ai fi zis lui Doi-Pe-Zi c-a greşit sursa. Oho, să fii sigur că s-ar fi scuzat şi-ai fi căpătat o nouă ţintă şi-un nou spărgător, iar el l-ar fi luat pe celălalt, l-ar fi dus în Lăbărţare şi-ar fi zis că i se pare în regulă. Între timp, ar fi stat cu un ochi pe tine, să vadă cum o duci cu sănătatea, să se-asigure că n-a apărut nimeni care să se intereseze de spărgătorul de care s-a auzit că l-ai folosit. O altă chestie posibilă, care a fost cât pe-aci să se întâmple, era ca spărgătorul să fi avut ceva nasol şi gheaţa să te termine. Atunci unu’ din cowboy-ii ăia ar fi intrat în apartamentul maică-tii, ca să ia softul înapoi până nu te găseşte cineva.

— Nu ştiu, Beauvoir, mi se pare al dracu’ de greu de-n…

— Greu pe dracu’! *Viaţa-i* grea. Ascultă, noi discutăm *afaceri* aici, te-ai prins?

Beauvoir îl privi oarecum cu severitate, cu ramele din plastic coborâte mult pe nasul îngust. Era mai deschis la culoare decât Doi-Pe-Zi şi decât tipul celălalt solid, având nuanţa cafelei cu mult lapte, cu fruntea înaltă şi netedă dedesubtul părului negru, creţ şi tuns scurt. Părea slăbănog sub mantia cenuşie din piele

de rechin şi Bobby nu-l găsea câtuşi de puţin ameninţător.

— Dar problema noastră, motivul pentru care suntem aici, motivul pentru care tu eşti aici, este să aflăm ce s-a-ntâmplat. Iar asta-i altceva.

— Zici însă că m-a aranjat… că Doi-Pe-Zi m-a aranjat de puteam s-o mierlesc? Bobby se găsea tot în scaunul cu rotile al Maternităţii Sf. Maria, deşi nu mai simţea că ar fi avut nevoie de el. Iar el e-n rahat nasol cu baştanii ăia din Lăbărţare?

— Ai priceput totul.

— Şi de-asta se comporta aşa, ca şi cum îl durea-n cur sau ca şi cum m-ar fi urât, este? De fapt e speriat râu?

Beauvoir încuviinţă din cap.

— Şi-asta, urmă Bobby înţelegând brusc motivele iritării şi spaimei lui Doi-Pe-Zi, pentru că lăbarii ăia de Lobi m-au caftit pe Maidan şi mi-au uşchit deckul! Şi softul rămăsese înăuntru! Se aplecă înainte, aţâţat la gândul că pusese lucrurile cap la cap. Iar tipii ăia o să-i ia gâtu’ sau mai ştiu eu ce, dacă nu-l aduce înapoi, este?

— Ţi-aş zice că vezi o mulţime de kino, comentă negrul, dar cam asta-i esenţa.

— Exact, aprobă Bobby lăsându-se pe spate în scaun şi ridicându-şi picioarele desculţe pe marginea mesei. Beauvoir, cine *sunt* gagiii ăia? Cum le-ai zis – baştanii? Vrăjitorii, Hunganii, nu? Ce măciuca mea vrea să-nsemne asta?

— Ei bine, Bobby, rosti Beauvoir, eu sunt unul dintre ei, iar tipul cel voinic – îi poţi spune Lucas – este celălalt.

— Probabil c-ai mai văzut aşa ceva, spuse Beauvoir în vreme ce Lucas curăţă metodic un spaţiu de pe masă şi aşeză pe el cuva de proiecţie.

— În şcoală, răspunse Bobby.

— Ai fost la şcoală, moşule? izbucni Doi-Pe-Zi. De ce morţii mă-tii n-ai rămas acolo?

De când revenise împreună cu Lucas, fuma ţigară de la ţigară şi părea într-o formă mai proastă decât înainte.

— Gura, Doi-Pe-Zi, vorbi Beauvoir. Niţică educaţie nu ţi-ar strica.

— Ne învăţau cum să ne descurcăm prin matrice, cum să accesăm informaţii din biblioteca de cărţi tipărite, chestii d-astea…

— Şi, întrebă Lucas îndreptându-se şi scuturând un fir de praf inexistent de pe palmele-i mari şi trandafirii, ai folosit vreodată matricea pentru asta, să accesezi cărţile tipărite?

Îşi scosese haina impecabilului costum negru. Cămaşa lui, alb imaculat, era traversată de o pereche de bretele subţiri, maro, şi-şi slăbise nodul cravatei negre, simple.

— Nu citesc prea bine, se scuză Bobby. Adică, pot s-o fac, dă-i muncă. Sigur că da, am folosit-o. M-am uitat la nişte cărţi vechi de tot din matrice şi-alte chestii.

— Aşa ziceam şi eu, urmă Lucas conectând un fel de deck micuţ în consola ce forma baza cuvei. Contele Zero. *Count zero interrupt.* Ăsta-i jargon de-al vechilor programatori.

Întinse deckul lui Beauvoir, care porni să bată comenzi pe taste.

Forme geometrice complexe începură să se ivească în cuvă, aliniate cu planurile aproape invizibile ale unei grile tridimensionale. Bobby îşi dădu seama că bărbatul schiţa coordonatele ciberspaţiului pentru Barrytown.

— O să zicem că tu eşti piramida asta albastră, Bobby. Uite aşa. (O piramidă albastră pulsa lent chiar în centrul cuvei.) Acum o să-ţi arătăm ce-au văzut cowboyii lui Doi-Pe-Zi, ăia care te supravegheau. De-aici încolo este o înregistrare.

O dâră punctată de lumină albastră se extinse din piramidă, urmând una dintre liniile grilei. Bobby privi şi se văzu pe sine, singur în sufrageria mamei, cu Ono-Sendai-ul în poale, perdelele trase, degetele alergându-i pe deck.

— Spărgătorul de gheaţă intră-n acţiune, vorbi Beauvoir.

Dâra de puncte albastre ajunse la peretele cuvei. Beauvoir apăsă câteva taste şi coordonatele se modificară. O serie nouă de geometrii înlocui aranjamentul anterior. Bobby recunoscu aglomerarea de dreptunghiuri portocalii din mijlocul grilei.

— Asta-i, mormăi el.

Dâra albastră progresa de la peretele cuvei spre baza portocalie. Plane vag spectrale pâlpâiră în jurul dreptunghiurilor, mişcându-se şi clipind pe măsură ce linia se apropia.

— Îţi poţi da seama că ceva e-n neregulă acolo, spuse Lucas. Aia-i gheaţa lor şi era deja pe tine. Te-a mirosit chiar înainte de-a te fixa.

Când dâra de puncte albastre atinse planul portocaliu mişcător, fu înconjurată de un tub portocaliu translucid, strâmt.

Tubul începu să se lungească, urmărind linia până ajunse la peretele cuvei.

— Între timp, comentă Beauvoir, acasă în Barrytown…

Apăsă iarăşi tastele şi piramida albastră a lui Bobby reveni în centru. Tânărul privi cum tubul portocaliu ieşi din peretele cuvei de proiecţie, mergând în continuare după linie şi apropiindu-se lent de piramidă.

— În punctul ăsta, erai pe punctul de-a începe să mori în mod serios, cowboy.

Tubul ajunse la piramidă, iar plane portocalii triunghiulare se depliară brusc în sus, cuprinzând-o. Beauvoir îngheţă proiecţia.

— Când băieţii angajaţi de Doi-Pe-Zi, care erau jochei de consolă duri şi cu multă experienţă, explică Lucas, au zărit ceea ce vei vedea în continuare, amice, ei au decis că deckul lor era gata pentru marea reparaţie capitală din ceruri. Fiind profesionişti, aveau un altul de rezervă. Când l-au conectat, au văzut acelaşi lucru. În clipa aceea, s-au hotărât să-i telefoneze şefului lor, domnul Doi-Pe-Zi, care, după cum putem vedea din mizeria asta, era pe punctul de a-şi oferi o petrecere…

— Moşule, izbucni Doi-Pe-Zi cu un glas încordat de isterie, *ţi-am* zis! Aveam nişte clienţi aici care trebuiau distraţi. Îi plătisem pe băieţii ăia să urmărească, ei urmăreau şi mi-au telefonat. Eu ţi-am telefonat ţie. Ce dracu’ mai *vrei,* la urma urmei?

— Proprietatea noastră, răspunse Beauvoir. Acum fii atent, uită-te bine. Căcatu’ ăsta e ceea ce noi numim o anomalie, să mor eu…

Atinse din nou deckul, pornind înregistrarea.

Flori lichide de un alb lăptos îmbobociră din podeaua cuvei; aplecându-se înainte, Bobby văzu că păreau alcătuite din mii de sfere micuţe sau bule, care se aliniară apoi perfect după grila cubică şi se contopiră, formând o structură masivă, asimetrică, o configuraţie precum o ciupercă rectilinie. Suprafeţele, faţetele erau albe, lipsite de semne distinctive. Imaginea din cuvă nu depăşea în lungime palma tânărului, dar pentru oricine conectat la un deck ar fi fost enormă. Structura deplie o pereche de coame; acestea se alungiră, se curbară, deveniră cleşti care se întinseră să prindă piramida. Bobby zări vârfurile afundându-se lin prin planele portocalii pâlpâitoare ale gheţii inamice.

— Ea a zis „Ce faci?”, se auzi vorbind. Dup-aia m-a întrebat de ce-mi făceau asta, de ce mă omorau…

— Aha, zise încetişor Beauvoir, acum începem să desluşim lucrurile.

Nu ştia încotro mergeau, dar era fericit că scăpase din scaun. Beauvoir se aplecă, ferindu-şi capul de o agrolampă şuie, care se legăna la capătul a două cabluri torsadate; Bobby îl urmă, gata să alunece într-o băltoacă de apă acoperită de o peliculă verzuie. Departe de luminişul lui Doi-Pe-Zi, aerul părea mai dens. Se simţea un iz de umezeală şi de vegetaţie caracteristic serelor.

— Deci aşa a fost, spuse Beauvoir. Doi-Pe-Zi a trimis nişte amici la Covina Concourse Courts, dar tu nu mai erai. Dispăruse şi deckul.

— Atunci, zise Bobby, n-ar cam fi tocmai vina lui. Adică, dacă n-aş fi plecat spre „Leon“ – şi-l căutam pe Doi-Pe-Zi, ba chiar încercam s-ajung aici sus – m-ar fi găsit, este?

Beauvoir se opri să admire un tufiş de cânepă înfrunzit, întinzând un deget maroniu, subţire, ca să mângâie uşor florile palide, incolore.

— E-adevărat, aprobă el, dar asta-i o chestiune de *afaceri.* Ar fi trebuit să pună pe cineva să-ţi supravegheze casa pe durata rulării, să se asigure că nici tu şi nici softul nu făceaţi paşi.

— Păi, le-a trimis pe Jackie şi Rhea în „Leon”, pentru că le-am văzut acolo.

Tânărul vârî mâna pe sub gulerul pijamalei negre şi-şi scărpină rana ce-i brăzda pieptul şi stomacul. Apoi îşi aminti de centipedul folosit de Pye drept catgut şi-şi retrase iute palma. Îl furnica, o linie dreaptă de mâncărime, totuşi nu voia s-o atingă.

— Nu, Jackie şi Rhea sunt ale noastre. Jackie este o mambo, o preoteasă, bidiviul lui Damballah.

Beauvoir merse mai departe, urmând ceea ce Bobby presupunea că era o potecă sau alee prin jungla încâlcită de hidroponice, deşi nu părea că progresa într-o direcţie anume. Unele dintre tufişurile mai mari erau înrădăcinate în pungi bombate din plastic verde, de tipul celor folosite pentru gunoi, umplute cu humus întunecat. Multe se spărseseră şi rădăcini albicioase căutau hrană proaspătă în umbrele dintre agrolămpi, acolo unde timpul şi căderea treptată a frunzelor contribuiau la formarea unui strat subţire de compost. Bobby purta o pereche de sandale negre din nailon de care-i făcuse rost Jackie, dar

avea deja pământ umed între degetele de la picioare.

— Un cal? întrebă el, ocolind o plantă cu aspect spinos ce sugera un palmier întors cu interiorul în afară.

— Damballah o călăreşte, Damballah-wèdo, şarpele. Alteori este bidiviul lui Aida-wèdo, soţia lui.

Bobby decise să nu insiste. Căută să schimbe subiectul.

— Cum se face că Doi-Pe-Zi are un hogeac aşa baban? La ce slujesc toţi copacii şi chestiile astea?

Ştia că Jackie şi Rhea îl trecuseră cu scaunul pe rotile printr-o uşă, dar de atunci nu mai zărise niciun perete. Ştia de asemenea că arcologia acoperea n hectare, aşa încât era posibil ca locuinţa lui Doi-Pe-Zi să fie cu adevărat foarte mare, totuşi părea improbabil ca un softar, chiar şi unul foarte iscusit, să-şi poată permite atâta spaţiu. *Nimeni* nu-şi putea permite atâta spaţiu; şi-apoi de ce ar fi dorit cineva să locuiască într-o pădure hidroponică plină de scurgeri?

Ultima dermă era pe sfârşite, iar spinarea şi pieptul începuseră să-l doară şi să-l ardă.

— Ficuşi, arbori mapou… Nivelul ăsta din Proiecte este în întregime *un lieu saint,* un loc sfânt. Beauvoir îl atinse pe tânăr pe umăr şi-i indică nişte benzi răsucite, bicolore, ce atârnau de ramurile unui copac din apropiere: Arborii sunt închinaţi diferiţilor loa. Ăla e pentru Ogun, Ogun Feray, zeul războiului. Aici cresc multe lucruri, unele sunt buruieni de care au nevoie vracii, iar altele doar pentru distracţie. Însă nu-i locuinţa lui Doi-Pe-Zi, este un teren comun.

— Adică aşa-i peste tot în Proiecte? Vudu şi d-astea?

Era mai rău decât în fanteziile cele mai sumbre ale Marshei.

— Nu, nenică, râse Beauvoir. În vârf de tot e o *moschee,* vreo zece mii de baptişti penticostali răspândiţi peste tot, nişte sciento… Chestiile obişnuite. Cu toate astea, rânji el, noi suntem cei cu tradiţia de-a face rahaturile… Da’ cum a-nceput nivelu’ ăsta, e chestie veche. Acu’ vreo optzeci sau o sută de ani, ăia care-au proiectat locurile astea s-au gândit să le facă cât mai autonome. Să-şi crească singure hrana… Să-şi asigure singure căldura, să genereze curent, orice. Iar locu’ ăsta, dacă forezi suficient, se găseşte pe o pătură de apă geotermală. O chestie fierbinte, totuşi nu-ndeajuns de fierbinte ca să pornească-un motor, aşa că nu le putea asigura curent electric. Atunci s-au suit pe acoperişuri, cu vreo sută de rotoare Darrieus, alea la

care voi le ziceţi teluri de bătut ouă. Şi-au tras o instalaţie eoliană, te-ai prins? Azi îşi iau majoritatea waţilor de la Comitetul pentru Fisiune, ca toată lumea, însă continuă să pompeze apa aia geotermală într-un schimbător de căldură. E prea sărată ca să fie potabilă, aşa că-n schimbător îţi încălzeşte doar apa de la robinet, pe care oricum o grămadă de oameni zic că nu merită s-o bei…

Se apropiau în sfârşit de un fel de perete. Bobby privi îndărăt. Băltoacele puţin adânci de pe pardoseala din beton noroios reflectau membrele arborilor pitici, rădăcinile palide, dezgolite, târându-se în jos, în cuvele improvizate de fluid hidroponic.

— Dup-aia o pompează în acvariile cu crevete. Crevetele cresc repede-n apă caldă. Mai departe o trec prin ţevi prin betonul de-aici, ca să menţină locul cald. Ăsta era scopul nivelului, să crească amarantacee ’ponice, lăptuci, chestii d-astea De-aici trece în bazinele cu peşti şi algele halesc rahaţii de crevete. Peştii se hrănesc cu alge, şi totu’ se-nvârte-n cerc. Mă rog, asta a fost ideea. Probabil nu şi-au imaginat că cineva o să urce pe acoperiş şi-o să dea la o parte rotoarele alea Darrieus ca să facă loc pentru o moschee; nu şi-au imaginat ei multe alte schimbări. Aşa ne-am ales cu locu-ăsta. Poţi însă găsi nişte crevete ale naibii de bune în Proiecte… Şi şalăi.

Ajunseseră la perete. Era făcut din sticlă acoperită cu picături mari de condens. La câţiva centimetri înapoia ei exista un alt perete, ce părea din tablă de oţel ruginit. Beauvoir pescui o cheie dintr-un buzunar al mantiei sale din piele de rechin şi o introduse într-o fantă din grinda simplă de aliaj ce despărţea două ochiuri de fereastră. Undeva în apropiere, un motor ţiui înviind; oblonul lat de oţel se roti în sus şi-n exterior, dezvăluind o panoramă pe care Bobby şi-o imaginase adeseori.

Trebuiau să fie aproape de vârf, sus în Proiecte, fiindcă Maidanul putea fi acoperit cu două palme. Blocurile din Barrytown aduceau cu un muşchi cenuşiu-albicios, întinzându-se până la orizont. Era aproape noapte şi tânărul distingea o strălucire trandafirie dincolo de ultimele rânduri de apartamente.

— Aia de-acolo-i Lăbărţarea, nu? Rozul ăla…

— Aşa-i, dar cu cât te apropii mai mult, cu atât e mai puţin drăguţă. Cum ţi-ar plăcea s-ajungi acolo, Bobby? Contele Zero gata să cucerească Lăbărţarea?

— Oho, încuviinţă Bobby cu palmele lipite de sticla asudată, habar n-ai…

Acum derma se consumase complet, iar spinarea şi pieptul îl dureau ca dracu'.

14
Zbor de noapte

O dată cu venirea nopţii, Turner regăsi muchia de cuţit.

Părea că trecuse mult de când fusese acolo, dar după ce începu, parcă nu plecase niciodată. Era fluxul acela supraomenesc de sincronizare a detaliilor, pe care-l aproximau doar stimulenţii. Putea să-l câştige numai pe terenul unei dezertări importante, una pe care o conducea, şi atunci numai în ultimele ore dinaintea acţiunii în sine.

Trecuse însă cu adevărat destul timp; în New Delhi, el nu avusese decât rolul de a verifica posibilele rute de scăpare pentru un executiv care nu era chiar sigur că dorea schimbarea locului de muncă. Dacă ar fi apelat muchia de cuţit, în noaptea aceea din Chandni Chauk, poate c-ar fi izbutit să evite atentatul. Probabil totuşi că nu, dar ea i-ar fi spus să încerce.

Acum o lăsa să colaţioneze factorii cu care trebuia să se confrunte pe teren, examinând raportul existent între constelaţiile de probleme micuţe şi chestiunile mai mari, autonome. Deocamdată întrezărea o mulţime din cele mici, dar niciuna copleşitoare. Lynch şi Webber începuseră să se strângă de gât unul pe celălalt, aşa încât îi aranjase astfel încât cei doi să nu între în contact. Iniţiala lui convingere instinctivă că Lynch era omul lui Conroy se întărise acum. Pe muchia de cuţit, instinctele se ascuţeau; lucrurile deveneau magice. Nathan avea probleme cu încălzitoarele de mâini suedeze de joasă tehnologie; cu excepţia circuitelor electronice, altceva îl punea în încurcătură. Turner îl desemnă pe Lynch să lucreze cu încălzitoarele, alimentându-le şi amorsându-le, şi-l lăsă pe Nathan să le ia, câte două, şi să le îngroape, nu prea adânc, din metru în metru de-a lungul celor două linii de bandă portocalie.

Microsoftul trimis de Conroy îi umpluse capul cu propriul său univers de factori aflaţi în permanentă schimbare: viteza vântului, altitudinea, comportarea, unghiul de atac, forţele-g, capul compas. Informaţiile despre arsenalul avionului

reprezentau o litanie permanenta, subliminală, despre marcaje de ţinte, traiectorii ale bombelor, autonomie, distanţe radar, inventariere de armament. Conroy adăugase microsoftului un mesaj simplu, specificând ora de sosire a avionului şi confirmând existenţa spaţiului pentru un singur pasager.

Se întreba ce făcea Mitchell, ce simţea acesta. Filiala nord-americană a lui Maas Biolabs fusese scobită în inima unei adevărate mesa, o proeminenţa stâncoasă asemănătoare unui minipodiş, înălţându-se abrupt din podeaua deşertului. Dosarul biosoft îi arătase lui Turner o imagine frontală, în care străluceau ferestrele luminate în pragul serii; mesa se ridica deasupra braţelor unei mări de cactuşi, precum timoneria unei corăbii gigantice. Pentru Mitchell fusese temniţă şi fortăreaţă, casa lui vreme de nouă ani. Undeva în inima ei, el perfectase tehnicile hibridome ce scăpaseră altor cercetători timp de aproape un secol; lucrând cu celule canceroase umane şi un model neglijat, aproape uitat, de sinteză ADN, obţinuse celule hibrid nemuritoare, constituenţi fundamentali ai noii tehnologii, minuscule uzine biochimice reproducând la nesfârşit lanţuri moleculare asamblate ulterior în biocipuri. Undeva în arcologia Maas, Mitchell îşi petrecea ultimele ore în calitate de cercetător de vârf pentru companie.

Turner încercă să şi-l închipuie ducând o viaţă cu totul diferită după dezertarea la Hosaka, dar îi veni greu s-o facă. Cât de diferită putea fi o arcologie de cercetare din Arizona faţă de una de pe Honshu?

În decursul acelei zile foarte lungi, existaseră clipe când amintirile codificate ale lui Mitchell se ridicaseră prin el, invadându-l cu o senzaţie ciudată de spaimă aparent lipsita de orice legătură cu operaţiunea în curs.

Ceea ce continua să-l tulbure era intimitatea biosoftului şi poate că teama deriva din ea. Anumite fragmente păreau să deţină o forţă emoţională cu totul anormală faţă de conţinutul lor. De ce oare amintirea unui simplu coridor din clădirea sumbră a dormitoarelor absolvenţilor unei şcoli din Cambridge să-i transmită senzaţia de vină şi autodetestare? Alte imagini, care în mod logic ar fi trebuit să confere un anumit grad de sentimentalism, erau în mod straniu lipsite de orice afecţiune: Mitchell jucându-se cu fetiţa lui pe o întindere de parchet

deschis la culoare într-o casă închiriată din Geneva, copilul râzând şi trăgându-l de mână. Zero... Din punctul de vedere al lui Turner, viaţa individului părea marcată de o anume predestinare; era sclipitor, o inteligenţă detectată din copilărie, extrem de motivat, priceput la genul de manipulări indiferente şi nemiloase necesare celor care doreau să devină cercetători de vârf. Dacă exista o persoană destinată să avanseze prin ierarhiile laboratoarelor de corporaţii, fără îndoială aceea nu putea fi decât Mitchell.

Turner în sine era incapabil să se amestece în lumea intensă şi tribală a membrilor zaibatsu, a angajaţilor pe viaţă. El rămânea perpetuu în exterior, un factor neastâmpărat, în derivă pe oceanele secrete ale politicii intercorporatiste. Niciun membru al vreunei companii n-ar fi fost capabil de iniţiativele pe care Turner trebuia să le ia în decursul unei extrageri. Niciun membru al vreunei companii n-ar fi putut da dovadă de acel profesionism atât de necesar ajustăm la pretenţiile unui nou şef. Poate n-ar fi fost capabil nici de devotamentul lui implacabil, odată parafat contractul. Începuse să lucreze în probleme de securitate spre sfârşitul adolescenţei, când mohoreala economiei postbelice pornise sa cedeze în faţa impetuozităţii noilor tehnologii. Având în vedere lipsa lui de ambiţie, se descurcase bine. Avea un corp musculos, vânos, care-i impresiona pe clienţi şi era inteligent, foarte inteligent. Purta hainele cu eleganţa. Se descurca în tehnologie.

Conroy îl descoperise în Mexic, unde patronul lui Turner contractase asigurarea securităţii pentru o echipă simstim a Reţelei Senzo, care înregistra episoade de câte treizeci de minute dintr-un serial de aventuri în junglă. Când sosise Conroy, Turner terminase de făcut aranjamentele. Asigurase legătura dintre Reţeaua Senzo şi organele locale, mituise şeful poliţiei din oraş, analizase sistemul de securitate al hotelului, se întâlnise cu ghizii şi şoferii din partea locului şi le răsverificase declaraţiile, prevăzuse protecţii de digitalizare a vocilor pe transceiverele echipei de simstim, stabilise un grup managerial în caz de criză şi instalase senzori seismici în jurul grupului de apartamente ocupate de Reţeaua Senzo.

Pătrunsese în barul hotelului, extinderea sub formă de grădină tropicală a recepţiei, şi se aşezase la una dintre mesele cu tăblii de sticlă. Un bărbat palid cu o şuviţă de păr alb,

decolorat, traversase barul ţinând câte un pahar în fiecare mână. Pielea albicioasă era întinsă peste trăsăturile ascuţite şi peste fruntea înaltă; purta o cămaşă militară, perfect călcată, scoasă peste blugi, şi sandale din piele.

— Tu eşti tipul care se ocupă de securitatea puştilor ălora de la simstim, vorbise bărbatul, punând un pahar pe masa lui Turner. Aşa mi-a spus Alfredo.

Alfredo era unul dintre barmanii hotelului.

Turner îl examinase pe individ, care nu era deloc beat şi părea teribil de încrezător în sine.

— Nu cred c-am făcut cunoştinţă, replicase el fără să schiţeze vreun gest spre paharul ce i se oferise.

— Nu contează, spusese Conroy aşezându-se, avem aceeaşi meserie.

Turner îl fixase cu privirea. Avea purtarea unui bodyguard, ceva permanent alert întipărit în ţinuta corpului, şi puţini necunoscuţi i-ar fi violat cu atâta indiferenţă spaţiul său intim.

— Ştii, zisese bărbatul, pe tonul cuiva care comentează evoluţia nu prea grozavă a unei echipe în campionat, seismicii ăia pe care-i foloseşti nu-s foarte tari. Am cunoscut oameni care ar putea intra acolo, să-ţi halească puştii la micul dejun, să le bage oasele-n duş şi să plece, fluierând. Seismicii ar spune că nu s-a-ntâmplat nimic. (Sorbise din pahar.) Ţi-aş da totuşi nota zece pentru efort. Ştii cum să faci lucrurile.

Expresia „să le bage oasele-n duş“ umpluse paharul. Turner decisese să-i dea papucii.

— Uite-o pe vedeta ta, Turner.

Bărbatul zâmbise către Jane Hamilton, care-i răspunsese la surâs, privindu-l cu ochii ei mari, albaştri, limpezi şi perfecţi, fiecare iris înconjurat de minusculele litere aurii ale emblemei Zeiss Ikon. Turner încremenise, prins într-o fracţiune de secundă de nehotărâre. Starul era aproape, prea aproape, iar bărbatul palid se ridica…

— Mă bucur de cunoştinţă, Turner, spusese el. Ne mai întâlnim noi, mai devreme sau mai târziu. Ascultă-mă în legătură cu seismicii ăia – dublează-i c-un perimetru de sonore.

Apoi se întorsese şi se îndepărtase, muşchii jucându-i relaxaţi sub ţesătura apretată a cămăşii kaki.

— Drăguţ din partea ta, observase Hamilton aşezându-se pe locul necunoscutului.

— Da? Turner privise după individul care se pierduse în recepţia aglomerată, printre turiştii cu piele rozalie.

— Niciodată nu pare că stai de vorbă cu oamenii. Întotdeauna laşi impresia că-i supui unui chestionar, că le bifezi răspunsurile. E drăguţ să văd că-ţi poţi face prieteni.

Turner o cercetase cu privirea. Avea douăzeci de ani, cu patru mai puţin decât el, şi într-o săptămână câştiga aproximativ de nouă ori salariul lui anual. Blondă, cu părul tuns scurt de tot pentru rolul din serial, puternic bronzată, părea iluminată pe dinăuntru de o lampă de ultraviolete. Ochii albaştri erau instrumente optice inuman de perfecte, dezvoltate în cuve din Japonia. Era atât actriţă cât şi cameră de filmat, ochii ei valorând câteva milioane de Yeni Noi, dar abia apărea în ierarhia starurilor Reţelei Senzo.

Rămăsese cu ea în bar, cât să termine două pahare, apoi o condusese la apartament.

— N-ai chef să intri ca să mai bem unul, nu-i aşa, Turner?

— Nu, răspunsese el. Era a doua seară în care ea îl invita şi simţea că avea să fie şi ultima. Trebuie să verific seismicii.

Mai târziu în aceeaşi seară, sunase în New York interesându-se de numărul de telefon al unei firme din Ciudad de Mexico care-i putea livra sonore pentru perimetrul grupului de apartamente.

Însă, după o săptămână, Jane şi alţi trei, jumătate din distribuţia serialului, erau morţi.

— Suntem gata să-i mişcăm pe medici, spuse Webber. (Turner văzu că purta mănuşi din piele maro fără degete. Îşi înlocuise ochelarii de soare cu alţii, cu lentile incolore, pentru ochit, iar pe şold purta un automat.) Sutcliffe supraveghează perimetrul cu telecomenzile. Am nevoie de toată lumea ca să trecem porcăria prin tufişuri.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Ramirez zice că el nu poate face niciun fel de efort fizic înainte de conectare. După părerea mea, nu-i decât un căcăţel puturos din L.A.

— Nu, spuse Turner ridicându-se de pe marginea malului, are dreptate. Dacă-şi scrânteşte mâna, am belit-o. Chiar şi ceva neînsemnat, pe care nici să nu-l simtă, i-ar putea afecta viteza…

— Mda, strânse din umeri Webber. Oricum, e-n buncăr, îşi

spală mâinile în ultimele noastre picături de apă şi cântă, aşa că n-ar trebui să păţim nimic.

Când ajunseră la clinică, Turner îi numără în mod reflex. Şapte. Ramirez era în buncăr; Sutcliffe, undeva prin labirintul de beton, monitorizând sentinele dirijate prin telecomandă. Lynch purta un laser Steiner-Optic atârnat pe umărul drept, un model compact cu pat rabatabil din aliaj, bateriile integrale formând un mâner gros sub corpul cenuşiu din titan ce slujea drept ţeavă. Nathan avea o salopetă neagră, bocanci negri de paraşutist, acoperiţi cu praf alburiu, iar sub bărbie i se legănau prinse de o cureluşă lentilele bulbucate, aidoma ochilor unei furnici, ai unui aparat de amplificare a imaginilor. Turner îşi scoase ochelarii de soare mexicani, îi vârî într-un buzunar de la pieptul cămăşii albastre de lucru, apoi îi închise clapa.

— Cum merge, Teddy? îl întrebă pe un găligan de aproape doi metri cu pâr şaten tuns perie.

— A-ntâia, surâse larg acesta. Turner privi spre ceilalţi membri ai echipei de teren, încuviinţând din bărbie spre fiecare: Compton, Costa, Davis.

— Trecem la treabă? întrebă Costa.

Avea un chip rotund, umed, şi o bărbuţă rară, tăiată cu grijă. Era îmbrăcat în negru ca şi Nathan şi ceilalţi.

— Aproape, spuse Turner. Totu-n regulă până acu'.

Costa aprobă din cap.

— Mai avem aproximativ treizeci de minute până la sosire, continuă Turner.

— Nathan, Davis, ordonă Webber, deconectaţi canalizarea.

Îi întinse lui Turner un set Telefunken. Îl scosese deja pe al ei din ambalajul protector. Apăsă mărgeaua căştii în ureche şi dezlipi banda adezivă de pe laringofon, fixându-l apoi pe gâtul bronzat.

Nathan şi Davis trebăluiau în umbrele dinapoia modulului. Turner îl auzi pe Davis înjurând printre dinţi.

— Căca-m-aş, făcu Nathan, tubu' ăsta n-are dop.

Ceilalţi izbucniră în râs.

— Lăsaţi-l, zise Webber. Treceţi la roţi. Lynch şi Compton, la cricuri.

Lynch scoase de la centură un generator de putere de forma unui revolver şi se strecură sub clinică. Modulul se legăna acum, iar suspensiile scârţâiau încetişor; medicii se mişcau înăuntru.

Turner auzi ţiuitul scurt, ascuţit al unei maşinării interioare, apoi ţăcănitul generatorului lui Lynch care acţiona cricurile.

Puse casca în ureche şi lipi microfonul lângă laringe.

— Sutcliffe? Verificare.

— Perfect, răspunse australianul, un glăscior subţire care părea că-i soseşte din baza craniului.

— Ramirez?

— Tare şi clar…

Opt minute. Împingeau modulul pe cele zece cauciucuri groase. Turner şi Nathan erau la perechea din faţă, dirijându-l; Nathan îşi pusese ochelarii bulbucaţi. Mitchell sosea într-o noapte fără lună. Modulul era greu, absurd de greu şi aproape imposibil de cârmit.

— Parc-am balansa un camion pe două cărucioare de copii, vorbi Nathan pentru sine.

Şalele lui Turner îi făceau probleme. După New Delhi, nu mai fuseseră chiar perfecte.

— Stop, vorbi Webber de la a treia roată din stângă. M-am înţepenit într-o piatră, futu-i…

Turner dădu drumul roţii sale şi se îndreptă. Liliecii ieşiseră în forţă în noaptea aceasta, creaturi fâlfâitoare conturându-se pe domul înstelat al deşertului. Şi în Mexic existaseră lilieci, în junglă, lilieci nectarivori ce dormeau în arborii ale căror crengi atârnau peste grupul de apartamente unde dormea echipa Reţelei Senzo. Turner escaladase copacii aceia şi întinsese monofilamente moleculare între ramuri, metri întregi de briciuri invizibile aşteptând intruşii imprudenţi. Jane şi ceilalţi muriseră oricum, aruncaţi în aer pe un versant muntos, undeva lângă Acapulco. Probleme cu un sindicat muncitoresc, zisese ulterior cineva, dar nimic nu fusese stabilit, niciodată, doar realitatea primitivei încărcături explozive, plasarea ei şi poziţia de unde fusese detonată. Turner suise el însuşi dealul, cu hainele însângerate, şi văzuse tufişurile călcate în picioare unde aşteptaseră atentatorii, întrerupătorul cu lamă şi bateria corodată de automobil. Găsise mucurile de ţigări rulate manual şi capacul unei sticle de bere Boemia, nou şi strălucitor.

Serialul trebuise anulat, iar grupul managerial de criză făcuse muncă voluntară, aranjând transportul corpurilor şi repatrierea supravieţuitorilor distribuţiei şi echipei. Turner plecase cu

ultimul avion şi, după opt scotch-uri în barul aeroportului Acapulco, rătăcise orbeşte pe lângă ghişeele de bilete şi se întâlnise cu Buschel, un tehnician executiv în complexul Los Angeles al Reţelei Senzo. Palid sub bronzul L.A., cu costumul din bumbac indian îmbibat de transpiraţie, acesta purta o valiză simplă din aluminiu, asemănătoare casetei protectoare a unui aparat de filmat, ale cărei feţe luceau de condens. Turner se holbase la bărbat şi la valiza umedă, cu abţibildurile ei alb-roşii de avertizare şi la etichetele lunguieţe explicând precauţiile necesare la transportul materialelor în unităţi de stocare criogenice.

— Hristoase, făcuse Buschel observându-l. Turner… îmi pare râu, moşule. Am venit azi-dimineaţă. Nasoală treabă, băga-mi-aş… Scosese o batistă udă din buzunarul hainei şi-şi ştersese faţa. Nasoală treabă. Pân-acum n-a mai trebuit să fac o chestie d-asta…

— Ce-i în valiză, Buschel?

Ajunsese mult mai aproape, deşi nu-şi amintea să fi avansat. Putea zări porii de pe chipul bronzat al celuilalt.

— Ai păţit ceva, moşule? Buschel păşise îndărăt. Arăţi nasol.

— Ce-i în valiză, Buschel?

Bumbacul hainei tehnicianului i se mototolise în pumnii cu încheieturile degetelor albite şi tremurând.

— Ce dracu’, Turner, se smucise bărbatul, strângând cu ambele mâini mânerul valizei. Nu erau atinşi. Doar o abraziune minoră pe una din cornee. *Aparţin Reţelei. Era-n contractul ei, Turner.*

Iar el se întorsese, cu stomacul încleştat în jurul celor opt pahare de scotch sec, şi-şi stăpânise greaţa. Continuase s-o facă, s-o înfrâneze timp de nouă ani, până ce, fugind de Olandez, toate amintirile acelea îi reveniseră, se prăbuşiseră asupra lui în Londra, pe Heathrow, şi se încovoiase, fără să se oprească din drumul său pe un alt coridor, ca să vomite într-un container de plastic albastru pentru gunoi.

— Haide, Turner, rosti Webber, pune mâna. Arată-ne cum se face treaba.

Modulul reîncepu să se târască înainte, prin izul de catran al plantelor deşertului.

— Gata aici, spuse Ramirez cu glas îndepărtat şi calm.

Turner îşi atinse laringofonul.

— Îţi trimit nişte tovarăşi. Luă degetul de pe microfon: Nathan, e momentul. Tu şi Davis, înapoi la buncăr.

Davis se ocupa de echipamentul pentru rafale, unica lor legătură non-matrice cu Hosaka. Nathan era Meşterul Drege-Tot.

Lynch rostogoli ultima roată de bicicletă în tufişul de după parcare. Webber şi Compton îngenuncheaseră lângă modul, ataşând cablul ce conecta chirurgii Hosaka cu biomonitorul Sony din postul de comandă. Lipsită de roţi, coborâtă şi stabilizată pe patru cricuri, clinica portabilă de neurochirurgie îi aminti iarăşi lui Turner de modulul francez de vacanţă. Călătoria aceea fusese mult mai târziu, la patru ani după ce Conroy îl recrutase în Los Angeles.

— Cum merge? întrebă Sutcliffe prin transceiver.

— Perfect, răspunse Turner, atingând microfonul.

— Sunt cam singur p-aici.

— Compton, rosti Turner, Sutcliffe are nevoie să-l ajuţi să supravegheze perimetrul. Şi tu, Lynch.

— Păcat, mormăi Lynch din întuneric. Sperasem c-o să apuc să văd ceva acţiune.

Mâna lui Turner era pe patul Smith Wesson-ului din toc, sub pulpana canadienei descheiate.

— Acum, Lynch.

Dacă Lynch era omul lui Conroy, şi-ar fi dorit să fie aici. Sau în buncăr.

— Mă fut, spuse Lynch. Nu-i nimeni p-acolo şi-o ştii prea bine. Dacă nu vrei să stau aici, o să mă duc să mă uit la Ramirez…

— Bine, încuviinţă Turner şi scoase arma, apăsând butonul care activa proiectorul cu xenon.

Prima rază îngustă de xenon, strălucitoare ca soarele amiezii, străfulgeră, descoperind un cactus chircit, cu acele precum smocuri de blană sură în lumina nemiloasă. A doua aprinse craniul cu ţinte de pe centura lui Lynch, înrămându-l într-un inel perfect distinct. Zgomotul împuşcăturii şi sunetul glonţului detonând în clipa impactului aproape se confundară, unde de şoc rostogolindu-se aidoma tunetului peste şesul întunecat, în cercuri invizibile, tot mai mari.

În primele câteva secunde ce urmară, nu se auzi absolut niciun sunet, până şi liliecii şi insectele amuţiseră, aşteptând.

Webber se aruncase pe burtă în tufe şi, cumva, Turner o simţea acum acolo, ştia că scosese arma, ţinând-o perfect nemişcată în mâinile ei arămii, capabile. Habar n-avea unde se afla Compton. Apoi, vocea lui Sutcliffe, din cască, zgâriindu-l din craniu.

— Turner! Ce-a fost asta?

Lumina stelelor era suficientă ca s-o distingă pe Webber. Femeia se sculase, cu pistolul în mâini, pregătită, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Era omul lui Conroy, rosti Turner coborând Smith Wesson-ul.

— Isuse Hristoase, murmură ea. Eu sunt omul lui Conroy.

— Avea o legătură spre exterior. Am mai văzut chestii d-astea.

Ea fu nevoită să repete încă de două ori.

Vocea lui Sutcliffe în cutia lui craniană, urmată de Ramirez:

— Soseşte transportul. Optzeci de kilometri şi s-apropie… în rest totul pare curat. La douăzeci de kilometri sud-sud-vest, un dirijabil. Jaylene zice că-i cargo automat şi că-i conform orarului. Nimic altceva. Ce pizda mă-sii urlă Sut? Nathan zice c-a auzit o-mpuşcătură. (Ramirez era cuplat, majoritatea simţurilor sale fiind ocupate de imputul dinspre deckul Maas-Neotek.) Nathan e gata cu prima rafală…

Turner auzea acum jetul virând, decelerând pentru aterizarea pe autostradă. Webber se ridicase şi venea spre el cu arma în mână. Sutcliffe repeta aceeaşi întrebare, mereu şi mereu.

Duse mâna la laringofon.

— Lynch. E mort. Jetu-i aici. Asta-i.

Apoi jetul ajunse deasupra lor, o umbră neagră, incredibil de jos, venind fără lumini de poziţie. Urmă apoi flama gazelor de reacţie, când avionul execută o aterizare ce ar fi ucis un pilot uman, continuată cu un trosnet straniu când îşi rearanjă structura articulată din fibră de carbon. Turner putea distinge strălucirea verzuie a instrumentelor de bord, reflectată în curbura cupolei din plastic.

— Ai belit-o, rosti Webber.

Înapoia ei, oblonul din peretele lateral al modulului chirurgical se deschise brusc, înrămând o siluetă mascată, purtând un costum steril din hârtie verde. Lumina din interior era alb-albăstruie, orbitoare; proiecta în afară umbra distorsionată a medicului, prin norişorul rarefiat de praf ridicat deasupra

parcăm de coborârea jetului.
— Închide! răcni Webber. Nu încă!
Când uşa se închise, retezând lumina, amândoi auziră motorul microuşoarei. După vuietul jetului, nu părea mai puternic decât bâzâitul unui bondar, un zumzet care se îneca şi pieri în timp ce ciuleau urechile.
— Nu mai are combustibil, spuse Webber, dar e-aproape.
— E aici, rosti Turner, apăsând laringofonul. Prima rafală.
Vehiculul micuţ şopti deasupra lor, un deltaplan întunecat pe fundalul stelelor. În curentul produs de trecerea lui tăcută auziră ceva fâlfâind, poate un crac al pantalonilor lui Mitchell. Eşti sus acolo, gândi Turner, singur, în cele mai călduroase haine pe care le ai, cu o pereche de ochelari infraroşii pe care ţi i-ai construit singur, şi cauţi două linii punctate realizate pentru tine din încălzitoare de mâini.
— Nebunu' dracu', murmură el cu inima umplută de o admiraţie stranie, voiai neapărat să pleci de-acolo.
Apoi prima rachetă luminoasă se ridică, cu un pocnet slab şi sărbătoresc, iar strălucirea de magneziu îşi începu lenta călătorie cu paraşuta albă spre suprafaţa deşertului. Aproape imediat urmară alte două, şi o rafală prelungă de foc automat dinspre capătul vestic al promenadei. Cu coada ochiului, Turner o zări pe Webber împleticindu-se prin tufişuri în direcţia buncărului, dar ochii lui erau fixaţi pe microuşoara ce se îndepărta, pe aripile ei din ţesătură portocaliu cu albastru şi pe silueta cu ochelari de protecţie, ghemuită în scheletul metalic deschis, deasupra tripodului fragil pentru aterizare.
Mitchell.
Sub rachetele ce pluteau, parcarea era mai luminată decât un stadion de fotbal. Microuşoara se înclină într-o parte şi se întoarse cu o graţie leneşă ce-l făcu pe Turner să dorească să urle. O linie de trasoare se ridică într-un arc alb de undeva dinafara perimetrului lor de apărare. Rată.
Coboară! Coboară! Alerga, sărind peste pâlcuri de tufişuri care-i prindeau picioarele, care-i agăţau poalele canadienei.
Rachetele. Lumina. Acum Mitchell nu mai putea folosi ochelarii, nu mai putea zări strălucirea infraroşie a încălzitoarelor de mâini. Cobora departe de pistă. Roata din faţă se agăţă în ceva şi microuşoara se dădu peste cap, boţindu-se, un fluture sfârtecat, apoi poposi în propriu-i nor de pulbere

palidă.

Fulgerul exploziei păru să ajungă la Turner cu o clipă înaintea sunetului, proiectându-i umbra în faţă, peste tufişurile albicioase. Unda de şoc îl ridică şi-l aruncă la pământ, iar când căzu zări modulul chirurgical într-o sferă de flăcări galbene şi ştiu că Webber folosise racheta antitanc. Apoi se sculă din nou, deplasându-se, alergând cu pistolul în mână.

Ajunse la epava microuşoarei lui Mitchell o dată cu stingerea ultimei rachete semnalizatoare. O alta se înălţă ca prin farmec şi înflori deasupra. Acum răpăitul armelor era continuu. Bărbatul se împletici peste o tablă ruginită şi contorsionată şi găsi corpul răşchirat al pilotului, cu capul şi faţa acoperite de o caschetă improvizată şi de ochelarii grosolani fixaţi de ea prin benzi izolante, argintiu-mat. Membrele răsucite erau capitonate în straturi de ţesătură neagră. Turner îşi privi mâinile trăgând de benzi, smulgând ochelarii infraroşii; mâinile erau creaturi îndepărtate, fiinţe albicioase submarine care duceau o viaţă proprie, în adânc, pe fundul unei inimaginabile fose pacifice, iar el le urmarea rupând frenetice benzile, ochelarii, cascheta. Până ce toate se desprinseră şi părul lung şi castaniu, năclăit de transpiraţie, căzu peste chipul alb al fetei, întinzând firicelul subţire de sânge întunecat care se prefira dintr-o nară, şi ochii ei se deschiseră, arătându-şi albul, iar bărbatul o trăgea, cumva, cu un cărucior de pompieri şi se clătina în direcţia în care spera că se afla jetul.

Simţi a doua explozie prin tălpile adidaşilor şi-şi aminti rânjetul idiot de pe bulgărele de plastic aşezat pe deckul ciberspaţiu al lui Ramirez. Nu se văzu nicio lumină, doar bubuitura şi arsura şocului prin betonul parcării.

Apoi se găsea în carlingă, inspirând mirosul de nou al monomerilor cu catene lungi, aroma familiară a tehnologiei abia fabricate, iar fata era înapoia sa, o păpuşă inerta în îmbrăţişarea plasei-g, pentru a cărei instalare Conroy plătise un dealer de armament din San Diego. Avionul vibra, obiect viu, şi, afundându-se în propria-i plasă, Turner bâjbâi după cablul interfaţă, îl găsi, smulse microsoftul din mufa lui şi-şi introduse jackul după ureche.

Informaţiile îl iluminară ca pe o consolă dintr-o sală de jocuri şi bărbatul se năpusti o dată cu aerodinamica jetului, simţind structura flexibilă replăsmuindu-se pentru decolare, în vreme ce

cupola bâzâi coborându-se lin pe servomecanisme. Plasa-g se dilată în jurul lui, rigidizându-i membrele; pistolul îi rămăsese în mână.

— Frige-o-n morţii mă-sii!

Dar jetul ştia deja şi acceleraţia îl strivi în jos, în noapte.

— Ai leşinat, spuse avionul.

Glasul de pe cipul lui aducea vag cu al lui Conroy.

— Cât timp?

— Treizeci şi opt de secunde.

— Unde suntem?

— Deasupra lui Nagos.

Displayul din faţa ochilor se aprinse, o duzină de numere în permanentă schimbare sub o hartă simplificată a graniţei Arizona-Sonora.

Cerul se albi.

— Ce-a fost asta?

Tăcere.

— Ce-a fost asta?

— Senzorii indică o explozie, spuse avionul. Magnitudinea sugerează un focos nuclear tactic, dar n-au existat impulsuri electromagnetice. Localizarea exploziei este punctul nostru de decolare.

Strălucirea albă păli şi dispăru.

— Anulează ruta de destinaţie.

— Anulată. Noul cap compas, te rog.

— Asta-i o întrebare bună, murmură Turner. Nu se putea întoarce pentru a privi fata dinapoia lui. Se întrebă dacă nu murise deja.

15
Caseta

Marly îl visa pe Alain, era în amurg, pe o pajişte cu flori, iar el îi ţinea capul în poală, apoi o mângâia şi-i frângea gâtul. Zăcea acolo nemişcată, dar ştia ce făcea bărbatul. O săruta peste tot. Îi lua banii şi cheia de la cameră. Stelele erau uriaşe acum, fixe deasupra câmpiilor scânteietoare, şi ea încă putea simţi degetele lui pe beregată…

Se deşteptă în aroma cafelei de dimineaţă şi zări pătratele de

lumină răspândite peste cărţile de pe masa lui Andrea, îi auzi liniştitoarea şi familiara tuse matinală când îşi aprinse prima ţigară de la arzătorul plitei. Alungă culorile întunecate ale visului şi se sculă în capul oaselor pe canapea, strângând în jurul genunchilor pătura roşu-închis. După Gnass, după poliţie şi reporteri, nu-l mai visase niciodată. Sau dacă o făcuse, bănuia că, într-un fel sau altul, îşi cenzurase visele, le ştersese înainte să se trezească. Se înfioră, deşi era deja o dimineaţă caldă, şi intră în baie. Nu mai dorea vise cu Alain.

— Paco mi-a zis că Alain era înarmat când ne-am întâlnit, rosti ea când Andrea îi întinse cafeaua într-o cană albastră, smălţuită.

— Alain înarmat? Andrea împărţi omleta şi împinse jumătate pe farfuria lui Marly. Ce idee bizară. Ar fi ca şi cum… ai înarma un pinguin. Râseră amândouă. Nu-i genul ăsta de om, continuă ea. S-ar împuşca în picior în mijlocul vreunei declaraţii înflăcărate despre starea artelor şi costul cinei la restaurant. Este un rahat cu moţ, deşi asta nu-i mare noutate. În locul tău, aş fi ceva mai îngrijorată de acest Paco. De ce crezi că lucrează pentru Virek?

Gustă omleta şi se întinse după sare.

— L-am văzut. Era acolo, în construcţia lui Virek.

— Ai văzut ceva… numai o imagine, imaginea unui copil – care doar semăna cu bărbatul ăsta.

Marly o privi mâncându-şi omleta şi-o lăsă pe a ei să se răcească în farfurie. Cum i-ar fi putut explica lucrul pe care-l simţise, îndepărtându-se de Luvru? Convingerea că ceva o înconjura acum, supraveghind-o cu o precizie detaşată; că, cel puţin pentru o parte a imperiului lui Virek, ea devenise focarul atenţiei?

— Este un om foarte bogat.

— Virek? Andrea puse cuţitul şi furculiţa pe farfurie şi-şi luă cafeaua. Cred şi eu. Dacă te-ai lua după ziarişti, este cel mai bogat. La fel ca şi un zaibatsu. Însă asta-i poanta, de fapt: este el un simplu cetăţean? Aşa cum eşti tu sau eu? Nu! Ce faci, nu mănânci?

Marly începu într-o doară să taie şi să mănânce omleta rece, în vreme ce Andrea continuă:

— Ar trebui să arunci o privire pe manuscrisul la care lucrăm luna asta.

Mestecând, prietena ei ridică întrebător din sprâncene.

— Este o istorie a clanurilor industriale de pe orbitele superioare. A scris-o un individ de la Universitatea din Nisa. Dacă-mi amintesc bine, apare-n ea chiar şi Virek al tău – este citat drept contraexemplu, sau mai degrabă ca tip de evoluţie paralelă. Autorul este interesat de paradoxul averii personale într-o epocă a corporaţiilor – pentru ce ar trebui să mai existe aşa ceva? Adică averile personale uriaşe… El consideră clanurile orbitale, pe cei de felul lui Tessier-Ashpool, drept o variantă extrem de târzie a tiparelor tradiţionale ale aristocraţiei, târzie fiindcă modelul corporaţiilor nu permite de fapt existenţa unei aristocraţii.

Puse ceaşca pe farfurie şi o duse la chiuvetă.

— Deşi acum, când îţi povestesc, nu mai pare chiar atât de interesant. În general, lucrarea se compune din multă proză foarte insipidă despre natura Reprezentantului Maselor. Cu majuscule: Reprezentantul Maselor. Omul se dă-n vânt după majuscule. Nu-i mare stilist.

Deschise robinetele şi apa şuieră prin aparatul de filtrare.

— Ce anume zice despre Virek?

— Dacă-mi amintesc corect, şi nu sunt deloc sigură, zicea că Virek este o anomalie şi mai mare decât clanurile industriale de pe orbită. Clanurile sunt transgeneraţionale şi implică de obicei destulă medicină: criogenie, manipulare genetică, diverse căi de combatere a îmbătrânirii. Moartea unui membru al clanului, chiar al unui fondator, nu constituie un moment de criză pentru clan, considerat ca persoană juridică. Întotdeauna există altcineva care să-i ia locul, cineva de pe o poziţie de aşteptare. Cu toate acestea, diferenţa dintre clanuri şi corporaţii este că în cele din urmă nu trebuie să intri printr-o căsătorie…

— Totuşi ei semnează contracte…

— Sunt un fel de concesionări, strânse din umeri Andrea. Nu-i acelaşi lucru. Mai degrabă un mod de asigurare a slujbei. Însă atunci când Herr Virek al tău va muri în cele din urmă, când nu vor mai avea spaţiu să-i extindă cuvă, sau altă chestie de felul ăsta, intereselor sale de afaceri le va lipsi un focar logic. Tipul nostru din Nisa zice că în momentul acela Virek şi Compania fie se vor fragmenta, fie vor suferi o mutaţie – ultima oferindu-ne Compania Nu-Ştiu-Cum şi o adevărată multinaţională, un cămin în plus pentru Reprezentantul Maselor cu majuscule.

Spălă farfuria, o dăţi, o şterse şi o aşeză în urcătorul de lângă

chiuvetă.

— Mai zice că e păcat, într-un fel, să rămână atât de puţini oameni care de-abia mai pot distinge marginea.

— Marginea?

— Marginea mulţimii. Noi, tu şi cu mine, suntem pierdute în mijlocul ei. Cel puţin eu continuu să fiu pierdută. Traversă bucătăria şi-şi puse mâinile pe umerii lui Marly: Ar trebui să ai grijă. O parte a ta este deja mult mai fericită, dar acum înţeleg că fericirea ţi-o puteam aduce şi eu, pur şi simplu aranjându-ţi un prânz cu porcul tău de fost iubit. În privinţa restului, nu sunt sigură… Mă gândesc că teoria noastră academică este invalidată de faptul evident că Virek şi cei asemenea lui sunt deja departe de omenesc. Aş vrea să fii atentă…

Apoi sărută obrazul lui Marly şi plecă la slujba ei de redactor adjunct în monden de arhaica meserie a tipăririi cărţilor.

Îşi petrecu dimineaţa în locuinţa lui Andrea, cu Braun-ul, examinând cele şapte lucrări. Fiecare hologramă era extraordinară în felul ei aparte, totuşi femeia reveni în mod repetat la caseta pe care Virek i-o arătase prima dată. Dacă aş avea originalul aici, se gândi ea, dacă i-aş scoate geamul şi, unul câte unul, aş îndepărta obiectele dinăuntru, ce ar mai rămâne? Lucruri inutile, o structură spaţială, poate un iz de praf.

Se întinse pe canapea, ţinând Braun-ul pe abdomen şi privi în casetă. O înfiora… I se părea că lucrarea trezea ceva perfect, însă era o senzaţie căreia îi lipsea un nume. Îşi trecu degetele prin iluzia strălucitoare, urmărind conturul prelung al osului canelat, de pasăre. Era convinsă că Virek angajase deja un ornitolog să identifice pasărea din a cărei aripă provenise. Bănuia de asemenea că fiecare lucruşor putea fi datat cu o precizie absolută. Toate etichetele holofişelor cuprindeau şi rapoarte extensive asupra originii cunoscute a obiectelor respective, însă ceva din ea o făcuse să le evite în mod deliberat. Uneori, atunci când abordai misterul pe care-l reprezenta arta, era mai bine s-o faci cu inocenţa unui copil. Copiii vedeau lucruri prea evidente, prea vădite pentru un ochi educat.

Aşeză Braun-ul pe măsuţa joasă de lângă canapea şi porni spre telefon, intenţionând să verifice ora. La unu trebuia să se întâlnească cu Paco, ca să discute detaliile plăţii pentru Alain.

Acesta îi spusese că avea s-o sune la Andrea, în jur de trei. Când apelă ora exactă, pe ecran pulsa recapitularea automată a ştirilor transmise prin satelit: o navetă JAL se dezintegrase în timpul reintrării în atmosferă deasupra Oceanului Indian, detectivii Axei Metropolitane Boston-Atlanta fuseseră solicitaţi să examineze premisele unei detonări brutale şi aparent lipsite de sens dintr-o sărăcăcioasă suburbie rezidenţială din New Jersey, miliţia supraveghea evacuarea cvadrantului sudic din New Bonn ca urmare a descoperirii de către muncitorii constructori a două rachete neexplodate din timpul războiului, despre care se bănuia că ar fi conţinut arme biologice, iar surse oficiale din Arizona negau acuzaţiile Mexicului de a fi detonat o minibombă atomică, ori un focos nuclear, lângă graniţa Sonora… în timp ce privea, recapitularea porni de la început şi simularea navetei îşi reluă pieirea prin foc. Marly clătină din cap şi apăsă butonul. Era ora douăsprezece.

Venise vara, cerul era fierbinte şi albastru deasupra Parisului, iar Marly zâmbi simţind aromele de pâine bună şi tutun negru. Senzaţia de a fi urmărită se diminuase acum, pe când mergea de la metrou către adresa primită de la Paco. Faubourg St. Honoré. Adresa suna vag familiar. Se gândea că putea fi vorba de o galerie.

Da. Roberts… Proprietarul, un american care deţinea alte trei galerii în New York. Un loc scump, dar nu tocmai la modă în ultima vreme. Paco aştepta lângă un panou uriaş pe care fuseseră lipite, dedesubtul unui strat gros şi inegal de lac incolor, sute de fotografii mici şi pătrate, de tipul celor produse de automatele foarte vechi din gări şi autobaze. Toate reprezentau fete tinere. Instinctiv, Marly înregistră numele artistului şi titlul lucrării: *Citeşte-ne cartea cu numele morţilor.*

— Presupun că tu pricepi genul ăsta de lucruri, rosti ursuz spaniolul.

Purta un costum albastru ce părea de lux, croit după moda pariziană a oamenilor de afaceri, cămaşă din poplin alb şi cravată cu aspect foarte englezesc, probabil de la Charvet. Acum nu mai semănă câtuşi de puţin cu un chelner. Pe umăr îi atârna o sacoşă italienească din plastic negru ripsat.

— Ce vrei să spui?

— Numele morţilor, arătă el cu capul în direcţia panoului. Ai

făcut afaceri cu lucruri din astea.

— Ce nu-nţelegi?

— Uneori simt că asta, cultura asta, nu-i decât un truc. O şmecherie. Toată viaţa l-am slujit pe Señor, sub o formă sau alta, pricepi? Iar munca mea n-a fost lipsită de satisfacţie, de momente de triumf. Însă atunci când m-a însărcinat cu obiectele de artă, n-am simţit nicicând nici cea mai mărunta satisfacţie. El este întruparea bogăţiei. Lumea e plină cu obiecte de o mare frumuseţe. Şi cu toate astea, Señor caută…

Strânse din umeri.

— Atunci înseamnă că ştii ce-ţi place, surâse Marly. De ce ai ales tocmai galeria asta pentru întâlnire?

— Agentul lui Señor a achiziţionat de aici una dintre casete. N-ai citit anexele pe care ţi le-am dat în Bruxelles?

— Nu, recunoscu ea. S-ar putea să-mi afecteze intuiţia. Herr Virek îmi plăteşte intuiţia.

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Te voi prezenta lui Picard, directorul. Poate că el reuşeşte să facă ceva pentru intuiţia asta a ta.

Traversară sala şi o conduse printr-o uşă. Un francez mătăhălos, grizonat, purtând un costum boţit din catifea reiată, vorbea la telefon. Pe ecranul aparatului, Marly zări coloane de litere şi cifre. Cotaţiile zilei la bursa newyorkeză.

— Ah, făcu bărbatul, Estevez. Scuză-mă. Doar o clipă.

Zâmbi, dezvinovăţindu-se, şi reveni la conversaţie. Marly studie cotaţiile. Pollock coborâse din nou. Acesta, aprecia ea, constituia aspectul artei pe care-l înţelegea cel mai greu. Picard, dacă acela era numele bărbatului, vorbea cu un broker din New York, aranjând cumpărarea unui anumit număr de „puncte” din opera unui artist Un „punct” putea fi definit în mai multe feluri, în funcţie de marfa implicată, dar în mod aproape sigur Picard nu avea să vadă niciodată lucrările pe care le achiziţiona. Dacă artistul se bucura de o poziţie suficient de însemnată, originalele se aflau deja într-un seif, unde nu le zărea nimeni. Peste câteva zile, sau ani, Picard putea folosi acelaşi telefon, ordonând brokerului să le vândă.

Galeria lui Marly vânduse originale. Nu se câştigau cine ştie ce bani, dar afacerea deţinea o anumită atractivitate viscerală. Şi, desigur, existase posibilitatea unei lovituri norocoase. Se autoconvinsese că avusese cu adevărat teribil de mult noroc

atunci când Alain aranjase apariţia Cornell-ului fals drept o minunată şi accidentală descoperire. Cornell îşi avea locul său pe tabla brokerului, iar „punctele” lui erau foarte scumpe.

— Picard, spuse Paco de parcă s-ar fi adresat unui servitor, dânsa este Marly Hruşciova. Señor i-a prezentat problema casetelor anonime. Este posibil să dorească să-ţi pună nişte întrebări.

— Încântat, rosti Picard şi-i zâmbi cu căldură, totuşi femeii i se păru că detectase o licărire în ochii lui căprui. Probabil că încerca să-i lege numele de un scandal, relativ recent.

— Înţeleg aşadar că galeria dumitale s-a ocupat de tranzacţie?

— Da, încuviinţă Picard. Am expus lucrarea în galeriile noastre din New York şi a atras mai mulţi licitanţi. Am hotărât s-o expunem însă şi în Paris – radie el – iar patronul dumitale a răsplătit din plin decizia noastră. Ce mai face Herr Virek, Estevez? Nu l-am văzut de câteva săptămâni…

Marly privi iute spre Paco, dar chipul smead al acestuia era inexpresiv, perfect controlat.

— Cred că Señor este foarte bine.

— Excelent, aprobă Picard cu un entuziasm parcă exagerat. Se întoarse către femeie: Un om minunat. O legendă. Un patron deosebit. Un adevărat om de cultură.

Lui Marly i se păru că-l aude pe Paco suspinând.

— Mi-ai putea spune, te rog, de unde a obţinut sucursala dumitale newyorkeză lucrarea cu pricina?

Picard rămase cu gura căscată. Se uită de la Paco la Marly.

— Nu ştii? Nu ţi-au spus?

— Mi-ai putea spune, te rog?

— Nu, clătină din cap Picard, îmi pare râu, dar nu pot. Adevărul este că nu ştim.

— Scuză-mă, îl fixă cu privirea femeia, nu prea înţeleg cum e posibil aşa ceva…

— N-a citit rapoartele, Picard. Spune-i. Pentru intuiţia ei, preferă s-o audă de la tine.

Picard îl privi ciudat pe Paco, după care îşi regăsi controlul.

— Bineînţeles, încuviinţă el. Cu multă plăcere…

— Crezi că-i adevărat? îl întrebă ea pe Paco când ieşiră pe Faubourg St. Honoré, în lumina soarelui de vară. Strada era

ticsita de turişti, în majoritate japonezi.

— Am fost eu însumi în Lăbărţare, zise Paco şi i-am intervievat pe toţi cei implicaţi. Roberts n-a lăsat nicio dovadă a achiziţiei, deşi de obicei nu e mai secretos decât oricare alt negustor de artă.

— Iar moartea lui a fost accidentală?

Bărbatul îşi puse nişte ochelari de soare Porsche.

— Atât de accidentală pe cât este genul acesta de morţi. Nu avem nicio posibilitate de-a şti când sau cum a obţinut lucrarea. Am localizat-o aici, cu opt luni în urmă, iar toate strădaniile de a investiga perioada anterioară s-au încheiat la Roberts, care murise de un an. Picard a neglijat să-ţi spună că au fost cât pe-aci să piardă caseta. Roberts o păstra în reşedinţa lui de la ţară, alături de alte obiecte pe care moştenitorii lui le-au privit ca simple bizarerii. Toate erau pe punctul de a fi vândute la licitaţie publică. Uneori îmi pare rău că nu s-a ajuns la asta.

— Şi ce sunt celelalte obiecte? întrebă Marly potrivindu-şi pasul după al lui.

— Crezi că nu le-am luat urma? zise el. Am făcut-o. Erau – şi se încruntă, exagerând efortul de memorie – o serie de mostre, câtuşi de puţin remarcabile, de artă populară contemporană…

— Se ştia că Roberts ar fi fost interesat de asemenea lucruri?

— Nu, totuşi aproximativ cu un an înaintea morţii, a solicitat să fie primit ca membru în Institut de *V* Art Brut, aici în Paris, şi a aranjat să devină unul dintre sponsorii Colecţiei Aeschmann din Hamburg.

Marly încuviinţă din cap. Colecţia Aeschmann se limita la lucrările psihopaţilor.

— Suntem aproape siguri, continuă Paco apucând-o de braţ şi cotind pe o stradă lăturalnică, că n-a încercat să utilizeze resursele existente în aceste locuri, doar dacă nu s-a folosit de un intermediar – lucru ce ni se pare implauzibil. Desigur, Señor a angajat câteva zeci de experţi să examineze arhivele ambelor instituţii. Niciun rezultat…

— Spune-mi, zise Marly, de ce a presupus Picard că l-a văzut recent pe Herr Virek? Cum se poate aşa ceva?

— Señor este sănătos. Señor se bucură de numeroase moduri de manifestare.

O conduse într-o sală de dimensiunile unui depou, cu ornamente cromate sclipind alături de oglinzi, sticle de băuturi

şi jocuri electronice. Oglinzile minţeau în legătură cu dimensiunile reale ale încăperii; în fundul acesteia, Marly putea zări reflectarea trotuarului, picioarele pietonilor, sclipirile razelor de soare pe capacul unei roţi de automobil. Paco încuviinţă din cap spre bărbatul cu aspect adormit dinapoia tejghelei barului şi, luând-o de mână pe femeie, o conduse prin mulţimea de mese rotunde din plastic îngrămădite laolaltă.

— Poţi vorbi cu Alain de aici, spuse el. Am aranjat ca apelul să fie redirecţionat de la apartamentul prietenei tale. Îi trase un scaun, un gest automat de politeţe profesională care o făcu să se întrebe dacă nu fusese cu adevărat chelner, şi-şi aşeză sacoşa pe masă.

— O să vadă că nu sunt acolo, observă Marly. Dacă anulez semnalul video, va deveni bănuitor.

— N-o să vadă nimic. Am generat o imagine digitală a feţei tale, cu un fundal corespunzător. O s-o asociem imaginii de pe telefonul acesta.

Scoase din sacoşă un aparat modular elegant şi-l puse în faţa femeii. Ecranul din policarbon de grosimea unei foi de hârtie se derulă silenţios din partea superioară a telefonului, rigidizându-se imediat. Marly asistase o dată la metamorfoza unui fluture şi văzuse transformarea aripilor sale în timp ce se uscau.

— Cum se face asta? întrebă ea, atingând cu sfială ecranul. Aducea cu o tablă subţire de oţel.

— Este una dintre noile variante policarbon, răspunse Paco, un produs Maas…

Telefonul toarse discret. Bărbatul îl aranjă cu atenţie înaintea lui Marly, trecu de cealaltă parte a mesei şi vorbi:

— Apelul tău. Nu uita, eşti acasă!

Se întinse şi mângâie un buton placat cu titan.

Chipul şi umerii lui Alain acoperiră ecranul micuţ. Imaginea avea neclaritatea şi iluminarea slabă a unei cabine publice.

— Bună ziua, draga mea, rosti el.

— Bană, Alain.

— Ce mai faci? Sper că ai banii despre care am discutat… (Marly putea vedea că purta un bluzon întunecat, totuşi nu reuşea să distingă detalii.) Tovarăşa ta ar putea să mai deretice prin cameră, continuă el părând că se zgâieşti peste umărul femeii.

— Tu n-ai făcut în viaţa ta curăţenie într-o cameră.

— Fiecare cu aptitudinile lui, surâse bărbatul ridicând din umeri. Ai banii mei, Marly?

Ea se uită spre Paco, care aprobă din cap.

— Da, bineînţeles.

— Minunat, Marly. Superb! A mai rămas un mic impediment.

Surâsul nu-i dispăruse.

— Care anume?

— Informatorii mei au dublat preţul. În mod firesc, trebuie să-l dublez şi eu pe al meu.

Paco aproba din nou din cap. Acum zâmbea şi el.

— Perfect. Va trebui să mă interesez, desigur…

O scârbea. Ar fi vrut să-i închidă telefonul.

— Şi, desigur, ei vor fi de acord.

— Atunci unde ne-ntâlnim?

— O să te sun din nou, la cinci, spuse Alain.

Imaginea i se micşoră până la dimensiunea unui punctuleţ verde-albăstrui, care dispăru.

— Pari obosită, observă Paco, strângând ecranul şi băgând telefonul în sacoşă. Mi-ai părut îmbătrânită când ai vorbit cu el.

— Adevărat?

Din cine ştie ce motiv necunoscut, îi reveni în minte panoul de la galeriile Roberts, toate chipurile acelea. *Citeşte-ne cartea cu numele morţilor.* Toate Marly-urile, se gândi, toate fetele care fuseseră ea în lungul anotimp al tinereţii.

16
Legba

— Hei, prostovane. Rhea îl împunse fără delicateţe în coaste. Scoală-ţi curu'.

Bobby se deştepta, luptându-se cu plapuma de lână, cu siluetele pe jumătate conturate ale unor duşmani neclari. Cu ucigaşii mamei sale. Se găsea într-o odaie necunoscută, o încăpere ce se putea afla oriunde. O mulţime de oglinzi cu rame din plastic poleite în aur. Tapet stacojiu sclipitor. Văzuse Gotiki împodobindu-şi astfel camerele, atunci când şi-o puteau permite, dar îi văzuse şi pe părinţii lor decorând în acelaşi stil apartamente întregi. Rhea azvârli un maldăr de haine pe salteaua din plastic şi-şi înfundă mâinile în buzunarele unui bluzon de piele neagră.

Pătratele roz şi negre ale plapumei se strânseseră în jurul mijlocului tânărului. Coborî ochii şi văzu centipedul segmentat, pe jumătate afundat într-o cicatrice de lăţimea unui deget de ţesut trandafiriu, nou. Beauvoir spusese că acea creatură accelera vindecarea. Atinse cu vârful ezitant al degetului ţesutul cel nou şi strălucitor şi-l descoperi sensibil, totuşi suportabil. Se uită spre Rhea.

— Băga-ţi-ai asta-n cur, zise el arătându-i degetul.

Pentru câteva secunde, se priviră fix peste degetul mijlociu ridicat al lui Bobby, apoi fata izbucni în râs.

— Bine, făcu ea, mi-ai zis-o. Te las în pace. Totuşi, ia ţoalele alea şi-mbracă-te. Ar trebui să ţi se potrivească. Lucas trebuie s-apară dintr-o clipă-n alta să te ia, şi nu-i place s-aştepte.

— Da? Mie mi s-a părut un tip destul de calm.

Începu să scotocească printre haine, aruncând o cămaşă neagră cu imprimeuri aurii, decolorate de spălat, o alta din mătase roşie având pe mâneci franjuri albi din imitaţie de piele, un fel de tricou negru cu decupaje dintr-un alt material, transparent…

— Hei, mormăi el, de unde ai luat chestiile astea? Nu pot purta aşa căcaturi…

— Sunt de la frate-miu mai mic, replică Rhea. Moda sezonului trecut şi-ţi zic să-ţi acoperi mai repede curu' ăla alb până nu vine Lucas. Stai aşa, ăla-i al meu, îi smulse ea tricoul de parcă ar fi fost pe punctul să i-l fure.

Bobby îşi trase cămaşa negru-aurie şi se chinui cu nasturii bombaţi făcuţi din imitaţii de perle negre. Găsi o pereche de jeans negri, dar se dovediră a fi bufanţi, cu pense complicate şi lipsiţi de buzunare.

— Ăştia-s toţi pantalonii pe care-i ai?

— Isuse, îşi dădu ea ochii peste cap, am văzut ţoalele pe care le-a tăiat Pye de pe tine, gagiule. Nimeni nu te consideră vreun manechin. Îmbracă-te, da? Nu vreau necazuri cu Lucas. Poate c-o fi numai miere cu tine, da' asta nu-nseamnă decât că ai ceva ce-şi doreşte foarte mult. Eu în niciun caz n-am nimic, aşa că-n privinţa mea n-are scrupule.

Tânărul se sculă nesigur în picioare şi încercă să-şi încheie blugii.

— N-au fermoar, se uită el spre Rhea.

— Au nasturi. Caută p-acolo pe undeva. Asta era *moda,*

pricepi?

Bobby găsi nasturii. Erau destul de complicat ascunşi şi se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă trebuia să urineze cât mai repede. Văzu sandalele de nailon negru lângă saltea şi se încălţă.

— Ce-i cu Jackie? întrebă el, lipăind până într-un loc de unde se putea inspecta în oglinzile înrămate în aur. Lucas are scrupule şi-n privinţa ei?

O privi pe fată în oglindă şi văzu ceva traversându-i chipul.

— Ce vrei să zici?

— Beauvoir mi-a zis că ea e un cal…

— Taci, şuieră Rhea cu glas coborât şi speriat. Dacă Beauvoir ţi-a zis aşa ceva, e treaba lui. Altfel nu vorbim despre asta, pricepi? Sunt destule lucruri nasoale, ca să-ţi doreşti să fi fost înapoi acolo, cu fundul crestat.

El îi urmări ochii reflectaţi în oglindă, ochi negri adumbriţi de borul lat al pălăriei din fetru moale. Acum păreau că ar conţine mai mult alb decât înainte.

— Bine, încuviinţă după o pauză, apoi adăugă: Mulţumesc.

Răsuci gulerul cămăşii în fel şi chip, ridicându-l şi coborându-l, încercându-l în diverse moduri.

— Ştii ceva, comenta Rhea lăsând uşor capul într-o parte, cu nişte ţoale pe tine, n-arăţi chiar aşa nasol. Atâta doar c-ai nişte ochi de parcă s-a pişat cineva-n zăpadă.

— Lucas, rosti Bobby când se aflau în lift, Ştiţi cine-a mierlit-o p-a bătrână?

Nu era o întrebare pe care se gândise s-o pună, dar cumva irupsese precum o bulă de gaz într-o mlaştină.

Lucas îl privi îngăduitor, cu faţa sa prelungă şi neagră. Costumul lui întunecat, perfect croit, părea proaspăt călcat. Ţinea în mână un baston solid din lemn lucios şi lăcuit, cu fibre ca nişte onduleuri negre şi roşii, având în vârf o măciulie de alamă lustruită. Dinspre aceasta coborau nervuri tot din alamă, de lungimea degetului, incrustate perfect în baston.

— Nu, nu ştim. Buzele sale late formau o linie dreaptă, foarte serioasă. Asta-i ceva ce dorim tare mult să aflăm…

Bobby se foi stânjenit. Ascensorul îl complexa. Avea dimensiunile unui autobuz mai mic şi, fără să fi fost aglomeraţie, el era singurul alb. În vreme ce ochii i se foiau neliniştiţi prin

cabină, observa că, în lumina fluorescentă, negrii nu păreau pe jumătate morţi aşa cum se întâmpla cu albii.

De trei ori până atunci pe durata coborârii, liftul se oprise la un etaj şi staţionase, o dată timp de aproape cincisprezece minute. La prima oprire, Bobby privise întrebător spre Lucas.

— E ceva în puţ, spusese acesta.

— Ce anume?

— Alt lift.

Ascensoarele se găseau în mijlocul arcologiei, puţurile lor fiind străbătute de aducţii pentru apă, ţevi de canalizare, cabluri groase de forţă şi conducte izolate despre care Bobby bănuia că făceau parte din sistemul geotermal descris de Beauvoir. Toate acestea puteau fi zărite ori de câte ori se deschideau uşile; totul era etalat, făţiş, ca şi când constructorii doriseră să fie capabili să poată vedea exact cum funcţionează fiecare dintre ele şi ce se întâmpla în orice loc. Nicăieri nu exista nici cel mai mic petec de suprafaţă vizibilă care să nu fi fost acoperit cu o reţea de grafitti întrepătrunse, atât de dese şi formate din atâtea straturi suprapuse încât devenea aproape imposibil să desluşeşti mesaje sau simboluri.

— N-ai mai fost pe aici sus, nu-i aşa, Bobby? întrebă Lucas, când uşile se lipiră din nou cu un zguduit şi reîncepură coborârea. Tânărul scutură din cap. Păcat, urmă negrul. De înţeles, sigur că da, totuşi păcat. Doi-Pe-Zi mi-a zis că nu te încântă prea mult ideea să rămâi în Barrytown. E-adevărat?

— Aşa-i, încuviinţă Bobby.

— Bănuiesc că şi asta-i de înţeles. Mie îmi pari un tânăr cu destulă imaginaţie şi iniţiativă. Eşti de acord?

Roti în palma trandafirie măciulia de alamă strălucitoare a bastonului şi-l fixă cu privirea pe Bobby.

— Aşa cred. Nu sufăr locul ăla. În ultima vreme, am început s-observ cum… în sfârşit, nu se-ntâmplă nimic, niciodată, ştii? Vreau să zic că unele lucruri se întâmplă, dar întotdeauna aceleaşi chestii, iarăşi şi iarăşi în pizda mă-sii, ca o reluare, fiecare vară e ca aia dinaintea ei…

Vocea i se stinse, neştiind ce avea să creadă Lucas despre el.

— Îhî, spuse negrul, cunosc senzaţia asta. Poate că-i ceva mai adevărat în privinţa lui Barrytown decât a altor locuri, dar poţi simţi aceleaşi lucruri la fel de uşor în New York sau Tokio.

Nu poate fi adevărat, gândi Bobby, totuşi aprobă din cap. În

fundul minţii îşi amintea avertismentul lui Rhea. Lucas nu era mai ameninţător decât Beauvoir, dar masivitatea lui constituia în sine o formidabilă prezenţă. Iar Bobby lucra asupra unei noi teorii privind ţinuta personală; nu stabilise încă toate detaliile, însă o parte a teoriei implica ideea că oamenii cu adevărat periculoşi nu trebuiau câtuşi de puţin să demonstreze acest lucru, iar capacitatea de a masca ameninţarea îi făcea şi mai periculoşi. Ipoteza contrazicea în mod evident regula Maidanului, unde puştii care n-aveau snagă-n ei se străduiau din răsputeri să-şi facă reclamă violenţei cu ţinte cromate. Ceea ce probabil că-i ajuta, măcar în privinţa acţiunilor pe plan local. Totuşi era foarte clar că Lucas nu avea absolut nimic de-a face cu acţiuni pe plan local.

— Văd că te-ndoieşti, rosti Lucas. Ei bine, probabil c-o s-o afli în curând, deşi n-o să te convingi de la-nceput. După felul cum a pornit viaţa ta, lucrurile ar trebui să se menţină inedite şi excitante destulă vreme.

Uşa liftului se cutremură deschizându-se şi Lucas se puse în mişcare, împingându-l pe Bobby în faţa lui ca pe un copil. Ieşiră într-un hol pardosit cu gresie ce părea că se întinde la nesfârşit, pe lângă chioşcuri, tarabe cu baldachine din ţesături şi oameni stând pe vine lângă pături pe care se aflau expuse fel de fel de obiecte.

— Şi să nu pierdem vremea, adăugă îmboldindu-l foarte uşor pe tânăr cu palma lui mare, atunci când Bobby se oprise înaintea unor mese acoperite de soft. Eşti în drum spre Lăbărţare, nenică, şi-o s-ajungi acolo ca un adevărat conte.

— Cum adică?

— Într-o limuzină.

Maşina lui Lucas era o incredibilă întindere de caroserie neagră cu steluţe aurii şi alămuri lucind ca oglinda, ornată cu o mulţime de gadgeturi baroce, al căror scop Bobby de abia putea să-l ghicească. Decise că unul era o antenă parabolică, deşi semăna mai degrabă cu un calendar circular aztec; apoi intră, iar Lucas lăsă portiera largă să se închidă cu un bufnet uşor în urma lor. Geamurile aveau o nuanţă atât de întunecată, încât afară părea că se lăsase noaptea, o noapte agitată în care mulţimile Proiectelor îşi continuau afacerile amiezii. În interiorul vehiculului exista un singur compartiment imens, capitonat cu

covoraşe viu colorate şi perne pastelate din piele, aparent fără un scaun pe care să te aşezi. Nu se zărea nici volanul; bordul era o suprafaţă îmbrăcată în piele, lipsită de instrumente de comandă. Tânărul îl privi pe Lucas, care îşi slăbea nodul cravatei negre.

— Cum şofezi?

— Aşază-te pe undeva. Şofezi în felul ăsta: Ahmed, du-ne în New York, în Lower East.

Maşina se desprinse lin de lângă trotuar şi Bobby căzu în genunchi pe un maldăr moale de covoraşe.

— Dacă nu doriţi altceva mai devreme, prânzul va fi servit peste treizeci de minute, domnule, se auzi o voce.

Era blânda, melodioasă şi nu părea că ar fi venit dintr-un loc anume. Lucas izbucni în râs.

— Se pricep, nu glumă, să le construiască în Damasc, comentă el.

— Unde?

— În Damasc, repetă negrul descheindu-şi haina şi instalându-se între câteva perne deschise la culoare. Ăsta-i un Rolls. Unul vechi. Cât au avut bani, arabii ăia au construit maşini bune.

— Lucas, vorbi Bobby cu gura pe jumătate plină de friptură rece de pui, de ce ne trebuie o oră şi jum'ate s-ajungem la New York? Nu pot zice că ne târâm…

— Pentru că, răspunse Lucas, oprindu-se pentru altă sorbitură de vin alb frapat, atâta ne trebuie. Ahmed dispune de toate îmbunătăţirile prevăzute în fabricaţie, inclusiv de un sistem contraspionaj de mâna-ntâi. Pe şosea, în mişcare, asigură un grad remarcabil de intimitate, superior celui pentru care sunt gata să plătesc în New York. Ahmed, ţi se pare că cineva-ncearcă să ne ia urma, să ne-asculte, ori altceva?

— Nu, domnule, rosti vocea. Acum opt minute, panoul nostru de identificare a fost scanat infraroşu de un elicopter Tactic. Numărul elicopterului era MH-liniuţă-3-liniuţă-848, pilotat de caporalul Roberto…

— Bine, bine, încuviinţă Lucas. Perfect. Ajunge. Vezi? Ahmed a aflat despre tipu' ăla mai multe decât a aflat el despre noi.

Îşi şterse palmele de un şervet gros din olandă albă şi scoase o scobitoare de aur din buzunarul hainei.

— Lucas, spuse Bobby în vreme ce bărbatul explora cu delicateţe interstiţiile dintre dinţii săi mari şi pătraţi, ce s-ar întâmpla dacă, să zicem, ţi-aş cere să mă duci în Times Square şi să mă laşi acolo?

— Oho, făcu negrul coborând scobitoarea, în zona cea mai scandaloasă a oraşului. Care-i treaba, Bobby, ai nevoie de droguri?

— Nu, da’ mă-ntrebam…

— Ce te întrebai? Vrei să mergi în Times Square?

— Nu, pur şi simplu a fost primul loc care mi-a venit în minte. Vreau să zic… adică, m-ai lăsa?

— Nu, şi n-aş vrea să mai insist în direcţia asta. Nu trebuie însă să te consideri un prizonier. Mai degrabă, un oaspete. Un oaspete *de valoare.*

— Aha, surâse şters Bobby. Am înţeles. Ceva de genul custodie în scop de protecţie, probabil.

— Exact, aprobă Lucas, reîncepând să folosească scobitoarea. Şi dacă tot suntem aici, ecranaţi cum trebuie de bunul Ahmed, ar fi timpul să avem o discuţie. Bănuiesc că fratele Beauvoir ţi-a spus câte ceva despre noi. *Tu ce* crezi, Bobby, despre ce-ai auzit?

— Păi, da… e interesant, da’ nu-s sigur că-nţeleg.

— Ce nu-nţelegi?

— Păi, chestiile astea cu vudu… Lucas înălţă sprâncenele.

— Vreau să spun că-i treaba voastră, asta vreţi voi, adică *credeţi* în asta, nu? Da’ Beauvoir când vorbeşte d-afaceri, tehnă de-a străzii, cum n-am mai auzit pân-acum, când vorbeşte de mambo şi fantome şi şerpi şi, şi…

— Şi mai ce?

— Cai, zise tânărul simţind un nod în gât.

— Bobby, tu ştii ce-i o metaforă?

— O componentă? Aşa ca un condensator?

— Nu. Lasă atunci metaforele. Când Beauvoir sau eu îţi pomenim de loa şi de caii lor, aşa cum îi denumim pe cei puţini aleşi de loa să-i călărească, tu trebuie să-nţelegi că noi vorbim două limbi în acelaşi timp. Una din limbile astea o înţelegi deja. E limba tehnilor străzii, cum îi spui tu. Poate că noi utilizăm cuvinte diferite, dar vorbim tehna. Poate că noi zicem Ogun Feray pentru ceva ce tu numeşti spărgător de gheaţă, pricepi? Dar în acelaşi timp, cu aceleaşi cuvinte, noi vorbim despre alte

lucruri, iar asta tu n-o înţelegi. Nici nu-i nevoie.

Lăsă scobitoarea. Bobby inspiră adânc.

— Beauvoir spunea că Jackie e cal pentru un şarpe, un şarpe numit Damballah. Tradu-mi şi mie asta-n tehna străzii.

— Sigur că da. Gândeşte-te că Jackie este un deck ciberspaţiu, un deck tare drăgălaş, cu glezne frumoase. Rânji, iar tânărul roşi. Gândeşte-te că Damballah, căruia unii îi spun şarpele, este un program. Să zicem un spărgător de gheaţă. Damballah intră-n deckul Jackie şi Jackie taie gheaţa. Asta-i tot.

— Perfect, făcu Bobby simţind că înţelege, şi-atunci ce-i matricea? Dacă ea-i un deck şi Damballah-ii un program, ce-i ciberspaţiul?

— Lumea, spuse Lucas.

— Ar fi mai bine dacă de aici am lua-o pe jos, rosti Lucas.

Rolls-ul se opri silenţios, mătăsos, şi negrul se sculă, încheindu-şi haina.

— Ahmed atrage prea mult atenţia.

Îşi luă bastonul, iar portiera emise un clinchet slab când se autodescuie.

Bobby coborî în urma lui Lucas, în inconfundabila aromă specifică Lăbărţării, un amalgam bogat de damf stătut de metrou, funingine străveche şi iz cancerigen de plastice noi, toate pătrunse de mirosul de carbon al combustibililor fosili ilegali. Sus, deasupra capetelor, în strălucirea reflectată a arcelor-lămpi, unul din domurile Fuller neterminate dezvăluia două treimi din cerul serii, trandafiriu ca un somon, muchiile sale zdrenţuite semănând cu un fagure cenuşiu, rupt. Mozaicul de domuri al Lăbărţării tindea să genereze microclimate eronate; existau zone acoperind câteva cvartale, unde o bură fină de condens se revărsa în permanenţă din geodezicele pătate de funingine, şi secţiuni înalte ale domurilor, faimoase pentru descărcările statice de electricitate, o varietate aparte de fulgere urbane. Mergând în urma lui Lucas pe stradă, Bobby simţi un vânt continuu, o briză caldă şi abraziva, cauzată probabil de modificările de presiune din lunga reţea de metrou a Lăbărţării.

— Ţine minte ce ţi-am zis, vorbi negrul, strângând din pleoape ca să se ferească de particulele muşcătoare de praf. Tipul este mai mult decât pare. Şi chiar dacă n-ar fi decât ceea ce pare, tot

ar trebui să te porţi respectuos. Dacă vrei s-ajungi cowboy, vei întâlni acum un simbol al meseriei ăsteia.

— Gata, m-am prins. Scutură piciorul, evitând o bucată gri de imprimat care încerca să i se înfăşoare în jurul gleznei. Deci el e ăla de la care tu şi Beauvoir aţi cum…

— Ha! Nu! Nu uita ce ţi-am spus. Dacă vorbeşti pe stradă în loc deschis, e ca şi cum ţi-ai afişa cuvintele pe un avizier.

Bobby se strâmbă, apoi încuviinţa din cap. Căcat. O belea întruna. Era acum aici c-un baştan din cei mari, băgat până la gât într-un soi de afacere uluitoare şi continua să se poarte ca un Wilson. Baştan! Ăsta era cuvântul pentru Lucas şi pentru Beauvoir, cât despre cioacele alea vudu ajunsese la concluzia că erau un fel de vrajă pe care le-o aruncau fraierilor. În Rolls, Lucas se lansase într-un monolog ciudat şi prelung despre Legba, loa al comunicaţiilor, „stăpânul drumurilor şi potecilor”, iar bărbatul la care-l ducea acum pe Bobby era un favorit al lui Legba. Când Bobby întrebase dacă individul era alt baştan, Lucas răspunsese că nu; tipul mersese toată viaţa cu Legba, fusese atât de aproape încât nu ştiuse niciodată că loa exista acolo, ca şi cum ar fi făcut parte din el, ca şi cum ar fi fost umbra lui. El le vânduse lui Beauvoir şi Lucas softul pe care Doi-Pe-Zi i-l închiriase lui Bobby…

Lucas dădu un colţ şi se opri, cu tânărul pe urmele lui. Se aflau în faţa unei clădiri din piatră înnegrită, ale cărei ferestre fuseseră sigilate, acum câteva decenii, cu foi de tablă ondulată. Cândva, la parter existase un soi de prăvălie, ale cărei vitrine crăpate erau acum acoperite de murdărie. Între ferestrele oarbe, uşa fusese ranforsată cu acelaşi oţel ce astupa ferestrele de la etaj şi lui Bobby i se păru că distinge o firmă înapoia ferestrei din stânga, o firmă de neon abandonată, zăcând înclinată pe o parte în penumbra. Lucas rămăsese locului, privind inexpresiv uşa, cu vârful bastonului proptit pe trotuar, mâinile sale largi aşezate una peste cealaltă pe măciulia din alamă.

— Primul lucru pe care-l înveţi, rosti el pe tonul cuiva care citează un proverb, este că-ntotdeauna trebuie să aştepţi…

Bobby avu impresia că aude un râcâit înapoia uşii, urmat de un zornăit ca de lanţuri.

— Extraordinar, comentă Lucas, parcă am fi fost aşteptaţi.

Uşa se deschise câţiva centimetri pe balamale bine unse, apoi

păru ca se opreşte, lovindu-se de ceva. Un ochi îi privi, fără să clipească, suspendat acolo în crăpătura de praf şi beznă, şi la început tânărului i se păru că trebuia să fie ochiul unui animal mare, irisul având o nuanţă ciudată de galben-cafeniu, iar pupilele împestriţate şi străbătute de vinişoare roşii, pleoapa inferioară holbându-se, mai roşie, dedesubt.

— Tipu' piază-rea, rosti faţa invizibilă căreia îi aparţinea ochiul, apoi: tipu' piază-rea şi-un căcăţel. Isuse…

Urmă un sunet oribil, un horcăit parcă de flegmă străveche adusă la suprafaţă din tainiţe necunoscute, după care bărbatul scuipa.

— Hai, mişcă, Lucas. Un alt râcâit şi uşa se căscă înapoi în întuneric. Sunt un om ocupat…

Ultimele cuvinte veniseră de la o distanţă de un metru, îndepărtându-se ca şi cum proprietarul ochiului fugea de lumina intrată prin uşa deschisă.

Lucas păşi înăuntru, urmat îndeaproape de Bobby, care simţi uşa închizându-se silenţioasă îndărătul lui. Bezna bruscă îi zbârli firele de pâr de pe antebraţe. Avea impresia că întunericul era viu, neclar, dens şi, cumva, inteligent.

Apoi un chibrit scapără, iar un fel de lampă sub presiune fâsâi şi scuipa când gazul din butelie se aprinse. Bobby rămase holbându-se la chipul dinapoia felinarului, unde ochiul cel galben şi injectat aştepta alături de perechea lui în ceea ce tânărul ar fi dorit tare mult să creadă că era o mască.

— Nu cred că ne aşteptai, este, Finlandezule? întreba Lucas.

— Dacă vrei să ştii, spuse faţa dezgolind dinţi mari, drepţi şi gălbui, tocmai ieşeam să caut ceva de mâncare.

Lui Bobby i se părea că individul ar fi putut supravieţui cu o dietă formată din mochete mucegăite, sau îngropându-se răbdător prin hârtia sepia ordinară a cărţilor umflate de umezeală ce se ridicau până la înălţimea umerilor de ambele părţi ale coridorului pe care se aflau.

— Cine-i căcăţelul, Lucas?

— Vezi tu, Finlandezule, Beauvoir şi cu mine avem oarece dificultăţi cu ceva ce am cumpărat cu bună-credinţă de la tine.

Negrul întinse bastonul şi atinse delicat o streaşină cu aspect periculos formată din ediţii broşate, pe jumătate distruse.

— Chiar aşa? Finlandezul îşi răsfrânse buzele cenuşii, simulând în batjocură îngrijorarea. Lasă-n morţii mă-sii ediţiile

alea princeps, Lucas. Dacă le dărâmi, le plăteşti.

Lucas retrase bastonul. Manşonul lustruit scânteie în lumina felinarului.

— Aşadar ai probleme, continuă Finlandezul. Ciudat, Lucas, tare-al dracu' de ciudat. Obrajii săi erau gri, brăzdaţi de cute diagonale adânci. Şi eu am nişte probleme, ba chiar vr'o trei. Azi-dimineaţă nu le-aveam. Da-mi zic c-aşa-i viaţa câteodată.

Lăsă lampa fâsâitoare pe un fişet din oţel demontat şi pescui o ţigară îndoită, fără filtru, dintr-un buzunar lateral a ceea ce putea să fi fost cândva o jachetă din tweed.

— Cele trei probleme ale mele sunt la etaj. Poate că vrei să te uiţi la ele…

Frecă un chibrit din lemn de baza felinarului şi-şi aprinse ţigara. Duhoarea acră a tutunului negru cubanez se adună în spaţiul dintre ei.

— Ştii, spuse Finlandezul păşind peste primul trup, eu locuiesc aici de multă vreme. Toţi mă cunosc. Ştiu că sunt aici. Cumperi de la Finlandezul şi ai o garanţie. Şi de fiecare dată-mi ştiu marfa…

Bobby se holba la chipul răsucit în sus al cadavrului, la ochii stinşi. Forma trunchiului era anormală în felul cum zăcea acolo, în hainele negre. Fizionomie japoneză, inexpresivă, ochi morţi…

— Şi de atâta vreme, urmă Finlandezul, ştii câţi au fost îndeajuns de cretini ca să-ncerce să între aici şi să mă facă? Niciunul! Niciunul până azi-dimineaţă şi am deja *trei,* în morţii mă-sii. Mă rog, şi-i aruncă o privire ostilă lui Bobby, cred că nu trebuie să-l pun şi pe căcăţel la socoteală, totuşi… Ridică din umeri.

— Mi se pare diform, rosti tânărul continuând să se uite la primul cadavru.

— Asta pentru că-năuntru e mâncare de câini, rânji Finlandezul. Tocătură.

— Finlandezul colecţionează arme exotice, explică Lucas atingând cu vârful bastonului încheietura mâinii altui corp. I-ai scanat pentru implanturi?

— Îhî. Mi-am rupt spatele. A trebuit să-i car jos, în camera din spate. Nimic altceva decât te-ai fi aşteptat. O echipă d-asasini. Îşi supse zgomotos măselele: Da' de ce-ar fi vrut cineva să mă facă *pe mine?*

— Poate că le-ai vândut ceva foarte scump, care nu şi-a făcut treaba, comentă negrul.

— Sper că nu zici că tu i-ai trimis, Lucas, vorbi sec Finlandezul, decât dacă vrei să vezi cum fac şmecheria cu mâncarea de câini.

— Am zis eu că ne-ai fi vândut ceva care nu şi-a făcut treaba?

— „Oarece dificultăţi”, ai zis. Ce altceva aţi mai cumpărat voi de la mine-n ultima vreme?

— Scuză-mă, Finlandezule, dar nu sunt ai noştri. O ştii şi tu.

— Mda, cred c-aşa-i. Atunci ce morţii mă-sii te-a adus aici, Lucas? Ştii că ce-aţi cumpărat n-avea garanţiile obişnuite…

— Ştii, făcu Finlandezul după ce ascultă povestea rulării ratate a lui Bobby în ciberspaţiu, acolo-i un căcat nasol. Clătină încet din capul său turtit şi ciudat alungit: ’Nainte nu era aşa. Se uită spre Lucas: Voi ştiţi, nu?

Stăteau aşezaţi la o masă pătrată, albă, într-o încăpere albă de la parter, înapoia prăvăliei ticsite cu resturi. Podeaua era gresie uzată de spital, dispusă într-un şablon antiderapant, iar pereţii – plăci mari de plastic alb prăfuit conţinând straturi dense de circuite antiintercepţie. Prin comparaţie cu magazinul de la stradă, odaia cea albă părea steril de curată. În jurul mesei, câteva trepieduri din aliaje, înfoiate cu senzori şi echipamente de scanare, păreau sculpturi abstracte.

— Ce să ştim? întrebă Bobby.

Cu fiecare relatare a aventurii sale, se simţea tot mai puţin un Wilson. Important. Îl făcea să se simtă important.

— Nu tu, tăntălăule, rosti obosit Finlandezul. El. Marele piază-rea. El ştie. Ştie că nu-i la fel… N-a mai fost, de mult timp. Io-s pe meseria asta de când mă ştiu. De mult. Dinainte de război, ’nainte ca s-existe matricea, sau oricum ’nainte ca oamenii *să ştie* că există aşa ceva. (îl privea acum pe Bobby.) Am o pereche de pantofi mai bătrâni decât tine, aşa că ce morţii mă-sii să m-aştept de la tine să ştii? Cowboy au existat de când au existat calculatoare. Ei au construit primele calculatoare cu care să taie gheaţa nemţească, este? Spărgătoare de coduri. Aşa că gheaţa a existat încă ’nainte de calculatoare, dacă vrei s-o iei aşa.

Îşi aprinse a cincisprezecea ţigară a serii şi fumul începu să umple odaia albă.

— Lucas ştie, îhî. Ultimii şapte-opt ani au fost chestii ciudate

acolo, pe circuitul cowboylor de consola. Noii jochei *cad la-nvoială cu chestiile,* aşa-i, Lucas? Păi cum, poţi face prinsoare că ştiu – ei tot mai au nevoie de hard-uri şi soft-uri, şi tot treb'e să fie mai iuţi decât şerpii pe gheaţă, da' toţi, toţi care se pricep de-adevăratelea cum s-o taie, au aliaţi, aşa-i, Lucas?

Lucas scoase din buzunar scobitoarea de aur şi porni să exploreze o măsea, cu chip întunecat şi serios.

— Tronuri şi dominioane, făcu o aluzie obscură Finlandezul, îhî, sunt chestii p-acolo. Fantome, glasuri. De ce nu? Oceanele aveau sirene, tot soiul de căcaturi, şi noi avem un ocean de siliciu, nu? Sigur, nu-i decât o halucinaţie programată pe care-am fost de acord s-o partajăm – ciberspaţiul – da' oricine care se cuplează *ştie,* ştie-n morţii mă-sii că-i un întreg univers. Şi-n fiecare an devine tot mai aglomerat, parc-ar fi…

— Pentru noi, rosti Lucas, *lumea* a funcţionat dintotdeauna aşa.

— Păi da, spuse Finlandezul, de-aia voi vă puteaţi conecta direct şi să le ziceţi oamenilor că chestiile cu care cădeaţi la-nvoială erau tot vechii voştri zei din copaci…

— Călăreţii Divini…

— Sigur că da. Poate că voi o credeţi. Da' io-s destul de bătrân să-mi amintesc când nu era aşa. Acu' zece ani, dacă intrai în Gentlemanul Păgubaş şi-ncercai să-i zici vreunui jocheu din ăia tari c-ai vorbit cu fantomele în matrice, ar fi spus că erai ţăcănit.

— Wilson, interveni Bobby simţindu-se neglijat şi mai puţin important ca până atunci.

Finlandezul îl privi inexpresiv.

— Ce?

— Wilson. Muist. Cred că ăsta-i limbajul oţilor…

Iar o făcuse. Căcat!

Finlandezul îl examină extrem de straniu.

— Isuse… Aşa se zice, da? Hristoase. *Îl cunosc* pe gagiu.

— Pe cine?

— Pe Bodine Wilson. Primul individ de care ştiu s-ajungă figură de stil.

— Era tâmpit? întreba Bobby, regretând imediat că vorbise.

— Tâmpit? Pe dracu', era dat în mă-sa de deştept. Finlandezul strivi ţigara într-o scrumieră Campari din ceramică crăpată. Numa' că le rata-n serie. A lucrat o dată şi cu Dixie Linie-

dreaptă…

Ochii galbeni, injectaţi priveau în gol.

— Finlandezule, rosti Lucas, de unde ai luat spărgătorul ăla de gheaţă pe care ni l-ai vândut?

Bătrânul îl privi inexpresiv.

— Patru'j de ani de meserie, Lucas. Ştii de câte ori mi s-a pus întrebarea asta? Ştii de câte ori aş fi fost mort dac-aş fi răspuns la ea?

— Am înţeles, aprobă negrul. Vreau totuşi să-ţi zic ceva. Întinse scobitoarea spre Finlandez ca pe un pumnal de jucărie: Adevăratul motiv pentru care vrei să stai aici şi să mănânci rahat este că tu crezi că ăia trei morţi de sus au o legătură cu spărgătorul pe care ni l-ai vândut. Ai fost foarte atent când Bobby ţi-a povestit cum i-au ras apartamentul maică-sii.

— Poate, îşi dezveli dinţii celălalt.

— Cineva te-a trecut pe lista lui, Finlandezule. Ăia trei ninja morţi de sus au costat pe cineva o grămadă de bani. Când nu se vor întoarce, acel cineva va fi şi mai decis.

Ochii galbeni tiviţi cu purpuriu clipiră.

— Erau plini de implanturi, spuse el, pregătiţi să ucidă, da' unu' din ei avea şi alte chestii. Chestii pentru pus întrebări. (Degetele sale pătate de nicotină, aproape de culoarea elitrelor de gândaci, se ridicară să maseze îngusta buză superioară.) Am găsit la el numele lui Wigan Ludgate… Wig Perucă.

— N-am auzit niciodată de el, comentă Lucas.

— Blestematu' dracu', făcu Finlandezul, cândva era cowboy.

Wigan Ludgate – începu Finlandezul şi pentru Bobby totul era infinit de captivant, chiar mai grozav decât să-i asculte pe Beauvoir şi Lucas – fusese cinci ani jocheu de vârf, ceea ce reprezintă o perioadă decentă pentru un cowboy ciberspaţiu. După cinci ani, un cowboy este de obicei bogat, legumă sau finanţează o echipă de spărgători mai tineri, ocupându-se strict de partea managerială. În prima sa perioadă de tinereţe şi glorie, Wig devastase într-o trecere prelungita acele sectoare destul de puţin populate ale matricei reprezentând regiunile geografice care, cândva, fuseseră cunoscute drept Lumea a Treia.

Siliciul nu se uzează; microcipurile sunt practic nemuritoare. Perucă remarcase acest lucru. Ca oricare copil de vârsta sa, ştia

însă că siliciul *se învechea,* ceea ce era mai rău decât uzura; realitatea respectivă constituia pentru Perucă o constantă sumbră şi acceptată, precum impozitele ori moartea. De fapt, posibilitatea ca echipamentul lui să rămână în urma progresului tehnologic îl îngrijora mai mult decât moartea (avea douăzeci şi doi de ani) sau impozitele (nu apărea în niciun fişier, deşi plătea unei spălătorii de bani din Singapore un procentaj anual aproximativ echivalent cu impozitul pe care ar fi trebuit să-l achite dacă îşi declara venitul). Wig socotea că tot siliciul învechit trebuia să ajungă undeva. A aflat că ajungea în mai multe locuri foarte sărace, care se străduiau să-şi încropească o bază industrială. Erau naţiuni atât de ignorante, încât conceptul de naţiune continua să fie privit cu seriozitate. Wig s-a strecurat prin vreo două amorţeli africane şi s-a simţit ca un rechin bântuind o piscină plină cu caviar. Desigur, niciuna dintre acele mici bobiţe gustoase nu reprezenta mare lucru, dar puteai pur şi simplu deschide larg botul şi goleai piscina; era uşor, suficient şi se aduna. Perucă i-a lucrat pe africani vreo săptămână, provocând incidental şi căderea a cel puţin trei guverne şi determinând necunoscute drame omeneşti. La sfârşitul săptămânii, plin de crema câtorva milioane de conturi bancare ridicol de mici, s-a retras. Pe când ieşea, lăcustele intrau; şi alţii avuseseră ideea cu africanii.

Wig a petrecut următorii doi ani pe plaja de la Oannes, ingerând doar cele mai scumpe droguri personalizate şi deschizând periodic un minuscul televizor Hosaka pentru a studia cu o atenţie stranie şi ciudat de inocentă trupurile umflate ale africanilor morţi. La un moment dat, nimeni n-a mai putut spune unde sau când sau de ce a început să se remarce că Wig înnebunise. Mai exact, a spus Finlandezul, Perucă devenise convins că Dumnezeu locuia în ciberspaţiu sau poate că ciberspaţiul *era* Dumnezeu sau o nouă manifestare similară. Incursiunile lui Wig în teologie tindeau să fie marcate de schimbări majore de paradigme, de adevărate salturi de credinţă. Finlandezul cam bănuia ce făcuse Wig în perioada aceea; la puţin timp după convertirea la propria-i credinţă, Wigan Ludgate revenise în Lăbărţare şi se îmbarcase într-un voiaj epic, chiar dacă aleatoriu, de descoperiri cibernetice. Fost jocheu de consolă, el ştia unde să caute lucrurile cele mai bune din ceea ce Finlandezul numea hard-uri şi soft-uri. Era încă

bogat şi Finlandezul îi furnizase atât una, cât şi cealaltă. Wig îi explicase că metoda sa de explorare mistică implica proiectarea propriei conştiinţe în sectoarele goale, nestructurate, ale matricei, unde începea să aştepte. Trebuia să recunoască, adăugă bătrânul, că nu pretinsese niciodată a-L întâlni pe Dumnezeu, deşi susţinea că-l simţise în câteva rânduri prezenţa deplasându-Se prin grilă. Cu timpul, Wig îşi epuizase banii. Şi deoarece căutarea-i spirituală terminase până şi puţinele legături de afaceri datând din perioada preafricană, în cele din urmă se dăduse la fund.

— A reapărut într-o bună zi, spuse Finlandezul, nebun ca un şobolan dintr-o căcăstoare. Oricum fusese un amărăştean slab şi palid, da’ acum era acoperit de tot felul de rahaturi africane, mărgele, oase ş-altele.

Bobby îşi desprinse atenţia de la poveste doar atât cât să se întrebe cum putea cineva care arăta ca Finlandezul să descrie o altă persoană ca fiind un amărăştean slab şi palid, apoi se uită spre Lucas, al cărui chip era încremenit într-un rânjet. Îi trecu atunci prin minte că negrul putea fi oarecum afectat de referirile la Africa. Finlandezul îşi urma însă amintirile.

— Avea o grămadă de chestii pe care voia să le mărite. Deck-uri, periferice, soft… Toate vechi de vr’o doi ani, da’ chestii de vârf, aşa că i le-am luat. Am văzut c-avea o mufă implantată după ureche şi ţinea-n ea un microsoft. Ce-ai în el? l-am întrebat. E gol, mi-a răspuns. Stătea exact acolo unde eşti tu, puştiule, şi-aşa mi-a zis, e gol şi-i glasul Domnului şi eu trăiesc de-a pururi în zgomotul Lui de fond, sau alt rahat d-ăsta. Mi-am şi zis, Hristoase, acu’ chiar că-i dus de tot cu pluta. Stătea acolo şi-şi număra pentru a cincea oară banii pe care-i dădusem. Perucă, i-am zis, timpu’ costă bani, da’ zi şi mie ce-ai de gând să faci acum? Eram curios, ştii? îl cunoşteam de ani de zile, din meserie… Finlandezule, mi-a spus, trebuie să ies din puţu’ gravitaţional, acolo sus e Dumnezeu. Adică, ştii, El este peste tot, da’ aici jos sunt prea multe interferenţe şi-l acoperă chipul. Aşa-i, am zis, ai dreptate. I-am arătat uşa şi-asta a fost. De-atunci nu l-am mai întâlnit.

Bobby clipi, aşteptă, se foi puţin pe scaunul pliant tare.

— Peste vr’un an însă, vine la mine un gagiu, un tip de pe orbitele înalte care era-n permisie-n puţ şi-avea nişte soft bunicel de vânzare. Nu nemaipomenit, da’ interesant. Mi-a zis

că-i de la Perucă. Acu’ poate că Wig era dus cu sorcova şi ieşise de mult din meserie, da’ tot mai putea recunoaşte chestiile valabile. L-am cumpărat. Asta s-a-ntâmplat acu’ vreo zece ani, să zicem. De atunci, aproape-n fiecare an, apare câte cineva care zice: „Wig mi-a spus c-ar trebui să-ţi aduc asta”. De obicei, le cumpăr. N-au fost niciodată cioace tari, da’ erau bune. În plus, n-a venit de două ori acelaşi individ.

— Atâta, Finlandezule, doar soft? întrebă Lucas.

— În general, da, plus nişte sculpturi uşchite, uitasem de ele. Credeam că le făcuse Wig. Când mi-a adus-o pe prima, am cumpărat soft-urile şi dup-aia am zis ce morţii mă-sii-i asta? Wig a zis că s-ar putea să te intereseze, mi-a răspuns gagiu’. Spune-i că-i soni, i-am zis. Gagiu’ a râs şi-a zis poţi s-o păstrezi, eu nu mă-ntorc cu porcăria asta-napoi. Cum să-ţi zic, era aşa, mare cam cât un deck, mai multe gunoaie şi căcaturi băgate-ntr-o cutie… Am pus-o şi eu dup-o ladă de Coca plină cu şpan şi-am uitat de ea, numa’ că moş Smith – demult a fost coleg cu mine, se ocupa mai mult de artă şi anticariate – a văzut-o şi-a vrut s-o ia. Şi-atunci am făcut o-nţelegere. Finlandezule, mi-a zis, mai fă-mi rost d-astea. E plin oraşu’ de găozari care-s în limbă după ele. De-atunci, cum mai apărea ceva de la Perucă luam şi sculptura şi i-o vindeam lu’ Smith. Nu ieşeau însă cine ştie ce lovele… (Finlandezul strânse din umeri.) Asta până luna trecută, când a venit un puşti cu chestia pe care-aţi luat-o voi. Era de la Wig. Fii atent, mi-a zis, ăsta-i biosoft şi-i un spărgător. Wig zice că-i marfă. L-am scanat şi n-arăta rău. Mi s-a părut interesant, ştii? Şi lu’ parteneră’ tău, Beauvoir, i s-a părut interesant. L-am cumpărat. Beauvoir l-a cumpărat de la mine. Sfârşitu’ poveştii.

Scoase o ţigară ruptă, îndoită în două.

— Băga-mi-aş… mormăi el.

Din acelaşi buzunar, luă un pachet decolorat cu foiţe de ţigară şi extrase una din hârtiuţele trandafirii fragile, înfăşurând-o strâns în jurul ţigării rupte, ca un fel de atelă. Când linse lipiciul, Bobby întrezări o limbă roz-cenuşie foarte ascuţită.

— Şi unde locuieşte domnul Wig? întrebă Lucas, cu degetele mari sub bărbie palmele sale lătăreţe alipite în faţa nasului.

— Să mă ia dracu’ dac-am habar. Undeva prin orbită. Şi destul de modest, dacă banii pe care-i căpăta de la mine-nsemnau ceva pentru el. Ştii, am auzit c-acolo sus există locuri unde n-ai nevoie de bani, dacă te-nglobezi în economie, aşa că o sumă

mică poate dura destul de mult. Da’ nu mă-ntreba, sunt agorafob.

Rânji răutăcios spre Bobby, care încerca să-şi alunge din minte imaginea limbii.

— Ştii, urmă Finlandezul mijind ochii către Lucas, cam pe atunci am început s-aud despre căcaturile nasoale care se întâmplă-n matrice.

— Ce anume? se interesă Bobby.

— Tu nu te băga-n morţii mă-sii, replică Finlandezul, continuând să-l fixeze pe Lucas. Asta a fost înainte s-apăreţi voi, noua echipă piază-rea. Cunoşteam p-o samurai de stradă care a fost angajată de-un tip din Forţele Speciale, pe lângă care Perucă părea cel mai cu capu’ pe umeri gagiu. Ea şi c-un cowboy pe care-l scoseseră din Chiba erau pe urmele unei chestii d-astea. Poate c-au găsit-o. Ultima dată i-am văzut în Istanbul. Acu’ câţiva ani, am auzit că ea locuieşte-n Londra. Cine dracu’ mai ştie? Şapte, opt ani…

Brusc, Finlandezul păru obosit şi bătrân, foarte bătrân. Lui Bobby îi părea un şobolan imens şi împăiat, pus în mişcare de sârme şi arcuri ascunse. Scoase din buzunar un ceas de mână, cu cadran crăpat şi curea de piele slinoasă, şi-l consultă.

— Isuse! Eh, asta-i tot ce scoţi de la mine, Lucas. În douâ’j de minute vin pe la mine nişte amici de la o bancă d-organe să discutăm afaceri.

Bobby se gândi la trupurile de la etaj. Stătuseră acolo toată ziua.

— Hei, făcu Finlandezul citindu-i expresia, băncile d-organe sunt nemaipomenite ca să te scape de buclucuri. Îi plătesc.

Găozarilor ălora de sus nu le-au mai rămas cine ştie ce organe… Izbucni în râs.

— Ziceai c-a fost apropiat de… Legba? Şi Legba-i ăla despre care tu şi Beauvoir ziceţi că m-ajutat când m-am lovit de gheaţa neagră?

Înapoia marginii de fagure a geodezicelor, cerul se lumina.

— Da, încuviinţă Lucas. Părea adâncit în gânduri.

— Totuşi nu pare c-ar crede-n chestiile alea.

— Nu contează, răspunse negrul când Rollsul apăru în faţă. El a fost întotdeauna aproape de esenţa lucrurilor.

17
Pădurea veveriţelor

Avionul aterizase în apropiere de zgomotul apei curgătoare. Turner îl putea auzi, răsucindu-se în plasa-g, în braţele febrei sau ale somnului, apă şiroind pe piatră, unul dintre cântecele cele mai vechi. Avionul era inteligent, deştept ca un câine, având instincte supercablate de camuflare. Îl simţi legănându-se pe trenul de aterizare, undeva în noaptea bolnavă, şi strecurându-se înainte, crengile mângâind şi zgâriind cupola neagră. Avionul se târî în umbra verde-închis şi îngenunche, structura lui gemând şi scârţâind atunci când se turti, pe burtă, în mâl şi granit precum un calcan în nisip. Învelişul mimetic de policarbon de pe aripi şi fuzelaj se împestriţă şi întunecă, preluând culorile şi modelele pietrei argintate de lună şi ale solului pădurii. În cele din urmă amuţi şi se auzi numai sunetul apei prin albia pârâului…

Se trezi precum o maşinărie, deschizând ochii, cuplând vederea, amintindu-şi străfulgerarea roşie a morţii lui Lynch dincolo de cătarea fixă a Smith Wesson-ului. Deasupra lui, curbura cupolei era dantelată cu aproximări mimetice de frunze şi crengi. Zori lăptoşi şi zgomot de apă curgătoare. Avea pe el tot cămaşa albastră de la Oakey. Acum duhnea acru a sudoare; îi rupsese mânecile cu o zi în urmă. Pistolul îi zăcea între picioare, îndreptat către manşa neagră a jetului. Plasa-g era un năvod inert în jurul şoldurilor şi umerilor. Se răsuci şi văzu fata: chip oval şi o dâră cafenie, de sânge uscat sub o nară. Era încă inconştientă, transpirând, cu buzele întredeschise, ca ale unei păpuşi.

— Unde suntem?

— La cincisprezece metri sud-sud-est de coordonatele pe care le-ai dat, răspunse avionul. Ţi-ai pierdut din nou cunoştinţa. Am optat pentru camuflare.

Turner întinse braţul înapoi şi scoase interfaţa din mufă, întrerupând legătura cu avionul. Privi greoi în jurul carlingii până găsi comenzile manuale ale cupolei. Aceasta suspină pe servo-uri, ţesătura de frunze din policarbon mişcându-se în timp ce se ridica. Bărbatul trecu un picior peste margine şi coborî ochii către mâna sa, lipită de fuzelaj la marginea carlingii.

Policarbonul reproducea tonurile cenuşii ale unui bolovan din apropiere; în vreme ce-l fixa, începu să picteze un petec de mărimea palmei lui, având aceeaşi culoare. Turner trecu şi celălalt picior, uitând arma pe scaun, şi se lăsă să lunece pe sol şi în iarba înaltă şi înmiresmata. Apoi dormi din nou, cu fruntea lipită de iarbă şi visă apă curgătoare.

Când se deşteptă, se târa în patru labe printre ramuri joase încărcate de rouă. În cele din urmă, ajunse într-o poieniţă şi se ridică în genunchi, apoi îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în faţă, rostogolindu-se, cu braţele deschise într-un gest ca de predare. Sus, deasupra lui, ceva mic şi sur se lansă de pe o creangă, prinse alta, se legănă acolo o clipă după care dispăru din raza sa vizuală.

Stai locului, auzi un glas vorbindu-i de la ani depărtare. Stai locului, relaxează-te şi în curând ele vor uita de tine, te vor uita în cenuşiu, în zori şi-n rouă. Au ieşit să se hrănească, să se hrănească şi să se joace, iar creierele lor nu pot păstra două mesaje, nu mult timp. Rămăsese acolo, pe spate, ţinând pe piept Winchester-ul în toc de nailon, inspirând izul de bucşe noi şi unsoare de armă, având încă în păr mirosul focului de tabără. Iar fratele lui avusese totdeauna dreptate în privinţa veveriţelor. Veneau. Uitau pictograma limpede a morţii, desenată sub ele în blugi de camuflaj şi oţel albastru; veneau, fugărindu-se în lungul ramurilor, oprindu-se să adulmece dimineaţa, iar puşca de calibru 0,22 a lui Turner bubuise, un corp cenuşiu inert rostogolindu-se în jos. Celelalte se împrăştiaseră, dispăruseră, şi Turner trecuse arma fratelui său. Aşteptaseră din nou, aşteptaseră ca veveriţele să uite de ei.

— Sunteţi ca mine, vorbi Turner către veveriţe, ieşind din vis. (Una dintre ele se opri pe o creangă groasă şi se uită direct la bărbat.) Mă-ntorc mereu. (Veveriţa se îndepărtă, ţopăind.) Mă-ntorceam când fugeam de Olandez. Mă-ntorceam când am plecat în Mexic. Mă-ntorceam când l-am omorât pe Lynch.

Rămase locului mult timp, privind veveriţele, în vreme ce pădurea se trezi şi dimineaţa se încălzi în jurul său. O cioară pluti deasupra, făcând un viraj, frânând cu pene pe care le deschise aidoma unor degete mecanice negre. Verificând dacă nu era mort.

Turner rânji către cioara care se îndepărta.

Nu încă.

Se târî înapoi, pe sub ramurile ce atârnau jos deasupra solului, şi o găsi stând în capul oaselor în carlingă. Purta un tricou alb, larg, imprimat pe diagonală cu emblema MAAS-NEOTEK. Pieptul îi era pătat cu romburi de sânge roşu proaspăt. Nasul îi sângera din nou. Ochi albaştri strălucitori, ameţiţi şi dezorientaţi, în orbite cu vânătăi negru-gălbui precum un machiaj exotic.

Tânără, văzu el, foarte tânără.

— Eşti fiica lui Mitchell, spuse Turner apelând numele din dosarul biosoft, Angela.

— Angie, replică ea automat. Tu cine eşti? Sângerez.

Ridică garoafa purpurie a unui şerveţel îmbibat.

— Turner. Îl aşteptam pe tatăl tău. (îşi aminti acum de armă; cealaltă mână a fetei era ascunsă vederii, sub marginea carlingii.) Ştii unde este?

— În mesa. A crezut că va putea discuta cu ei, să le explice. Pentru că aveau nevoie de el.

— Cu cine?

Făcu un pas înainte.

— Maas. Consiliul. Nu-şi pot permite să-i facă vreun râu. Nu-i aşa?

— De ce i-ar face? încă un pas.

Ea îşi tamponă nasul cu şerveţelul roşu.

— Pentru că m-a trimis pe mine. Pentru că ştia că vor să-mi facă rău, poate chiar să m-omoare. Din cauza viselor.

— Vise?

— Crezi c-o să-i facă vreun rău?

— Nu, n-o să-i facă aşa ceva. O să sui şi eu în carlingă, bine? Fata încuviinţă din cap. Turner fu nevoit să-şi treacă palmele peste fuzelaj ca să găsească scobiturile puţin adânci ale mânerelor, învelişul mimetic îi arăta frunze, licheni şi crenguţe… Apoi urcă alături de ea şi văzu arma lângă pantoful ei de sport.

— Şi nu vine? îl aşteptam pe el, pe tatăl tău…

— Nu. Nu stabilisem aşa. Aveam un singur avion. Nu v-a spus? începu să tremure. Nu v-a spus *nimic?*

— Suficient, îi puse bărbatul mâna pe umăr, ne-a spus suficient. Va fi în regulă…

Îşi balansă ambele picioare înăuntru, se aplecă, îndepărtă Smith Wesson-ul de lângă talpa ei şi căută cablul interfaţă. Fără

să ia mâna de pe umărul fetei, îl ridica şi-l introduse înapoia urechii.

— Vreau procedurile pentru ştergerea înregistrărilor din ultimele patruzeci şi opt de ore, rosti Turner. Vreau să şterg ruta spre Ciudad de Mexico, zborul tău de pe coastă, totul…

— Nu exista o rută prestabilită spre Ciudad de Mexico, răspunse glasul, imput neural direct pe audio.

Turner privi fix spre fată şi-şi frecă maxilarul.

— Unde trebuia să mergem?

— Bogotá, şi jetul recită coordonatele pentru aterizarea pe care n-o făcuseră.

Fata clipi, cu pleoapele ca nişte vânătăi întunecate precum pielea din jur.

— Cu cine vorbeşti?

— Cu avionul. Mitchell ţi-a zis unde credea c-o să fii dusă?

— În Japonia…

— Ştii pe cineva în Bogotá? Unde-i mama ta?

— Nu. În Berlin, cred. De fapt, n-o cunosc prea bine.

Şterse băncile de date ale avionului, anulând programările lui Conroy: ruta din California, datele de identificare ale Promenadei, planul de zbor care ar fi trebuit să-i ducă la o pistă aflată la trei sute de kilometri de centrul urban din Bogotá…

În cele din urmă, cineva avea să găsească jetul. Se gândi la sistemul de recunoaştere orbital al lui Maas şi se întrebă dacă programele de camuflare şi eschivare pe care le ordonase avionului fuseseră de vreun folos. Putea oferi jetul lui Rudy, să-l facă bucăţi, dar se îndoia că acesta ar fi dorit să fie implicat. La urma urmelor, simpla lui apariţie la fermă, remorcând-o şi pe fata lui Mitchell, îl implica pe Rudy până peste urechi. N-avea însă unde altundeva să se ducă, în niciun caz pentru lucrurile care-i trebuiau acum.

Era un drum de patru ore, de-a lungul unor poteci pe jumătate reamintite şi coborând apoi pe serpentinele unui drum cu două benzi, al cărui bitum negru fusese acoperit de bălării. I se părea că arborii erau diferiţi, apoi îşi aminti cât de mult trebuie să fi crescut în anii de când nu mai fusese pe acolo. La intervale regulate treceau pe lângă cioturile stâlpilor de lemn ce susţinuseră cândva fire telefonice, năpădite acum de rugi şi caprifoi; firele fuseseră furate. Pe marginea drumului, albinele

zumzăiau în iarba smălţuită cu flori…

— Găsim de mâncare acolo unde mergem? întrebă fata, târşâind pe bitum tălpile adidaşilor albi.

— Sigur că da, încuviinţă Turner, tot ce vrei.

— În clipa de faţă nu vreau decât apă.

Îşi îndepărtă o şuviţă moale de păr castaniu de pe obrazul bronzat. Bărbatul observă că începuse să şchioapete şi se strâmba de fiecare dată când călca pe piciorul drept.

— Ce-ai păţit la picior?

— Glezna. Ceva, cred când am căzut cu „uşoara”.

Se strâmbă din nou, continuând să meargă.

— Ne odihnim.

— Nu. Vreau să ajung acolo, s-ajung oriunde.

— Ne odihnim, repetă el apucând-o de mână şi conducând-o spre marginea şoselei. Fata se bosumflă dar se aşeză lângă el, întinzându-şi cu grijă piciorul drept.

— Ce armă mare, spuse ea.

Era arşiţă acum, prea cald pentru canadiană. Turner pusese tocul de umăr pe spinarea goală, îmbrăcând pe deasupra cămaşa fără mâneci care îşi flutura poalele scoase din pantaloni.

— De ce arată ţeava aşa, ca un cap de cobră?

— Ăla-i un dispozitiv de ţintire pentru lupte nocturne. Se aplecă şi-i examină glezna care începuse să se umfle rapid. Nu ştiu cât o să mai poţi călca pe asta.

— Te lupţi mult noaptea? Cu arme?

— Nu.

— Nu cred că înţeleg cu ce te ocupi.

Turner ridică ochii spre ea.

— Nici eu nu înţeleg întotdeauna, cel puţin în ultima vreme. Îl aşteptam pe tatăl tău. Voia să schimbe compania, să lucreze pentru altcineva. Cei pentru care voia să lucreze m-au angajat pe mine şi pe alţii, ca să ne asigurăm că va scăpa cu bine de vechiul contract.

— Dar n-avea cum. În niciun caz în mod legal.

— Exact. (îi desfăcu nodul şi trase şiretul.) Nu în mod legal.

— Aha. Deci cu asta te ocupi?

— Da. (Scoase adidasul; fata nu purta şosete, iar glezna se umfla urât.) Ai făcut o entorsă.

— Şi ce s-a întâmplat cu ceilalţi? Aveai mai mulţi oameni

acolo, în ruinele promenadei? Cineva trăgea, iar luminile alea…

— E greu de spus cine trăgea, însă rachetele de semnalizare nu erau ale noastre. Poate c-a fost securitatea Maas. Crezi c-ai scăpat neurmărită?

— Am făcut exact cum mi-a zis Chris, răspunse ea. Chris e tatăl meu.

— Ştiu. Cred că va fi nevoie să te port în braţe restul drumului.

— Totuşi ce s-a întâmplat cu prietenii tăi?

— Care prieteni?

— Cei de acolo, din Arizona.

— Aha. Păi, şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte cu dosul palmei, nu pot să ştiu. Habar n-am.

Revăzu cerul alb, flama de energie, mai strălucitoare decât soarele. Avionul spusese însă că nu detectase impulsuri electromagnetice…

Primul dintre câinii amplificaţi ai lui Rudy îi adulmecă la cincisprezece minute după ce porniseră din nou la drum. Angie mergea în cârca bărbatului, înconjurându-i umerii cu braţele, vârându-şi coapsele slăbănoage la subsuorile lui şi încrucişându-şi degetele în faţa pieptului său. Mirosea ca o puştoaică din ’burbiile bogate, o aromă vag vegetală de săpun ori de şampon.

Închipuindu-şi asta, Turner se gândi cum îi mirosea el fetei. Rudy avea un duş…

— Hopa, ce-i asta?

Încordându-se pe spatele lui, arătă cu braţul.

Un copoi sur şi slab îi privea de pe malul înalt de lut aflat la cotul drumului, capul său turtit acoperit şi orbit de o glugă neagră presărata cu senzori. Gâfâia, cu limba atârnând, şi întorcea lent capul dintr-o parte în cealaltă.

— E-n regulă, făcu Turner. Un câine de pază. E-al prietenului meu.

Casa crescuse, adăugând aripi şi ateliere, dar Rudy nu vopsise niciodată şindrila cojită a construcţiei originale. Încă înainte de plecarea lui Turner, Rudy ridicase un gard de sârmă în jurul curţii pătrate unde-şi depozitase colecţia de vehicule, însă poarta era deschisă când ajunseră, balamalele pierdute în zorele şi rugină. Turner ştia că adevăratele linii de apărare se găseau altundeva. Patru copoi amplificaţi îl urmară când sui

poteca de pietriş, cu capul lui Angie atârnându-i pe umăr, braţele încă strânse în jurul său. Rudy îl aştepta pe veranda din faţă, purtând un şort alb vechi şi un tricou de marină din al cărui singur buzunar se întrezăreau cel puţin nouă tipuri de pixuri. Îi privi şi ridică o cutie verde cu bere olandeză în semn de salut. Îndărătul lui, o blondă într-o fustă kaki decolorată ieşi din bucătărie, cu o lopăţică cromată în mână; părul îi era tuns scurt, pieptănat în sus şi pe spate într-o coafură care-l duse pe Turner cu gândul la doctoriţa coreeană din clinica Hosaka, la modulul arzând, la Webber, la cerul alb... Rămase locului, clătinându-se, pe aleea cu pietriş, ţinând picioarele depărtate ca s-o susţină pe fată, cu pieptul gol brăzdat de sudoare, acoperit cu praful promenadei din Arizona, şi se uită la Rudy şi la blondă.

— V-am pregătit micul dejun, rosti Rudy. Când ai apărut pe ecranele câinilor, ne-am gândit că v-o fi foame.

Glasul îi era inexpresiv. Fata gemu.

— E bine, încuviinţă Turner. Şi-a scrântit glezna. Ar trebui să ne uităm la ea. Mai sunt şi alte chestii despre care o să-ţi povestesc.

— Cam puştoaică pentru tine, aş zice, comentă Rudy şi trase o duşcă de bere.

— Sictir, Rudy, îl repezi blonda, nu vezi că-i rănită. Adu-o aici, continuă ea spre Turner şi dispăru înapoi în bucătărie.

— Parcă te-ai mai schimbat, spuse Rudy, zgâindu-se la el, şi Turner îşi dădu seama că era beat. Acelaşi, dar cumva altfel.

— A trecut ceva vreme, spuse, pornind spre treptele din lemn.

— Ţi-ai schimbat faţa, sau ce?

— Reconstrucţie. Au trebuit s-o refacă din înregistrări.

Urcă scara, cu şalele fulgerându-l de durere la fiecare pas.

— Nu-i râu, aproape că nici nu mi-am dat seama.

Rudy râgâi. Era mai scund decât Turner şi începuse să se îngraşe, însă aveau amândoi părul şaten şi trăsăturile extrem de similare.

Turner se opri pe trepte, când ochii le ajunseră la acelaşi nivel.

— Te mai pricepi la fel de fel de chestii? Vreau s-o scanez pe puştoaica asta. Am nevoie şi de alte câteva lucruri.

— Ei bine, spuse fratele lui, să vedem ce putem face. Am auzit ceva azi-noapte. Poate un bang sonic. Avea vreo legătură cu tine?

— Da. Lângă pădurea veveriţelor e-un jet, dar e bine ascuns.
— Isuse… suspină Rudy. Haide, bag-o-n casă…

Înăuntru, Rudy îndepărtase majoritatea lucrurilor pe care şi le-ar fi reamintit Turner, iar ceva din el era vag recunoscător pentru asta. O privi pe blondă spărgând ouă într-un castron din oţel, gălbenuşuri închise la culoare, fără albuş; Rudy creştea propriile găini.
— Mă numesc Sally, rosti femeia bătând ouăle cu o furculiţă.
— Turner.
— Nici el nu-ţi spune vreodată altfel. Nu vorbeşte mult despre tine.
— N-am prea ţinut legătura. Poate c-ar trebui să mă duc sus şi să-l ajut…
— Stai liniştit. Fetiţa ta e pe mâini bune. Rudy e priceput.
— Chiar şi când e pilit?
— Pe jumătate pilit. Oricum n-o s-o opereze, doar să-i pună nişte derme şi să-i bandajeze glezna.
Sfărâmă fulgi uscaţi de tortilla într-o tigaie neagră, peste untul sfârâitor, şi turnă ouăle deasupra.
— Ce s-a întâmplat cu ochii tăi? De fapt şi cu ai ei…
— Forţa-g. A trebuit să decolez rapid.
— Aşa şi-a scrântit glezna?
— Poate. Nu ştiu.
— Acum te mai urmăreşte cineva? Sau pe ea?
Era preocupată să ia farfurii din dulăpiorul de deasupra chiuvetei, şi ieftinul laminat cafeniu al uşiţei acestuia declanşă un val brusc de nostalgie în Turner, care zări în locul încheieturilor bronzate ale femeii pe cele ale mamei sale…
— Probabil, răspunse el. Deocamdată nu ştiu care-s implicaţiile.
— Ia şi mănâncă. (Mută omleta pe o farfurie albă şi scotoci după o furculiţa.) Rudy e speriat de genul de oameni care s-ar putea să te urmărească.
Luă farfuria, furculiţa. Aburii se înălţau din mâncare.
— Şi eu.

— Am nişte haine, vorbi Sally acoperind zgomotul duşului, lăsate de-un prieten al lui Rudy, care-ar trebui să ţi se potrivească…

Duşul funcţiona pe baza principiului gravitaţiei; apă de ploaie din rezervorul de pe acoperiş şi un filtru mare şi alb, conectat la ţeavă deasupra pulverizatorului. Turner scoase capul printre perdelele din plastic aburite şi clipi spre ea.

— Mulţumesc.

— Fata e inconştientă, spuse Sally. Rudy crede că de vină este şocul, epuizarea. Mai zice că are criticele ridicate, aşa că-şi poate rula scanarea acum.

Ieşi, luând salopeta lui Turner şi cămaşa lui Oakey.

— Ce-i tipa?

Îi întinse un sul boţit de imprimată argintie.

— Nu ştiu să le citesc, răspunse Turner privind în jurul odăii albe, căutând-o pe Angie. Unde-i?

— Doarme. Are grijă Sally.

Fratele său se întoarse şi traversă încăperea, iar Turner îşi aminti că aici fusese cândva salonul. Rudy începu să decupleze consolele, minusculele lumini indicatoare stingându-se una câte una.

— Nu ştiu, nene. Pur şi simplu, nu ştiu. Ce-i asta, un fel de cancer?

Îl urmă prin cameră, pe lângă un banc de lucru unde un micromanipulator aştepta sub husa de praf, pe lângă ochii prăfuiţi, dreptunghiulari, ai unei baterii de monitoare vechi, unul dintre ele având ecranul spart.

— E prin tot capul ei, continuă Rudy. Ca nişte lanţuri lungi. Nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum. Absolut cu nimic.

— Cât de multe ştii tu despre biocipuri?

Rudy mârâi. Părea extrem de treaz acum, dar încordat, agitat. Îşi trecea întruna degetele prin păr.

— Aşa m-am şi gândit. E un fel de… Nu-i un implant. O grefă.

— Pentru ce?

— Pentru ce? Hristoase! Cine pizda mă-sii poate şti? Cine i-a făcut-o? Cineva pentru care lucrezi?

— Cred că taică-său.

— Isuse! Bărbatul îşi şterse gura cu dosul mâinii. Pe scanări apare ca o tumoare, totuşi criticele ei sunt destul de ridicate, normale. Cum e tipa de obicei?

— Habar n-am. O puştoaică. Strânse din umeri.

— Futu-i… Mă mir că mai poate umbla. Rudy deschise un frigider micuţ de laborator şi scoase o sticlă de Moskovskaia brumată. Vrei un pahar?

— Poate mai târziu.

Rudy oftă, privi sticla, apoi o puse la loc în frigider.

— Deci ce vrei? Chestia aia din capul puştoaicei e-aşa de ciudată că cineva o să-i ia urma în curând. Dacă n-a şi făcut-o deja.

— A făcut-o, încuviinţă Turner. Nu ştiu însă dacă au habar că-i aici.

— Încă… Rudy îşi şterse palmele pe şortul alb murdar. Dar probabil c-o să ştie, nu?

Turner aprobă din cap.

— Şi unde ai de gând să te duci?

— În Lăbărţare.

— De ce?

— Pentru că acolo am bani. Am conturi pe patru nume diferite, care nu pot fi urmărite până la mine. Am şi multe alte contacte pe care le-aş putea folosi. Şi pentru că Lăbărţarea e-ntotdeauna un camuflaj. E atât de mare, ştii…

— Perfect. Când?

— Eşti atât de speriat, că vrei să plecăm imediat?

— Nu. Adică nu ştiu. E destul de interesant ce se găseşte în capul prietenei tale. Am un amic în Atlanta care mi-ar putea închiria un analizor de funcţii pentru o hartă cerebrală, la scara unu la unu. Dacă l-aş folosi pe ea, ar fi şanse să pricep care-i treaba… S-ar putea să merite ceva.

— Sigur. Dacă ai şti unde s-o vinzi.

— Nu eşti curios? Vreau să zic, ce dracu' e tipa? Ai scos-o dintr-un laborator militar?

Rudy deschise din nou frigiderul alb, scoase votca, o desfăcu şi trase un gât.

Turner luă sticla şi o ridică, lăsând lichidul îngheţat să-i lovească dinţii. Înghiţi şi se înfioră.

— E o corporaţie. Mare. Trebuia să-l scot pe taică-său, dar el a trimis-o pe fată. Apoi cineva a aruncat totul în aer, mi s-a părut o mininucleară. Abia am scăpat. Până acum. Înapoie sticla lui Rudy. Te rog, rămâi treaz. Dacă te sperii, bei prea mult.

Fratele său îl privea fix, ignorând sticla.

— Arizona, rosti el. A fost la ştiri. Mexicul încă face gălăgie.

Dar n-a fost o nucleară. Au trimis echipe acolo, peste tot. Nu-s radiaţii.

— Ce-a fost atunci?

— Se bănuieşte c-a fost un aruncător de bombe autopropulsat. Se mai bănuieşte că cineva a pus un tun de hiperviteză în cala unui dirijabil şi-a aruncat în aer o promenadă abandonată din deşert. Se ştie c-a existat un dirijabil prin apropiere, dar deocamdată nu l-a găsit nimeni. Poţi aranja o bombă autopropulsată să autoexplodeze în plasmă atunci când se descarcă. La viteza aia, proiectilul putea fi aproape orice. Cam o sută cincizeci de kilograme de gheaţă ar fi fost suficiente. Luă sticla, o astupă şi o aşeză pe masa de alături. Tot ţinutul de acolo aparţine lui Maas, Maas Biolabs, nu-i aşa? Tipii au apărut şi la ştiri. Cooperează pe de-a întregul cu autorităţile. Cum să nu... Aşa că, bănuiesc c-asta ne cam spune de unde ţi-ai luat prada.

— Bineînţeles. Nu ne spune însă cine-a folosit tunul. Sau de ce.

Rudy strânse din umeri.

— Ar fi bine să veniţi să vedeţi ceva, rosti Sally dinspre uşă.

Mult mai târziu, Turner stătu cu Sally pe verandă. Fata se cufundase în cele din urmă în ceva ce electroencefalograma lui Rudy numea somn. Rudy revenise într-unul din atelierele sale, însoţit probabil de sticla de votcă. În jurul viţelor de caprifoi de lângă poarta gardului din sârmă, se zăreau licurici. Turner constată că, dacă închidea pe jumătate ochii, din locul unde se afla, pe balansoarul de lemn al verandei, putea aproape să vadă un măr inexistent, un copac de care, cândva, fusese agăţată o frânghie sur-argintie din cânepă şi o anvelopă străveche de automobil. Şi pe atunci existaseră licurici, şi călcâiele lui Rudy izbind cu putere un mal de pământ gol, ca să-şi facă vânt cu leagănul, îndoind picioarele, iar Turner stând culcat în iarbă, privind stelele...

— Graiuri, rosti Sally, femeia lui Rudy, din fotoliul de trestie scârţâitor. Ţigara ei, un ochi roşu în beznă. Vorbea în alte limbi.

— Ce spui?

— Asta făcea puştoaica ta, sus. Ştii franceză?

— Nu, nu prea multă. Nu mă descurc fără un lexicon.

— Unele cuvinte mi se păreau franţuzeşti. Chihlimbarul

roşietic se transformă pentru o clipă într-o linie scurtă, când ea scutură scrumul. Când am fost mică, tata m-a dus o dată la stadion şi am auzit jurămintele şi vorbitul în alte limbi. M-a speriat. Cred că azi, când a început ea, m-am speriat şi mai tare.

— Rudy a-nregistrat sfârşitul, nu?

— Mda. Ştii, lui Rudy nu i-a mers prea bine. Ăsta ar fi şi principalul motiv pentru care s-a mutat înapoi aici. I-am zis că eu nu rămân dacă nu termină, dar apoi a avut o perioadă cu adevărat nasoală, aşa că acum vreo două săptămâni m-am întors. Când aţi apărut voi, eram pe punctul să plec.

Tăciunele ţigării se arcui deasupra balustradei şi căzu pe pietrişul ce acoperea curtea.

— Băutura?

— Băutura şi chestiile pe care şi le prepară în laborator. Ştii că se pricepe la câte puţin din aproape orice. Mai are o mulţime de amici prin regiune, i-am auzit povestind despre timpurile când eraţi puşti, înainte de a pleca tu.

— Ar fi trebuit să plece şi el, spuse Turner.

— Urăşte oraşul. Spune că oricum totul vine *on-line,* aşa că de ce să se mai ducă acolo?

— Eu m-am dus pentru că aici nu se-ntâmpla nimic. Rudy putea găsi întotdeauna ceva de făcut. După cum se pare, încă mai găseşte.

— Ar fi trebuit să ţii legătura cu el. Te voia aici atunci când a murit mama voastră.

— Eram în Berlin. Nu puteam să-mi las lucrurile baltă.

— Probabil că nu. Pe atunci nu apărusem nici eu. Am venit mai târziu. Vara aia a fost una bună. Rudy m-a scos dintr-o bombă din Memphis… într-o noapte a apărut cu nişte prieteni şi a doua zi mă aflam aici, nici eu nu ştiam de ce anume. Atât doar că pe atunci era tandru şi amuzant, şi mi-a oferit ocazia să-mi pun gândurile în ordine. El m-a învăţat să gătesc. Râse. Îmi plăcea s-o fac, numai că mi-era frică de blestematele alea de găini din curtea din spate.

Se sculă şi se întinse, fotoliul cel vechi scârţâind, şi Turner deveni conştient de lungimea picioarelor ei bronzate, de mireasma şi căldura verii pe care le degaja, atât de aproape de faţa lui.

Sally îşi puse mâinile pe umerii săi. Ochii bărbatului se găseau

la aceeaşi înălţime cu dunga de abdomen arămiu de deasupra şortului lăsat pe şolduri, ombilicul ei o umbră difuză, şi, amintindu-şi de Allison în odaia albă şi cavernoasă, ar fi vrut să-şi apese faţa acolo, s-o guste cu totul... I se păru că femeia se clătina puţin, dar nu putea fi sigur.

— Turner, vorbi ea, uneori, stând cu el aici e ca şi cum aş fi singură.

De aceea el se sculă, iar vechiul lanţ al balansoarului zornăi acolo unde tatăl său înşurubase prezoanele cu urechi adânc în lamba şi ulucul acoperişului verandei, poate cu patruzeci de ani în urmă, şi-i sărută gura care se deschise, scos în afara timpului de discuţie, licurici şi declanşări subliminale de amintiri, şi i se păru, urcându-şi palmele pe spatele ei gol şi cald, sub tricoul alb, că oamenii din viaţa sa nu erau mărgele înşirate secvenţial pe un fir, ci mai degrabă ciorchini de cuante, astfel încât el o cunoştea pe Sally la fel de bine pe cât îi cunoscuse pe Rudy, sau pe Allison, sau pe Conroy, la fel de bine pe cât o cunoştea pe fata care era fiica lui Mitchell.

— Hei, şopti ea, eliberându-şi buzele, vino sus, la etaj.

18
Numele morţilor

La ora cinci, când Alain telefonă şi verifică existenţa sumei cerute, Marly se luptă să-şi stăpânească greaţa pe care o simţea faţă de lăcomia lui. Copie adresa, grijulie, pe spatele cărţii de vizită luată de pe biroul lui Picard din galeria Roberts. După alte cinci minute, Andrea reveni de la serviciu şi lui Marly îi păru bine că prietena ei nu fusese prezentă în timpul convorbirii telefonice.

O privi proptind fereastra bucătăriei cu volumul doi, ferfeniţit şi cu copertă albastră, din *Shorter Oxford English Dictionary,* ediţia a şasea. Andrea fixase pe pervazul de piatră un fel de poliţă din placaj, îndeajuns de lată ca să susţină micuţul hibachi pe care-l păstra sub chiuvetă. Acum aranja cu atenţie bucăţile pătrate de cărbune în tava grătarului.

— Azi am avut o discuţie despre patronul tău, spuse ea, aşezând hibachi-ul pe placaj şi folosind aprinzătorul cu scânteie ca să dea foc pastei verzui ce amorsa arderea. A venit autorul nostru din Nisa. Nu prea înţelege de ce anume mă interesează

Josef Virek, dar în acelaşi timp e un ţap bătrân şi pofticios, aşa c-a fost mai mult decât bucuros să vorbească.

Marly veni lângă ea, privind flăcăruile aproape invizibile lingând cărbunii.

— Pomenea întruna de Tessier-Ashpool, continuă Andrea, şi de Hughes. Hughes ăsta a trăit pe la sfârşitul secolului douăzeci, un american… Şi el apare-n carte, ca un fel de proto-Virek. Nu ştiusem că Tessier-Ashpool începuseră să se dezintegreze…

Reveni la masă şi despacheta şase crevete mari.

— Sunt franco-australieni? Parcă-mi amintesc de un documentar… Nu au una dintre marile staţiuni orbitale?

— Liberta. Profesorul meu mi-a spus că au vândut-o. Se pare că una dintre fiicele bătrânului Ashpool a reuşit cumva să controleze în mod direct întreaga entitate de afaceri, a devenit tot mai excentrică, iar acţiunile clanului s-au dus de râpă. Asta în ultimii şapte ani.

— Nu pricep ce legătură are cu Virek, spuse Marly, privind-o pe Andrea care înfigea crevetele în ţepuşe lungi din bambus.

— Eu nici atât. Tipul susţine că atât Virek, cât şi Tessier-Ashpool reprezintă anacronisme fascinante şi că, urmărindu-le, se pot trage concluzii despre evoluţia corporaţiilor. Oricum, a convins destui dintre redactorii şi editorii noştri…

— Totuşi ce a spus despre Virek?

— Că nebunia lui va căpăta o formă diferită.

— Nebunie?

— De fapt, el nu i-a zis chiar aşa. Se pare că Hughes a fost ţăcănit rău de tot, la fel şi bătrânul Ashpool, iar fiică-sa era de-a dreptul bizară. Profesorul meu mai spunea că presiunile evolutive îl vor forţa pe Virek să facă un soi de „salt”. Ăsta a fost termenul lui: „salt”.

— Presiuni evolutive?

— Da, încuviinţa Andrea ducând frigăruile cu crevete la hibachi. El vorbeşte despre corporaţii ca şi cum ar fi nişte animale.

După cină, ieşiră să se plimbe. La răstimpuri, Marly se trezea căutând să descopere mecanismul imaginat al supravegherii lui Virek, însă Andrea umplu seara cu obişnuita ei căldură şi bun simţ, iar Marly se simţea recunoscătoare să umble printr-un oraş unde lucrurile erau pur şi simplu ele însele. Ce anume putea fi

simplu în lumea lui Virek? îşi aminti clanţa de bronz din galeria Duperey, mişcându-se atât de indescriptibil în palma ei, când o condusese în modelul parcului Güell construit de Virek. Se întrebă dacă bogătaşul se afla întotdeauna acolo, în parcul lui Gaudi, într-o după-amiază ce nu se termina nicicând? *Señor este sănătos. Señor se bucură de numeroase moduri de manifestare.* Se înfioră în aerul rece al serii şi se apropie de Andrea.

În realitate, aspectul sinistru al unei construcţii simstim îl reprezenta sugestia că *orice* mediu putea fi ireal, că vitrinele magazinelor pe lângă care trecea acum alături de prietena ei puteau fi plăsmuiri. Oglinzile, spusese odată cineva, sunt abominabile; decise că acelaşi lucru era valabil şi pentru construcţii.

Andrea se opri la un chioşc pentru a-şi cumpăra ţigări englezeşti şi ultimul număr din *Elle.* Marly o aşteptă pe trotuar, traficul pietonilor înconjurând-o automat, chipurile lunecând pe lângă ea, studenţi, oameni de afaceri şi turişti. Unii dintre ei, bănuia femeia, erau piese ale maşinăriei lui Virek, cuplate prin Paco. Paco cu ochii săi căprui, cu comportamentul degajat, cu seriozitatea lui şi muşchii jucând sub cămaşa din postav. Paco care lucrase toată viaţa pentru Señor…

— Ce s-a-ntâmplat? Arăţi de parcă ai fi înghiţit ceva neplăcut.

Andrea desfăcu celofanul de pe pachetul conţinând douăzeci de Silk Cut.

— Nu, răspunse Marly şi se înfioră. Dar mă gândesc că am fost cât pe-aci s-o fac…

Şi mergând spre casă, în ciuda conversaţiei cu Andrea, a căldurii ei, toate vitrinele deveniseră casete, construcţii precum lucrările lui Joseph Cornell sau ale misteriosului artist căutat de Virek, cărţile şi blănurile şi materialele italieneşti astfel aranjate încât să sugereze geometrii ale unor nostalgii fără nume.

Se trezi, din nou, cu faţa vârâtă în canapeaua lui Andrea, cu pătura roşie adunată în jurul umerilor, simţind mirosul cafelei, în vreme ce Andrea fredona un cântec pop din Tokio în odaia alăturată, îmbrăcându-se, într-o dimineaţă cenuşie de ploaie pariziană.

— Nu, îi spuse lui Paco, o să mă duc chiar eu. E mai bine aşa.

— Suma e mare. Bărbatul privi sacoşa italienească de pe

măsuţa dintre ei. E periculos, înţelegi?

— Nu ştie nimeni ce duc, nu? Doar Alain. Alain şi amicii tăi. Şi n-am zis c-o să mă duc singură, doar că n-am chef să fiu însoţită.

— S-a întâmplat ceva? (Cute adânci şi serioase în colţurile gurii lui.) Eşti tulburată?

— Nimic altceva decât că vreau să fiu singură. Tu şi ceilalţi, oricine ar fi ei, n-aveţi decât să mă urmăriţi şi să mă supravegheaţi. Dacă-mi pierdeţi urma, ceea ce nu cred, sunt sigură că aveţi adresa.

— E adevărat, încuviinţă el. Totuşi, să umbli cu câteva milioane de Yeni Noi, singură prin Paris… înălţă din umeri.

— Şi dacă i-aş pierde? Señor ar simţi lipsa lor? Sau ar exista altă sacoşă, cu alte patru milioane?

Întinse mâna către cureluşa de umăr a genţii şi se sculă.

— Bineînţeles că ar exista altă sacoşă, deşi necesită un efort din partea noastră să strângem cantitatea aceasta de bani. Şi nu, Señor n-ar „simţi“ lipsa lor, în sensul la care te referi, însă eu aş fi pedepsit chiar şi pentru pierderea inutilă a unei sume mai mici. O să descoperi că oamenii foarte bogaţi deţin însuşirea comună de a fi extrem de grijulii cu banii lor.

— Oricum ar fi, eu merg singura. Nu neînsoţită, dar vreau să fiu lăsată cu gândurile mele.

— Cu intuiţia ta.

— Da.

Dacă o urmăreau, şi Marly nu avea îndoieli în această privinţă, erau la fel de invizibili ca întotdeauna. Ba chiar părea mai probabil că nu aveau să-l supravegheze pe Alain. Desigur, adresa pe care i-o dăduse el de dimineaţa era deja sub observarea lor, indiferent dacă Alain se afla sau nu acolo.

Astăzi, Marly simţea în ea o nouă putere. Îl înfruntase pe Paco. Fusese o reacţie legată de brusca ei bănuială din seara anterioara că, parţial, spaniolul exista aici exclusiv pentru ea, cu umorul, virilitatea şi minunata lui ignoranţă într-ale artei. Femeia îşi amintea de Virek cum spusese că ştiau despre viaţa ei mai multe decât ea însăşi. Atunci ce putea fi mai uşor decât să completeze acele puţine ultime goluri din tabelul care o reprezenta pe Marly Hruşciova? Paco Estevez… Un străin perfect. Prea perfect. Îşi zâmbi într-un perete de oglindă azurie,

în timp ce scara rulantă o cobora în metrou, încântată de tunsoarea părului negru şi de austeritatea şic a ramelor din titan ce încadrau ochelarii Porsche negri cumpăraţi de dimineaţă. Buze frumoase, se gândi, câtuşi de puţin rele, iar un băiat slăbănog, îmbrăcat cu o cămaşa albă şi bluzon negru din piele, purtând sub braţ o uriaşă cutie neagră, îi zâmbi de pe scara ascendentă.

Sunt în Paris, se gândi ea. Pentru prima dată după foarte mult timp, simplul fapt în sine păru un motiv pentru care să surâdă. Iar azi îi voi da prostului şi dezgustătorului meu fost iubit patru milioane de Yeni Noi, iar el îmi va oferi ceva în schimb. Un nume, ori o adresă, poate un număr de telefon. Cumpără un bilet la clasa întâi; vagonul avea să fie mai puţin aglomerat şi-şi putea trece timpul ghicind care dintre ceilalţi pasageri erau oamenii lui Virek.

Adresa primita de la Alain, într-o suburbie mohorâtă din nord, era a unuia dintre cele douăzeci de turnuri de beton ce se înălţau în mijlocul unei câmpii din acelaşi material, proprietăţi mobiliare aparţinând celei de-a doua jumătăţi a secolului trecut. Ploaia cădea permanent aici, însă Marly avea impresia că-i era complice; conferea zilei un caracter oarecum conspirativ, prelingându-se pe sacoşa stilată din cauciuc, ticsită cu averea lui Alain. Cât de straniu era să meargă prin peisajul acela hidos, ţinând milioane sub braţ, pe punctul de a-şi recompensa total necredinciosul ex-amant cu maldăre de Yeni Noi.

Nimeni nu răspunse când apăsă pe butonul interfonului ce purta numărul apartamentului indicat. Înapoia geamului murdar, un hol întunecat, absolut gol. Genul de loc unde aprindeai lumina când intrai; aceasta se stingea, automat, în mod invariabil înainte de sosirea liftului, lăsându-te să aştepţi în iz de dezinfectant şi aer stătut. Sună din nou.

— Alain? rosti în microfon.

Nimic.

Încercă uşa. Neîncuiată. Holul pustiu. Ochiul mort al unei camere video abandonate o privea printr-o peliculă de praf. Lumina apoasă a după-amiezii se infiltra dinspre câmpia de asfalt dinapoia ei. Clincănind cu tocurile cizmelor pe gresia cafenie, se îndreptă spre ascensoare şi apăsă butonul 22. Se auzi un bubuit sec, un scârţâit metalic şi unul dintre lifturi

începu să coboare. Indicatoarele din plastic de deasupra uşilor rămâneau neaprinse. Liftul sosi cu un şuierat şi un ţiuit ascuţit, ce se stinseră treptat. „*Cher* Alain, ai decăzut în societate. Locul ăsta-i cu adevărat de căcat.” Când uşile se deschiseră, dezvăluind cabina întunecată, Marly bâjbâi pe sub sacoşa italienească, căutând poşeta ei din Bruxelles. Găsi micuţa lanternă verde, plată, din alamă, pe care o purtase de la întâia plimbare prin Paris, ştanţată cu emblema capului de leu Pile Wonder, şi o scoase afară. În ascensoarele pariziene puteai călca în multe lucruri: braţele unui hoţ, o grămadă aburindă de rahat proaspăt de câine…

Raza slabă lumină cablurile argintii, unse şi strălucitoare, legănându-se lin în puţul gol, vârful cizmei ei drepte trecut deja cu câţiva centimetri de pragul tocit din oţel al gresiei pe care stătuse; mâna îi tresări automat, îndreptând raza în jos, îngrozită, spre tavanul prăfuit şi plin de gunoaie al cabinei aflata cu două niveluri mai jos. În secundele cât lanterna ei tremura asupra ascensorului, Marly înregistră o mulţime de detalii. Se gândi la un submarin mititel plonjând în josul stâncilor unei fose oceanice, raza firavă tremurând pe un petic de mâl netulburat de veacuri: patul moale de funingine străveche, ca o blană, un obiect sur şi uscat care era un prezervativ folosit, ochii unor bucăţele de poleială mototolită scânteind puternic, cilindrul fragil, cenuşiu, şi pistonul alb al unei seringi pentru diabetici… Se agăţă cu atâta putere de canatul uşii încât o durură încheieturile degetelor. Încet, foarte încet, îşi deplasă greutatea înapoi, îndepărtându-se de hău. Încă un pas şi stinse lanterna.

— Lua-te-ar dracu’, şopti ea. Isuse!

Găsi uşa spre scara de serviciu. Reaprinzând micuţa lanternă, porni pe trepte. După opt etaje, şocul începu să se risipească şi o cuprinseră tremurăturile, lacrimile stricându-i fardul.

Ciocăni din nou la uşă. Era din preşpan, laminat cu o imitaţie jalnică de lemn de trandafir, cu textura litografiată de abia vizibilă în lumina provenita de la singura bandă biofluorescentă a coridorului.

— Lua-te-ar dracu’… Alain? Alain!

Ochiul de peşte miop al vizetei mici privea prin ea, inexpresiv şi pustiu. Mirosul de pe coridor era oribil, miasme îmbălsămate de mâncăruri gătite întemniţate în mocheta sintetică.

Încercă uşa, apăsând clanţa, alamă ieftină rece şi unsuroasă, simţind brusc greutatea sacoşei cu bani, cureaua tăindu-i umărul.

Uşa se deschise uşor. O bucată scurtă de mochetă oranj pătată cu romburi neregulate de roz-somon, decenii de murdărie impregnate în ea într-o potecă perfect definită de mii de chiriaşi şi de musafirii lor…

— Alain?

Aroma ţigărilor negre franţuzeşti, aproape liniştitoare…

Şi-l găsi acolo, sub aceeaşi lumină apoasă, argintie, celelalte blocuri-turn nedefinite înapoia dreptunghiului ferestrei, pe fundalul cerului palid de ploaie, zăcând ghemuit precum un copil pe hidosul covor portocaliu, spatele său un semn de întrebare sub spinarea bombată a sacoului de velur verde ca sticla, mâna stângă răşchirată deasupra urechii, degetele albe, uşor vineţii la baza unghiilor.

Îngenunchind, îi atinse gâtul. Ştiu. Îndărătul ferestrei, toată ploaia curgea, la nesfârşit. Îi luă capul în poală, depărtând genunchii, îl ţinu, legănându-se, clătinându-se, scâncetul animalic trist şi mut umplând dreptunghiul gol al odăii… Abia după o vreme deveni conştientă de obiectul tăios de sub palma ei, capătul inoxidabil al unei bucăţi de sârmă foarte fină, foarte rigida, care ieşea din urechea lui, printre degetele reci şi răşchirate.

Oribil, oribil, acesta nu era un mod de a muri; furia o ridică, încovoindu-i degetele ca pe nişte gheare. Privi camera tăcută unde murise Alain. Nu exista nicio urmă a lui acolo, nimic, doar servieta uzată. Deschizând-o, găsi două notesuri cu arc, cu paginile noi şi curate, un roman necitit, dar foarte la modă, o cutie cu chibrituri din lemn şi un pachet bleu, pe jumătate gol, de Gauloise. Agenda legată în piele de la Browns nu mai exista. Îi pipăi sacoul, îşi strecură degetele prin buzunare, dar dispăruse.

Nu, se gândi, n-ai fi scris nimic acolo, aşa-i? Totuşi niciodată nu puteai ţine minte un număr ori o adresă, este? Privi din nou în jurul încăperii, stăpânită de un calm straniu. Trebuia să scrii detaliile, erai însă secretos şi n-ai avut încredere în agenda mea de la Browns, nu… Te întâlneai cu o fată în vreo cafenea şi-i scriai numărul pe cutia de chibrituri, sau pe dosul vreunui bileţel, apoi uitai de el, astfel că-l găseam după câteva

săptămâni, făcându-ţi ordine printre lucruri.

Intră în dormitorul micuţ. Un scaun pliant roşu-viu şi o saltea galbenă, ieftină, din plastic expandat ce slujea drept pat. Plasticul era însemnat cu un fluture cafeniu de sânge menstrual, îl ridică, dar dedesubt nu se afla nimic.

— Te-ai speriat, rosti ea, cu vocea tremurându-i de o mânie pe care nu încerca s-o înţeleagă, cu palmele reci, mai reci decât ale lui Alain, în vreme ce le plimba peste tapetul roşu vârstat cu auriu, căutând o fâşie dezlipită, o ascunzătoare. Rahat amărât şi prost. Rahat amărât, prost şi mort…

Nimic. Reveni în sufragerie, cumva uimită că el nu se clintise; aşteptându-se să sară în picioare, hopa!, agitând câţiva centimetri de sârmă de scamator. Îi scoase pantofii. Trebuiau tălpuiţi, pingeliţi… Se uită înăuntru, pipăi căptuşeala. Nimic.

— Nu-mi face una ca asta.

Înapoi în dormitor. Dulapul puţin adânc. Dădu în lături umeraşele zornăitoare din plastic alb, ieftin, linţoliul inert al unei învelitori de plastic de la curăţătorie. Trase salteaua pătată şi se sui pe ea, afundându-şi tocurile, îşi trecu mâinile peste poliţa din preşpan şi găsi în colţul cel mai îndepărtat o hârtiuţă împăturită de mai multe ori, dreptunghiulară şi albastră. Despăturind-o, văzu că-şi ştirbise unghiile pe care le lăcuise cu atâta grijă şi descoperi numărul scris de el acolo cu carioca verde. Fusese un pachet gol de Gauloise.

În uşă răsună o ciocănitură.

Apoi glasul lui Paco:

— Marly? Alo? Ce s-a întâmplat?

Vârî numărul sub cureaua blugilor şi se întoarse, privindu-i ochii calmi, sobri.

— Alain, rosti ea, e mort.

19
Hipermart

Îl văzuse pe Lucas pentru ultima oară în faţa unui magazin universal, mare şi vechi, de pe Madison Avenue. Aşa avea să şi-l reamintească după aceea: un tip voinic, într-un costum negru elegant, pe punctul de a intra în limuzina lui întunecata şi lungă, un pantof negru, lustruit, păşind deja pe covorul gros din Ahmed, celălalt rămas pe asfaltul sfărâmat al trotuarului.

Jackie stătea lângă Bobby. Chipul ei era umbrit de borul lat al pălăriei din pâslă ornată cu aur, în jurul gâtului, purta o eşarfă de mătase portocalie, înnodată la spate.

— Să ai grijă de amicul nostru, rostise Lucas, ridicând spre ea măciulia bastonului. Contele are şi el duşmani.

— Cine n-are? făcuse Jackie.

— Mă pot ocupa şi singur de asta, replicase Bobby, detestând ideea ca Jackie să fie considerată mai capabilă, dar ştiind în acelaşi timp că era adevărat.

— Foarte bine, aprobase Lucas, legănând măciulia şi aducând-o în dreptul ochilor tânărului. Lăbărţarea-i un loc ciudat, amice. Lucrurile sunt rareori ceea ce par.

Pentru a-şi ilustra remarca, făcuse ceva cu bastonul şi nervurile lungi din bronz de sub măciulie se deschiseseră pentru o clipa lin şi tăcut, întinse precum spiţele unei umbrele, fiecare sclipind tăios ca un brici, ascuţite aidoma unor ace. Apoi dispăruseră şi portiera largă a lui Ahmed se trântise cu un bufnet de blindaj.

— Mă-a-mă, chicotise Jackie. Lucas tot mai poartă băţu' ăla ucigaş. Ditamai avocatu' acu', da' strada-şi lasă semnele. Eu zic că nu-i rău…

— Avocat?

— Nu-ţi bate capu', păpuşel, îl privise ea. Tu vino cu mine – fă ce-ţi zic eu şi-o să fie-n regulă.

Ahmed se contopise cu traficul rarefiat, biciclistul unei ricşe protestând zadarnic dintr-un claxon manual cu aer spre bara de protecţie din alamă ce se îndepărta.

Apoi, punând pe umărul lui o mână cu unghii lăcuite şi degete acoperite cu inele de aur, femeia îl condusese peste trotuar, pe lângă trupurile adormite ale unor zdrenţăroşi, în lumea trezindu-se încetişor a Hipermartului.

Paisprezece etaje, zise Jackie şi Bobby fluieră:

— Toate-s aşa?

Ea încuviinţă din cap, punând o linguriţă cu cristale brune de zahăr nerafinat în spuma arămie din paharul cu cafea. Stăteau pe taburete din fier forjat împodobite cu volute, înaintea tejghelei de marmura dintr-o boxă unde o fată de vârsta lui Bobby, cu părul vopsit şi lăcuit într-un soi de aripioară dorsală, manevra mânerele şi pârghiile unei maşinării uriaşe şi străvechi

cu rezervoare din alamă, domuri, arzătoare şi vulturi cu aripi întinse, cromate. Iniţial tejgheaua fusese altceva; Bobby văzu că un capăt fusese retezat într-un zigzag lung şi neregulat, pentru a-i permite să se potrivească între doi piloni de oţel vopsiţi în verde.

— Îţi place, este? Peste spumă, presără praf de scorţişoară dintr-un recipient vechi şi masiv din sticlă. Cu totul altceva decât Barrytown.

Tânărul aprobă tăcut, cu ochii zăpăciţi de miile de culori şi texturi ale obiectelor din standuri, de dughenele înseşi. Nimic nu părea să aibă vreo ordine, nu se simţea intervenţia unei agenţii centrale de planificări. Coridoare contorsionate se răsuceau din faţa standului espresso. Aparent, nu exista o sursă centrală de iluminat. Neoanele albastre şi roşii sclipeau dincolo de zgomotul de fond al unui felinar Primus, iar într-o dugheană pe care tocmai o deschidea un bărbos cu pantaloni din piele, razele blânde, reflectate din sute de catarame de aramă lustruite, atârnate pe roşul şi negrul unor covoare vechi, lăsau impresia unor lumânări. Locul zăngănea pregătindu-se de dimineaţă, se auzeau tusete şi glasuri dregându-se. O Toshiba albastră de întreţinere bâzâia la ieşirea dintr-un coridor, trăgând un cărucior uzat de plastic, ticsit cu saci din polistiren verde umpluţi cu gunoaie. Cineva lipise capul mare al unei păpuşi pe segmentul superior al corpului Toshibei, deasupra ciorchinelui de ochi video şi senzori, un obiect rânjind cu ochi albaştri ce intenţiona să aproximeze trăsăturile unui stimstar fără să violeze copyrighturile Reţelei Senzo. Capul trandafiriu, cu păr platinat legat în şiraguri de perle din plastic albastru-deschis, se bălăngăni absurd când robotul rulă pe lângă ei. Bobby izbucni în râs.

— E un loc minunat, rosti el şi-i făcu semn fetei să-i umple din nou ceaşca.

— Aşteapt-un pic, găoază, replică barmaniţa cu destulă amabilitate. (Cântărea cafeaua măcinată, turnând-o pe platanul îndoit din oţel al unei balanţe antice.) Ai apucat să dormi ceva azi-noapte, Jackie, după spectacol?

— Sigur că da, zise Jackie şi sorbi din cafea. Am dansat la al doilea număr şi m-am culcat la Jammer. Am rupt patul.

— Nu mi-ar fi stricat nici mie. De fiecare dată când Henry te vede dansând, nu mă mai lasă... Chicoti şi umplu ceaşca lui

Bobby dintr-un termos de plastic negru.

— Perfect, făcu Bobby când fata reveni la maşinăria espresso, şi-acum ce urmează?

— Eşti ocupat, da? îl privi încruntată Jackie de sub borul împodobit cu aur. Ai de mers undeva, ai întâlniri?

— Păi nu. Ce dracu'... Adică, vreau să zic, asta-i?

— Ce să fie?

— Locu' ăsta... Rămânem aici?

— La ultimu' etaj. Un amic de-al meu, Jammer, are acolo un club. Greu de crezut că te-ar putea găsi cineva acolo şi chiar dac-ar face-o, nu-i uşor să între. Paisprezece etaje numai de dughene, iar multe dintre cioacele care se vând p-aici nu se ţin la vedere. Nu? Aşa că toţi sunt foarte atenţi dac-apar străini, tipi curioşi... în plus, majoritatea sunt prietenii noştri, într-un fel sau altul. Oricum o să-ţi placă aici. E-un loc bun pentru tine. Ai multe de-nvăţat, dacă nu uiţi să-ţi ţii gura-nchisă.

— Şi cum o să-nvăţ dacă nu-ntreb?

— Păi, eu zic să deschizi urechile. Şi să fii politicos. Pe-aici sunt tipi duri, da' dacă-ţi vezi de treaba ta, nu se bagă peste tine. Probabil că mai târziu, după-masă, o să vină şi Beauvoir. Lucas a plecat la Proiecte ca să-i zică ce-aţi aflat de la Finlandez. De fapt, ce aţi aflat de la Finlandez, păpuşel?

— C-avea trei morţi pe hol. Zicea că-s ninja. Bobby o privi pe femeie. E cam ciudat...

— Morţii nu prea fac parte din domeniile lui de activitate. Dar că-i ciudat, asta-i foarte adevărat. Ia zi-mi şi mie despre ce-i vorba. Calm şi-ncetişor, cu ciocu' mic. Poţi face aşa ceva?

Tânărul îi povesti tot ce-şi amintea din vizita făcută Finlandezului. De câteva ori, ea îl opri, punându-i întrebări la care, de cele mai multe ori, el nu putu să-i răspundă. Jackie încuviinţă când pomeni pentru întâia dată de Wigan Ludgate.

— Îhî, zise ea, Jammer pomeneşte de el când îşi aminteşte de tinereţe. Trebuie să-l întreb...

După ce Bobby termină, ea se lăsă pe spate, rezemându-se de una dintre coloanele verzi, coborând mult borul pălăriei peste ochii întunecaţi.

— Ei bine? întrebă el.

— Interesant, spuse femeia, dar nu mai adăugă nimic.

— Vreau nişte ţoale noi, zise Bobby, când urcară cu scara

rulantă la primul etaj.

— Ai parale?

— Căcat, răspunse el, băgându-şi mâinile în buzunarele blugilor bufanţi, pensaţi. *Eu* n-am *niciun sfanţ,* da’ vreau nişte ţoale. Tu şi Lucas şi Beauvoir mă ţineţi cu curu-n foc *pentru ceva,* nu? Ei bine, mi s-a aplecat de cămaşa asta nenorocită pe care-a şutit-o Rhea pentru mine, şi de pantalonii ăştia care parcă-mi cad mereu de pe cur. Sunt aici pentru că Doi-Pe-Zi, care-i un lăbar ordinar, a fost gata să-mi rişte viaţa ca să-şi testeze Beauvoir şi Lucas blestematul lor de soft. Aşa că poţi să-mi cumperi dracu’ nişte ţoale, da?

— Bine, rosti Jackie după o pauză. Uite care-i treaba. Îi arătă o chinezoaică în blugi decoloraţi care rula învelitorile de plastic ce acoperiseră o duzină de cuiere din ţeavă de oţel, pline de umeraşe cu haine. O vezi pe Lin? E prietenă cu mine. Alege-ţi ce vrei. O s-aranjez între ea şi Lucas.

Peste o jumătate de oră, Bobby ieşi dintr-o cabină de probă cu intrarea mascată de o pătură şi-şi puse o pereche de ochelari-oglindă indo-javanezi de aviator. Rânji spre Jackie.

— Marfă!

— Ce să-ţi spun, replică femeia şi flutură din mână ca şi cum ceva din preajmă ar fi fost prea fierbinte ca să-l poată atinge. Nu-ţi plăcea cămaşa aia de la Rhea?

El privi tricoul negru pe care şi-l alesese; pe piept avea un holoabţibild pătrat de ciberspaţiu. Era astfel realizat încât aveai senzaţia că tastai repede-înainte prin matrice, liniile caroiajului înceţoşându-se la marginile abţibildului.

— Nţţ. Era prea caraghioasă…

— Aşa-i, făcu Jackie examinând blugii negri strâmţi, bocancii masivi de piele, cu pliuri la glezne precum costumele spaţiale, centura militară din piele neagră tivită cu două şiruri paralele de ţinte piramidale, cromate. Ei bine, parc-arăţi mai a Conte. Haide, Conte, am un culcuş pentru tine să faci nani, sus, la Jammer.

Bobby rânji către ea, cu degetele mari vârâte în buzunarele pantalonilor negri.

— Singur, adăugă ea, nu te teme.

Paco goni cu Citröen-Dornier-ul pe Champs, apoi de-a lungul malului nordic al Senei şi în sus prin Les Halles. Marly se afundă în scaunul de piele incredibil de moale, mult mai frumos lucrată decât jacheta ei din Bruxelles, şi-i porunci minţii să se golească, să fie lipsită de orice sentimente. Fii doar ochi, îşi spuse. Doar ochi, corpul tău o greutate apăsată în mod egal de viteza acestui automobil obscen de scump. Zumzăiră dincolo de Marche des Innocents, unde târfele se târguiau cu şoferii – în *bleu de travail*[6] – ai pernelor de aer cu marfă. Paco vira nonşalant prin străduţele înguste.

— De ce ai zis „Nu-mi face una ca asta”?

Bărbatul luă mâna de pe panoul de comandă şi atinse mărgeaua căştii din ureche.

— De ce ascultai?

— Fiindcă asta-i meseria mea. Am trimis o femeie sus, în turnul de vizavi, la etajul douăzeci şi doi, cu un microfon parabolic. Telefonul din apartament era mort, altfel l-am fi putut folosi. Ea a suit, a intrat într-un apartament gol de pe faţada vestică şi a poziţionat microfonul la timp ca să te aud spunând: „Nu-mi face una ca asta”. Erai singură?

— Da.

— El era mort?

— Da.

— Atunci de ce-ai zis-o?

— Nu ştiu.

— Cine credeai că-ţi face ceva?

— Nu ştiu. Poate că Alain.

— Cum anume-ţi făcea?

— Prin faptul că era mort? Că lucrurile se complicau? Astea ar trebui să-mi explici tu.

— Eşti o femeie dificilă.

— Lasă-mă să cobor.

— Te duc la apartamentul prietenei tale…

— Opreşte maşina.

— Te duc la…

— O să merg pe jos.

Automobilul argintiu şi scund trase lângă trotuar.

— O să te sun la…

— Noapte bună.

---

[6] Albastru de lucru (fr.).

— Eşti sigură că nu preferi o staţiune? întrebă domnul Paleologos, zvelt şi elegant precum o călugăriţă în sacoul lui alb din panama. Avea părul la fel de alb, pieptănat peste cap cu multă grijă. Ar fi mai puţin scump şi mult mai amuzant. Eşti o fată foarte drăguţă…

— Pardon? reveni brusc cu atenţia de la strada dinapoia ferestrei brăzdate de ploaie. O ce?

Franceza bărbatului era stângace, entuziastă, ciudat accentuată.

— O fată foarte drăguţă. Surâse afectat. N-ai prefera o vacanţă într-un arhipelag Med? Cu tineri de vârsta dumitale? Eşti evreică?

— N-am înţeles…

— Eşti evreică?

— Nu.

— Păcat. Ai pometţii unei evreice tinere şi elegante… Am o reducere excelentă pentru cincisprezece zile în Primul Ierusalim, un loc minunat la preţul respectiv. Include costumul, trei mese pe zi şi navetă directă din torul JAL.

— Costumul?…

— În Primul Ierusalim n-au stabilit încă o atmosferă integrală, răspunse domnul Paleologos, mutând un teanc de prospecte roz dintr-o parte în cealaltă a biroului.

Cabinetul său era o odăiţă tapetată cu holograme din Poros şi Macao. Marly îi alesese agenţia pentru evidenta ei obscuritate şi fiindcă fusese posibil să între în ea fără să părăsească micuţul complex comercial din staţia de metrou de lângă locuinţa lui Andrea.

— Nu, clătină ea din cap, nu mă interesează staţiunile. Vreau să merg aici.

Bătu cu degetul în scrisul de pe ambalajul albastru mototolit al unui pachet de Gauloise.

— Desigur, spuse bărbatul, este posibil, dar nu deţin o listă a serviciilor disponibile. Te duci în vizită la prieteni?

— E o călătorie de afaceri, replică iritată Marly. Trebuie să plec imediat.

— Foarte bine, foarte bine, aprobă domnul Paleologos, luând un terminal cu aspect ieftin de pe un raft dinapoia biroului. Îmi poţi da codul de credit, te rog?

Femeia căută în poşeta din piele neagră şi extrase teancul gros de Yeni Noi pe care-l scosese din sacoşa lui Paco, în vreme ce acesta examina apartamentul în care murise Alain. Banii erau prinşi cu o bandă roşie de elastic transparent.

— Vreau să plătesc cu bani peşin.

— Oh, vai, exclamă domnul Paleologos întinzând un deget trandafiriu ca să atingă bancnota de deasupra, de parcă s-ar fi aşteptat ca teancul să dispară. Înţeleg. Ei bine, să ştii că de obicei nu fac genul acesta de afaceri... Cred totuşi că se poate aranja ceva...

— Repede, rosti ea, foarte repede...

El o privi.

— Înţeleg. Poţi să-mi spui, te rog – degetele începură să i se mişte peste tastele terminalului pe care-l ţinea în poală – sub ce nume doreşti să călătoreşti?

21
Pe autostradă

Turner se trezi în casa tăcută, auzind doar ciripiturile păsărilor în merii din livada neîngrijită. Dormise pe canapeaua desfundată pe care Rudy o ţinea în bucătărie. Luă apă pentru cafea, ţevile de plastic ale rezervorului de pe acoperiş pufăind în vreme ce el umplu ibricul, îl aşeză pe arzătorul cu propan şi ieşi pe veranda.

Cele opt vehicule ale fratelui său erau acoperite de rouă, aliniate într-un şir perfect pe pietriş. Un copoi amplificat apăru prin poarta deschisă în clipa când Turner coborî treptele, gluga lui neagră clincănind uşurel în liniştea dimineţii. Rămase locului, cu balele curgându-i din bot, îşi legănă capul deformat dintr-o parte în cealaltă, apoi porni peste prundiş şi dispăru după colţul verandei.

Turner se opri lângă capota unui jeep Suzuki cafeniu-spălăcit, cu celulă pentru conversia hidrogenului. Rudy l-ar fi reparat singur. Tracţiune pe patru roţi, cauciucuri mari cu proeminenţe pentru teren acoperite de lut albicios de râu. Mic, lent, de nădejde, nu prea grozav pe şosele...

Trecu pe lângă două limuzine Honda pătate de rugină, identice, acelaşi an şi model. Rudy ar fi demontat-o pe una ca s-o repare pe cealaltă; ambele erau defecte. Surâse absent spre perfecta vopsea cafeniu-arămie de pe furgoneta Chevrolet

1949, amintindu-şi rabla ruginită adusă de Rudy tocmai din Arkansas cu o remorcă închiriată. Maşina încă mergea cu benzină, suprafeţele interioare ale motorului ei fiind probabil tot atât de imaculate ca şi luciul ciocolațiu al aripii frontale.

Sub câteva prelate din plastic gri se găsea jumătate dintr-un avion Dornier cu efect de sol, apoi o motocicletă de curse Suzuki semănând cu o viespe neagră, pe o remorcă improvizată. Se întrebă cât trecuse de când Rudy nu mai participase la curse. Alături, sub altă prelată, se întrezărea o sanie cu motor veche. După aceea, perna de aer gri şi pătată, surplus din război, un trapez scund de oţel blindat care duhnea a petrolul lampant pe care-l ardea turbina lui, şorţul elastic ranforsat cu plasă metalică fiind coborât dezumflat pe pietriş. Ferestrele erau fante înguste de plastic gros, rezistent la impact. Pe barele de protecţie asemănătoare unor berbeci fuseseră nituite plăcuţe de înmatriculare din Ohio, aduse la zi.

— Îmi dau seama ce gândeşti, rosti Sally, iar bărbatul se întoarse şi o văzu înapoia balustradei verandei, cu ibricul de cafea aburindă în mână. Rudy zice că dacă nu poate trece peste, poate oricum să treacă prin.

— E rapidă?

Atinse flancul blindat al pernei.

— Bineînţeles, dar după o oră trebuie să-ţi schimbi şira spinării.

— Poliţaii ce zic?

— N-aş spune că-s încântaţi de felul cum arată, dar e perfect legală pentru circulaţie. N-am auzit de nicio restricţie privind blindajele.

— Angie se simte mai bine, spuse Sally când Turner o urmă în bucătărie, nu-i aşa, scumpo?

Fiica lui Mitchell ridică privirea de la masă. Vânătăile ei, ca şi cele ale lui Turner, se decoloraseră, transformându-se într-o pereche de virgule largi, asemănătoare unor lacrimi pictate negru-albastru.

— Amicul meu este doctor, rosti Turner. Ţi-a făcut un control cât timp ai zăcut fără cunoştinţă. Zice că merge bine.

— Fratele tău. Nu e doctor.

— Scuze, Turner, vorbi Sally de la plită. Eu sunt mult mai directă.

— Bine, nu-i doctor, dar e un tip inteligent. Ne-am temut că Maas ţi-ar fi putut face ceva, să te aranjeze astfel încât să ţi se facă rău dacă părăseşti Arizona…

— Ceva ca o bombă corticală?

Se servi cu cereale reci dintr-un castron crăpat, cu flori de mâr în jurul marginii, făcând parte dintr-un set pe care Turner şi-l reamintea.

— Doamne, făcu Sally, în ce te-ai băgat, Turner?

— Bună întrebare.

Se aşeză la masă. Angie mesteca, privindu-l fix.

— Angie, spuse el, când Rudy te-a scanat, a descoperit ceva în capul tău.

Fata încetă să mai mestece.

— N-a ştiut ce este. Ceva care ţi-a fost implantat acolo, poate când erai mai mică. Ştii la ce mă refer?

Ea încuviinţă din cap.

— Ştii ce este?

— Nu, înghiţi Angie un nod.

— Dar ştii cine l-a implantat?

— Da.

— Tatăl tău?

— Da.

— Ştii de ce a făcut-o?

— Pentru că eram bolnavă.

— Cum adică?

— Nu eram destul de deşteaptă.

Până la amiază, perna era alimentată şi aştepta lângă porţile de sârmă. Rudy îi dăduse un portofel negru, dreptunghiular, cu fermoar, plin cu Yeni Noi, unele bancnote aproape transparente de folosinţă.

— Am încercat banda aia printr-un lexicon francez, spuse Rudy, în vreme ce un copoi îşi freca de picioarele lui coastele prăfuite. N-a mers. Eu cred că-i un fel de creolă. Poate ceva african… Vrei o copie?

— Nu, răspunse Turner, ţine-o tu.

— Mulţumesc, dar nu vreau. Dacă mă întreabă cineva, nu intenţionez să recunosc c-ai trecut pe-aici. Sally şi cu mine plecăm după-amiază în Memphis, să stăm cu nişte prieteni. Câinii o să aibă grijă de casă. Scărpină copoiul înapoia glugii de

plastic: Aşa-i, băiete? Animalul schelălăi şi se zbătu. Când le-am pus infraroşiile, a trebuit să-i dezvăţ să mai vâneze ratoni. N-ar mai fi rămas niciunul în toată regiunea.

Sally şi fata coborâră treptele verandei. Femeia ducea o sacoşă mare din prelată zdrenţuită, pe care o umpluse cu sandvişuri şi un termos de cafea. Turner şi-o aminti în patul de la etaj şi zâmbi. Ea îi răspunse cu un surâs. Părea mai îmbătrânită azi, obosită. Angie abandonase tricoul MAAS-NEOTEK, pătat de sânge, în favoarea unei bluze negre de trening, lipsită de formă, primită de la Sally. O făcea să pară chiar mai tânără decât în realitate. Sally reuşise de asemenea să încorporeze vânătăile rămase într-un machiaj baroc ce distona straniu cu chipul de adolescentă şi bluza largă.

Rudy îi întinse fratelui său cheia pernei de aer.

— Mi-am pus vechiul Cray să-mi pregătească un rezumat al ştirilor de dimineaţă privind corporaţiile. Unul dintre lucrurile pe care probabil ar trebui să le afli este că Maas Biolabs a anunţat moartea accidentală a doctorului Christopher Mitchell.

— Impresionant cât de vagi pot fi tipii ăştia.

— Iar tu calc-o tare, spuse Sally, altfel o s-aveţi vânătăi pe cur înainte s-ajungeţi la derivaţia spre Statesboro.

Rudy privi de la fată la Turner. Acesta putea distinge venele sparte de la rădăcina nasului fratelui său. Ochii îi erau injectaţi, iar pleoapa stângă avea un tic accentuat.

— În regulă, atunci asta-i. Ciudat, dar ajunsesem să cred că n-o să ne mai întâlnim. Straniu să te revăd tocmai aici…

— Oricum, vorbi Turner, voi doi aţi făcut mai mult decât avusesem dreptul să sper.

Sally îşi feri privirea.

— De aceea, mulţumesc. Cred că-i cazul să-i dăm drumul.

Urcă în cabina pernei, dorindu-şi să fi fost plecat. Sally strânse încheietura fetei, îi dădu sacoşa şi rămase lângă ea până sui cele două trepte rabatabile. Turner se instalase în scaunul pilotului.

— A-ntrebat întruna de tine, îi spuse Rudy. Dup-un timp i-a fost atât de râu încât analogii endorfini nu mai puteau amorţi durerea şi din două-n două ore întreba unde eşti, când te-ntorci…

— V-am trimis bani, răspunse Turner. Bani destui ca s-o duci în Chiba. Clinicile de-acolo ar fi putut încerca ceva nou.

— Chiba? pufni Rudy. Isuse! Era bătrână. La ce dracu' i-ar fi ajutat să-şi prelungească viaţa-n Chiba cu câteva luni? Nu-şi dorea decât să te vadă pe tine.

— N-a fost să fie, zise Turner, iar fata se aşeză pe locul de lângă el şi puse sacoşa pe podea, între picioare. Numa' bine, Rudy. Sally, o salută el din cap.

— Adio, rosti femeia cu un braţ în jurul lui Rudy.

— Despre ce vorbeaţi? întrebă Angie, după ce oblonul chepengului coborî.

Turner băgă cheia în contact şi porni turbina, umflând simultan şorţul elastic. Prin fereastra îngustă din lateral îi văzu pe Rudy şi Sally îndepărtându-se grăbiţi, copoiul ferindu-se şi lătrând la zgomotul vehiculului. Pedalele şi comenzile manuale erau supradimensionate, concepute astfel încât perna să poată fi pilotată de o persoană îmbrăcată în costum antiradiaţii. Turner ieşi pe poartă şi coti pe o alee largă acoperită cu pietriş. Angie îşi încătărăma chingile.

— Despre maică-mea, răspunse el.

Ambală turbina şi fură smuciţi înainte.

— Eu n-am cunoscut-o niciodată pe mama, spuse fata şi Turner îşi aminti că tatăl ei era mort, iar ea n-o ştia încă. Acceleră şi ţâşniră în josul aleii cu pietriş, evitându-l în ultima clipă pe unul dintre copoii lui Rudy.

Sally avusese dreptate în legătură cu perna; turbina transmitea o vibraţie permanentă. La nouăzeci de kilometri pe oră, pe asfaltul deformat al vechii autostrăzi statale, le clănţăneau dinţii. Şorţul elastic blindat intra în contact direct cu neregularităţile suprafeţei; efectul de zbor razant al unui model sport civil n-ar fi fost posibil decât pe o suprafaţă perfect netedă şi orizontală.

Cu toate astea, Turner constată că-i plăcea. Ţineai direcţia, ambalai la maximum şi nu te mai opreai. Cineva atârnase o pereche de zaruri din plastic roz, decolorate de soare, deasupra fantei de observare din faţă, iar ţiuitul turbinei se solidifica în urma lor. Fata părea să se fi relaxat, examinând peisajul cu o expresie absentă, aproape satisfăcută, şi Turner îi era recunoscător că nu trebuia să facă conversaţie. Eşti marfă, îşi spuse trăgând cu coada ochiului spre ea, eşti probabil lucruşorul cel mai vânat azi pe întreaga suprafaţă a planetei, iar eu te

târăsc spre Lăbărţare, în căruţa de război a copilăriei lui Rudy, fără s-am dracului habar ce-o să fac cu tine… Sau cine-a ras promenada…

Mai ruleaz-o o dată, îşi spuse când intrară în vale, mai ruleaz-o o dată, în cele din urmă ceva tot o să se lege. Mitchell contactase Hosaka, spunând că trecea la ei. Hosaka îl angajase pe Conroy şi pregătise o echipă medicală pentru a verifica dacă Mitchell nu avea codiţe. Conroy selectase membrii ambelor echipe, lucrând cu agentul lui Turner. Acesta era o voce din Geneva, un număr de telefon. Hosaka o trimisese pe Allison ca să-i ridice moralul în Mexic, apoi Conroy îl scosese de-acolo. Chiar înainte să izbucnească rahatul, Webber îi spusese că ea era omul lui Conroy de pe teren… Când venise fata, cineva sărise pe ei cu rachete semnalizatoare şi arme automate. Lui i se părea că fusese Maas; era genul de mişcare la care se aşteptase, genul de acţiune pentru care fuseseră angajaţi muşchii de acolo. Apoi cerul alb… Se gândi la ce-i zisese Rudy despre aruncătorul de bombe autopropulsat… Cine? Iar ciudăţeniile din capul fetei, lucrurile apărute pe tomograful şi pe RMN[7]-ul lui Rudy… Angie spusese că tatăl ei nu intenţionase nicio clipă să vină el însuşi.

— Fără companie, se adresă ea ferestrei.

— Poftim?

— N-ai o companie, nu? Adică, lucrezi pentru oricine îţi oferă un contract.

— Aşa-i.

— Nu te sperie?

— Ba da, dar nu din cauza asta…

— Noi am avut dintotdeauna compania. Tata spunea că totul o să fie în regulă, că pur şi simplu trecem la altă companie…

— O să fie-n regula. Avea dreptate. Atâta doar că trebuie să aflu ce se-ntâmplă. După aceea, te voi duce acolo unde trebuie s-ajungi.

— În Japonia?

— Unde-i nevoie.

— Tu ai fost acolo?

— Sigur că da.

— O să-mi placă?

— De ce nu?

---

[7] Rezonator magnetic nuclear.

Apoi Angie redeveni tăcută şi Turner se concentră asupra drumului.
— Mă face să visez, spuse ea când bărbatul se aplecă înainte să aprindă farurile, glasul ei de abia auzindu-se peste zgomotul turbinei.
— Ce anume?
Se prefăcea absorbit de pilotat, precaut să nu privească în direcţia ei.
— Lucrul din capul meu. De obicei, numai când dorm.
— Da? îşi aminti albul ochilor ei în dormitorul lui Rudy, convulsiile, năvala cuvintelor într-un grai pe care nu-l cunoştea.
— Uneori şi când sunt trează. Este ca şi cum aş fi cuplată la un deck, numai că sunt liberă de grilă, zburând, şi nu sunt singură acolo. Cu o noapte în urmă, am visat un băiat care se întinsese şi apucase ceva, ceva ce-i făcea rău, dar el nu-şi dădea seama că era liber, că nu trebuia decât să-i dea drumul. Atunci i-am zis s-o facă. Şi, pentru o clipită, am putut vedea unde era el, şi nu era câtuşi de puţin un vis, ci o cămăruţă urâtă cu un covor pătat, iar băiatul avea nevoie de un duş şi-i simţeam interiorul pantofilor care era lipicios, pentru că nu purta şosete… Astea nu-s vise…
— Nu?
— Nu. Visele sunt toate chestii mari, mari de tot, iar eu sunt la fel de mare şi mă mişc o dată cu ceilalţi…
Turner răsuflă încetişor, în vreme ce perna ţiuia urcând pe rampa de beton spre autostrada interstatală, şi-şi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia în mod inconştient.
— Care ceilalţi?
— Strălucitorii. (Altă tăcere.) Nu-s oameni…
— Petreci mult timp în ciberspaţiu, Angie? Vreau să zic cuplată la un deck?
— Nu. Doar cât îmi fac lecţiile pentru şcoală. Tata spunea că nu-i bine pentru mine.
— Zicea ceva despre visele alea?
— Doar că deveneau reale. Eu însă nu i-am vorbit niciodată despre ceilalţi…
— Vrei să-mi spui mie? Poate mă va ajuta să-nţeleg, să-mi dau seama ce trebuie să facem…
— Unii dintre ei îmi spun lucruri. Poveşti. La început, nu era nimic acolo, nimic care să se mişte de la sine, doar date şi

oameni care le mutau de colo-colo. Apoi s-a întâmplat ceva şi… şi-a dat seama că există. E o întreagă altă poveste în legătură cu asta, despre o fată cu oglinzi peste ochi şi un bărbat care se temea să-i pese de orice. Ceva ce-a făcut bărbatul a ajutat întreaga chestie să se autocunoască… Iar mai apoi, s-a divizat cumva în multe părţi diferite şi eu cred că părţile sunt ceilalţi, cei strălucitori. Totuşi e greu de spus, fiindcă *ei* rar folosesc cuvinte…

Turner simţi cum i se zbârleşte pielea de pe ceafă. Ceva revenea, înălţându-se din străfundul scufundat al dosarului lui Mitchell. Ruşine arzătoare pe un coridor, vopsea crem-murdar cojindu-se, Cambridge, dormitoarele absolvenţilor…

— Unde te-ai născut tu, Angie?

— În Anglia. După aceea, tata a intrat la Maas şi ne-am mutat. La Geneva.

Undeva prin Virginia, trase perna pe marginea acoperită cu grohotiş a drumului şi ieşi pe o pajişte cu iarba înaltă, colbul verii secetoase învolburându-se îndărătul lor când viră la stânga, într-un desiş de pini. Turbina amuţi şi coborâră pe şorţ.

— Am putea mânca, spuse Turner, întinzându-se către sacoşa din prelata a lui Sally.

Angie îşi desfăcu chingile şi trase fermoarul bluzei negre de trening. Pe dedesubt purta ceva strâmt şi alb, pielea de copil, netedă şi bronzată, întrevăzându-se în scobitura de la baza gâtului, deasupra sânilor fragezi. Îi luă sacoşa şi începu să despacheteze sandvişurile făcute de Sally.

— Ce s-a întâmplat cu fratele tău? îl întreba, întinzându-i jumătate de sandviş.

— Cum adică?

— Păi, este ceva… Sally zice că bea tot timpul. E nefericit?

— Nu ştiu, răspunse bărbatul, strângând umerii şi răsucindu-şi gâtul pentru a-şi alunga crampele. Probabil că este, dar nu ştiu exact de ce anume. Uneori oamenii se împotmolesc, pur şi simplu.

— Adică atunci când n-au companii care să aibă grijă de ei?

Muşcă din sandviş. Turner o privi.

— Faci mişto de mine?

Ea încuviinţă, cu gura plina. Înghiţi.

— Puţin. Ştiu că există mulţi oameni care nu lucrează pentru

Maas. N-au lucrat şi nici nu vor lucra vreodată. Tu eşti unul, fratele tău altul. Totuşi a fost o întrebare adevărată Ştii, mi-a fost simpatic Rudy. Părea însă atât de…

— Ratat, termină el în locul fetei, continuând să nu se atingă de sandviş. Împotmolit. Eu cred că unii oameni trebuie să facă uneori un salt, iar dacă nu-l fac atunci rămân împotmoliţi pe vecie… Rudy nu l-a făcut.

— Aşa cum tata a încercat să mă scoată din Maas? Ăsta e un salt?

— Nu. Unele salturi trebuie să le hotărăşti singur. Speri că undeva te aşteaptă ceva mai bun…

Se opri, simţindu-se brusc ridicol, şi muşcă din sandviş.

— Tu aşa ai crezut?

Aprobă din cap, întrebându-se dacă era adevărat.

— Deci tu ai plecat şi Rudy a rămas?

— El era inteligent. Încă este şi a obţinut nu ştiu câte diplome, toate *on-line.* Un doctorat în biotehnologie de la Tulane pe când avea douăzeci de ani, şi altele. N-a trimis niciodată solicitări, nimic. Veneau să-l angajeze de peste tot şi el îi sictirea, se lua la bătaie… Cred că se gândea că poate realiza ceva pe cont propriu.

Cum erau glugile alea de pe câini. Conţin, bănuiesc, vreo două patente originale, dar… Oricum, a rămas pe loc. S-a ocupat de comerţ cu hardware şi reparaţii; era unul dintre tipii cei mai căutaţi din regiune. Mama s-a îmbolnăvit, a zăcut mult timp, iar eu eram plecat…

— Unde erai?

Deschise termosul şi aroma cafelei umplu cabina.

— Cât de departe putusem s-ajung, replică el surprins de mânia din voce.

Fata îi întinse cana din plastic, umplută până sus cu cafea neagră, fierbinte.

— Dar tu? spuneai că nu ţi-ai cunoscut mama.

— Aşa este. S-au despărţit când eram mică. Ea n-a vrut să fie inclusă în contract, dacă tata nu era de acord să-i dea o cotă parte din nu ştiu ce acţiuni. Cel puţin aşa zicea el.

— Ce fel de bărbat este tatăl tău?

Sorbi din cafea şi i-o întinse. Angie îl privi peste marginea din plastic roşu a cănii, cu ochii tiviţi de fardurile lui Sally.

— Asta să mi-o spui tu. Sau întreabă-mă peste vreo douăzeci

de ani. Am şaptesprezece ani, de unde naiba să ştiu?

Turner râse.

— Te simţi mai bine acum?

— Aşa cred. Având în vedere cum se prezintă lucrurile…

Brusc, bărbatul deveni conştient de ea într-un mod în care nu mai fusese până atunci, şi mâinile i se ridicară tulburate spre comenzi.

— Perfect. Mai avem destul de mers…

În noaptea aceea, dormiră în perna staţionată înapoia dantelăriei din oţel ruginit care susţinuse cândva ecranul unui cinematograf în aer liber din sudul Pennsylvaniei, cu canadiana lui Turner întinsă pe podeaua blindată de sub proeminenţa alungită a turbinei. Fata băuse restul de cafea, rece acum, stând în chepengul pătrat de deasupra scaunului pasagerului, privind licuricii pulsând prin iarba îngălbenită a câmpiei.

Undeva în visele lui – colorate încă cu străfulgerări aleatorii din dosarul tatălui ei – Angie se strecură lângă el, simţindu-i prin ţesătura subţire a tricoului sânii calzi şi moi lipiţi de spatele lui gol, apoi braţul fetei îl cuprinse mângâindu-i muşchii netezi ai abdomenului, dar Turner stătu nemişcat, prefăcându-se cufundat într-un somn adânc, şi în curând îşi găsi calea în jos, în cotloanele mai întunecate ale biosoftului lui Mitchell, unde lucruri stranii veneau să se contopească cu propriile-i temeri străvechi şi dureri. Se trezi în zori şi o auzi fredonând încetişor de pe stinghiuţa ei din chepengul acoperişului.

Tăticu' meu i-un şmecher
dat naibii d-arătos.
Are-un lănţug de-un metru,
şi-atârnă-n fiecare za
inimi de fete mari
pe care le-a iubit
şi-apoi le-a părăsit.

22
„Jammer"

Localul se găsea după alte douăsprezece niveluri la care scările rulante nu funcţionau şi ocupa treimea din fund a

ultimului etaj. În afară de „Leon”, Bobby nu mai văzuse alt club de noapte, şi „Jammer“ i se păru pe cât de impresionant pe atât de înfricoşător. Impresionant datorită mărimii sale şi a ceea ce tânărul considera drept calitatea excepţională a mobilierului şi a decoraţiunilor interioare, înfricoşător deoarece un club de noapte văzut ziua este oarecum dement de ireal. Desprins din altă lume. Privi împrejur, cu degetele mari vârâte în buzunarele de la spate ale blugilor celor noi, în vreme ce Jackie purta o conversaţie şoptită cu un alb cu chip prelung şi salopetă albastră mototolită. Interiorul era mobilat cu banchete întunecate din piele sintetică, măsuţe rotunde negre şi zeci de paravane ornate, din lemn perforat. Plafonul era vopsit în negru, fiecare masă fiind slab iluminată de câte un proiector micuţ, adâncit în tavanul cufundat în beznă de unde se desprindeau numai razele verticale. Exista şi o estradă centrală, scăldată în lumina puternică a unor lămpi de lucru întinse pe cordoane flexibile galbene, în centrul căreia se găsea un set de tobe acustice vişinii. Fără să ştie de ce, tânărul se înfiora văzându-l; cu coada ochiului, întrezărise cumva o pseudoviaţă, ca şi când ceva era pe punctul să se mişte…

— Bobby, rosti Jackie, vino să faci cunoştinţă cu Jammer.

Traversă întinderea de mochetă simplă, întunecată, străduindu-se să fie cât mai indiferent şi se opri înaintea bărbatului cu faţă prelungă şi păr negru, rar, care purta pe sub salopetă o cămaşă albă de seară. Ochii lui Jammer erau înguşti, obrajii scofâlciţi adumbriţi de tuleiele bărbii nerase de o zi.

— Aşadar, vorbi el, vrei s-ajungi cowboy?

Privea tricoul tânărului şi Bobby încercă senzaţia neplăcută că era pe punctul de a râde de el.

— Jammer a fost jocheu, explică Jackie. Unu’ dintre cei mai tari. Nu-i aşa, Jammer?

— Aşa se zice, încuviinţă bărbatul continuând să-l fixeze pe Bobby. Dar a trecut mult d-atunci. Câte ore ai rulat? îl întrebă pe Conte.

Chipul acestuia se împurpură.

— Păi, cred că una.

Jammer îşi înălţă sprâncenele stufoase.

— Trebuie să-ncepi de undeva.

Surâse, dezvelind dinţi mici, anormal de egali şi regulaţi şi, gândi Bobby, mult prea numeroşi.

— Bobby, zise Jackie, de ce nu-l întrebi pe Jammer despre tipu’ ăla, Perucă, de care ţi-a povestit Finlandezul?

Jammer se uită de la ea la tânăr.

— Îl cunoşti pe Finlandez? Eşti destul de băgat pe felie pentr-un oţ, este? Scoase din buzunarul de pe şold un inhalator din plastic albastru, îl vârî în nara stângă, inspiră adânc, apoi îl puse la loc. Ludgate… Perucă… Finlandezul povesteşte despre Perucă? Probabil că s-a ramolit.

Bobby nu ştia ce însemna remarca aceea, totuşi parcă n-ar fi fost momentul să întrebe.

— Ei bine, se hazardă el, Perucă ăsta e undeva sus pe orbită şi câteodată îi vinde Finlandezului fel de fel de chestii…

— Să mori tu? M-ai fi putut păcăli. Crezusem că Perucă fie c-a murit, fie că băloşeşte pe-undeva. Era mai nebun decât cowboy-ii obişnuiţi, dacă ştii ce-nseamnă asta. Cu mintea ţăndări. Dus de tot. N-am mai auzit de el de ani buni.

— Jammer, interveni Jackie, cred c-ar fi mai bine dacă Bobby ţi-ar spune toată povestea. Beauvoir o s-apară după-amiază şi-o să-ţi pună nişte întrebări, aşa că-i mai bine să ştii cum stă treaba.

— Mda, o privi albul, am înţeles. Domnul Beauvoir vrea să i se achite o anumită datorie, este?

— Nu pot vorbi-n numele lui, dar cam aşa bănuiesc. Avem nevoie de-un loc ferit unde să-l ţinem pe Conte.

— Care conte?

— Eu, rosti Bobby, io-s ăla.

— Grozav, comentă Jammer cu o lipsă totală de entuziasm. Haideţi atunci în birou.

Bobby nu-şi putea desprinde ochii de la deckul ciberspaţiu care ocupa o treime din suprafaţa vechiului birou de stejar al lui Jammer. Era negru mat, sculă de comandă lipsită de mărci comerciale. Se apleca întruna spre el, în vreme ce-i povestea bărbatului despre Doi-Pe-Zi şi încercarea de rulare, despre chestia ca un sentiment de fată pe care o simţise şi despre maică-sa care sărise în aer. Era deckul cel mai marfă pe care-l văzuse vreodată şi-şi aminti că Jackie spusese că Jammer fusese un cowboy meseriaş pe timpul lui.

Când termină, Jammer se lăsă să cadă pe spate în scaun.

— Vrei să-l încerci? îl întrebă. Părea obosit.

— Să-l încerc?

— Deckul. Mi se pare c-ai vrea să-l încerci. Îmi dau seama după cum îţi freci curu’ pe scaun. Ori vrei să-l încerci, ori te pişi pe tine.

— Aşa-i, ce… Adică, da, mulţam, sigur c-aş vrea…

— De ce nu? Nimeni nu-şi poate da seama că nu-s eu şi eşti tu, este? De ce nu te-ai cupla şi tu cu el, Jackie? Aşa… să vezi ce se-ntâmplă.

Deschise un sertar şi scoase două seturi de trozi.

— Da’ să nu faci nimic, ai auzit? Doar intri şi dai cu nasu’ p-acolo. Să nu-ncerci nicio cioacă. Am o datorie faţa de Lucas şi Beauvoir şi se pare c-o s-o plătesc ajutându-i să rămâi întreg.

Întinse un set de trozi lui Jackie şi celălalt lui Bobby. După aceea, se sculă, prinse mânerele de pe cele două laturi ale consolei şi o răsuci astfel încât să fie cu faţa spre tânăr.

— Dă-i bice. O să variezi în pantaloni. Scula-i veche de zece ani, da’ tot ia faţa la aproape orice. Tipu’ care-a făcut-o, Automatic Jack, a construit-o de la zero. Pe vremuri era hard-istu’ lui Bobby Quine. Ei doi au pârlit Luminile Albastre, da’ asta s-a întâmplat probabil înainte de a te naşte tu.

Bobby îşi pusese deja trozii. Se uită către Jackie.

— Te-ai mai cuplat vreodată-n tandem?

El clătină din cap.

— Bine. O să ne cuplăm, da’ eu o să rămân înapoia umărului tău stâng. Când ţi-am zis ieşi, ai ieşit. Dacă vezi ceva care ţi se pare ciudat, e din cauză că-s cu tine, pricepi?

Bobby încuviinţă.

Femeia extrase din spatele borului două ace lungi cu gămălii de argint şi-şi scoase pălăria, aşezând-o lângă deckul lui Jammer. Trecu trozii peste eşarfa din mătase portocalie care-i acoperea părul şi frecă contactele de frunte.

— Să-i dăm drumu’, spuse ea.

Acum şi de-a pururi, repede-înainte, deckul lui Jammer cuplat extrem de sus deasupra miezurilor fierbinţi din neon, o topografie de date necunoscută lui. Chestii tari, înalte cât munţii, ascuţite şi legate în non-locul care era ciberspaţiul.

— Uşurel, Bobby, se auzi glasul lui Jackie, scăzut şi dulce alături, în neant.

— Isuse Hristoase, ce marfă-i chestia asta!

— Aşa-i, da’ ia-o-ncet. Viteza nu ne ajută. Vrei să te plimbi. Rămâi aici şi-ncetineşte…

Porni înainte până ce părură că treceau pe lângă structuri. Se răsuci spre stânga, aşteptându-se s-o vadă acolo pe Jackie, dar nu zări nimic.

— Sunt aici, vorbi femeia, nu te teme…

— Cine-a fost Quine?

— Quine? Vreun cowboy pe care l-a cunoscut Jammer. Pe vremea lui, îi ştia pe toţi.

Bobby viră aleatoriu la stânga, într-un unghi de nouăzeci de grade, pivotând lin la intersecţia grilei, testând răspunsurile deckului. Era uluitor, cu totul diferit de orice încercase până atunci în ciberspaţiu.

— Să n-am parte! Pe lângă scula asta, un Ono-Sendai e jucărie pentru copii…

— Probabil că-năuntru are tot circuite O-S. Jammer zice că pe-astea le foloseau. Mai ridică-ne puţin…

Se înălţară fără efort prin grilă, datele micşorându-se dedesubtul lor.

— Nu-i mare lucru de văzut pe-aici, se plânse el.

— Greşit. Dacă stai mai mult prin părţile pustii, poţi vedea chestii interesante…

Ţesătura matricii tremură direct în faţa lor…

— Ah, Jackie…

— Opreşte-aici. Stai pe loc. E-n regula. Ai încredere-n mine.

Undeva, hăt departe, mâinile lui se mişcau peste configuraţia nefamiliară a tastaturii. Le opri acum, în vreme ce o secţiune a ciberspaţiului se înceţoşă, deveni lăptoasă.

— Ce…

— Danbala ap monte 1, rosti glasul, puternic în craniul său, iar în gură simţi un gust ca de sânge. Damballah o călăreşte.

Ştiu, cumva, ce însemnau cuvintele, dar glasul îi era fier în creier. Ţesătura lăptoasă se diviză, păru că bolboroseşte, se transformă în două petice de cenuşiu mişcător.

— Legba, spuse femeia, Legba şi Ogun Feray, zeul războiului, Papa Ogun! Sfântul Jacques Majeur! *Vivia Vyèj!*

Râsul de fier umplu matricea, tăind precum un ferăstrău prin ţeasta lui Bobby.

— Map kite tout mizé ak tout giyon, vorbi altă voce, fluidă şi rece ca argintul viu. Vezi, Papa, ea a venit aici ca să-şi lepede

ghinionul!

Apoi vocea hohoti şi ea, iar Bobby îşi înfrână un val de isterie pură, când râsul argintiu se înalţă prin el aidoma unor bule.

— Calul lui Damballah a avut ghinion? bubui glasul de fier al lui Ogun Feray şi pentru o clipă lui Bobby i se păru că întrezăreşte un chip pâlpâind în ceaţa sură.

Se auzi din nou hohotul cel teribil.

— Chiar aşa! Chiar aşa! Dar ea nu ştie! Ea nu este calul meu, nu, altfel i-aş vindeca ghinionul!

Bobby ar fi dorit să zbiere, să moară, orice numai să scape de glasuri, de vântul absolut imposibil care începuse să sufle dinspre convoluţiile cenuşii, un vânt fierbinte şi umed care mirosea a lucruri pe care nu le putea identifica.

— Şi-o preamăreşte pe Fecioară! Fii atentă, surioară! *La Vyèj* se apropie cu adevărat!

— Da, spuse celălalt, acum trece prin provincia mea, eu cel care stăpânesc drumurile şi autostrăzile.

— Însă eu, Ogun Feray, îţi spun că şi duşmanii tăi se apropie! La porţi, surioară, şi fii cu ochii-n patru!

După aceea, porţiunile gri se topiră, se micşorară, dispărură…

— Decuplează-ne, rosti femeia cu o voce slabă şi îndepărtată. Apoi adăugă: Lucas e mort.

Jammer scoase o sticlă de scotch din sertarul biroului şi turnă cu atenţie şase centimetri de tărie într-o sondă din plastic înaltă, pentru cocteiluri.

— Arăţi ca dracu’, îi zise el lui Jackie şi Bobby fu surprins de blândeţea din glasul bărbatului.

Se decuplaseră de cel puţin zece minute şi niciunul nu spusese nimic. Jackie părea distrusa şi-şi muşca întruna buza inferioară. Jammer era fie nefericit, fie furios, tânărul nu-şi putea da seama.

— De ce-ai zis ca Lucas era mort? se hazardă el, fiindcă i se părea că tăcerea se aşternea în odăiţa îngustă a lui Jammer precum ceva care te-ar fi putut sufoca.

Jackie îl privi fără să-l vadă.

— Nu m-ar fi abordat aşa dacă Lucas ar fi fost viu, îi răspunse. Există nişte acorduri, nişte protocoale. Întotdeauna Legba este invocat primul, dar ar fi trebuit să vină cu Damballah. Personalitatea lui depinde de loa cu care se manifestă. Lucas

trebuie c-a murit.

Jammer împinse paharul de whisky peste masă, dar Jackie scutură din cap, cu trozii încă pe frunte, crom şi nailon negru. Bărbatul se strâmbă dezgustat, trase paharul înapoi şi-l goli.

— Ce mai căcat! Lucrurile erau mult mai limpezi înainte să vă băgaţi voi.

— Nu noi i-am adus, replică ea. Ei erau pur şi simplu acolo şi ne-au găsit pentru că noi i-am înţeles!

— Tot căcatul ăla, mormăi fără chef Jammer. Indiferent ce sunt şi indiferent de unde au venit, au luat forma pe care doreau s-o vadă nişte negrotei ţăcăniţi. Eşti atentă? N-are cum dracului să existe acolo ceva cu care să trebuiască să vorbeşti în haitiana aia blestemată! Tu şi cultul tău vudu – ei s-au prins de-asta şi-au pus de-o cacealma, iar în privinţa lui Beauvoir şi a lui Lucas şi-a celorlalţi, afacerile mai întâi. Iar cioacele alea nenorocite ştiu cum să se târguiască! O au în sânge. Înşuruba dopul sticlei şi o băgă înapoi în sertar. Ştii ceva, scumpo, e posibil să fie cineva foarte mare, c-o grămada de muşchi în grilă, şi care să te ia-n balon. Să proiecteze cioacele alea, tot dichisul… *Ştii* şi tu c-asta-i posibil, este? Este, Jackie?

— N-au cum, replică femeia cu glas rece şi inexpresiv. Dar nu-ţi pot explica în ce fel ştiu asta…

Jammer scoase din buzunar o plăcuţă neagră de plastic şi începu să se bărbierească.

— Sigur că da, încuviinţă el. Aparatul de ras bâzâia în timp ce îl purta peste linia maxilarului. Eu *am trăit* în ciberspaţiu opt ani, este? Ei bine, ştiu că nu exista nimic acolo, cel puţin pe atunci… Oricum, vrei să-i telefonez lui Lucas, ca să te linişteşti? Ai numărul din Rollsul lui?

— Nu, nu te deranja. Mai bine să nu atragem atenţia până nu apare Beauvoir. Se ridică, trăgându-şi trozii şi punându-şi pălăria. Mă duc să mă-ntind, să-ncerc s-adorm. Fii cu ochii pe Bobby…

Se întoarse şi porni către uşa biroului. Părea somnambulă, secătuită de orice energie.

— Minunat, făcu Jammer trecând cu aparatul deasupra buzei superioare. Vrei să bei ceva?

— E cam devreme… mormăi Bobby.

— Poate pentru tine.

Vârî aparatul înapoi în buzunar. Uşa se închise înapoia lui

Jackie. Jammer se aplecă puţin peste masă.

— Cum arătau, puştiule? Ai văzut ceva?

— Numai nişte umbre cenuşii. Neclare…

Jammer păru dezamăgit. Se lăsă înapoi în scaun.

— Nu cred că-i poţi vedea bine, dacă nu eşti parte din asta. Răpăi cu degetele pe braţul scaunului. Tu crezi că-s adevăraţi?

— Oricum, n-aş încerca să-l şucăresc pe vreunul…

— Nu? Poate că eşti mai deştept decât pari. Nici eu n-aş încerca s-o fac. Ieşisem din joc înainte să-nceapă s-apară ei…

— Tu ce crezi că sunt?

— Oho, din ce-n ce mai deştept… Ei bine, nu ştiu. Am zis-o, nu cred că pot înghiţi ideea c-ar fi nişte zeităţi vudu haitiene, da' cine ştie? Miji ochii. Poate că-s programe virus care au scăpat în matrice, s-au înmulţit şi-au devenit cu-adevărat inteligente… Ar fi destul de nasol, poate că tipii de la Turing vor să nu facă vâlvă. Sau poate că IA-urile au găsit o modalitate de-a se scinda, trimiţând în matrice acele părţi ale lor care i-ar fi înnebunit pe cei de la Turing. Cunoşteam pe-un gagiu tibetan care modifica hardware pentru jochei – el zicea că-s tulpa.

Bobby clipi fără să înţeleagă.

— Tulpa e un fel de formă a gândului. O superstiţie. Meseriaşii pot desprinde un fel de fantomă, făcută din energie negativă. Strânse din umeri. Alte căcaturi. Ca şi tipii vudu ai lui Jackie.

— În tot cazul, mie mi se pare că Lucas, Beauvoir şi ceilalţi se comportă ca şi cum totul ar fi real, şi nu doar o farsă…

— Asta aşa-i, aprobă Jammer. În plus, se descurcă frumuşel de tot, deci trebuie să fie ceva. Ridică din umeri şi căscă. Trebuie să dorm şi eu. Poţi face ce vrei, atâta vreme cât nu te atingi de deck. Şi nu-ncerca să ieşi, pentru c-o să urle zece tipuri de alarme. În frigiderul dinapoia barului, găseşti suc, brânză şi-alte rahaturi…

Acum, când rămăsese singur, Bobby decise că locul continua să fie înfricoşător, totuşi îndeajuns de interesant pentru ca teama să merite. Se plimbă încoace şi-ncolo înapoia tejghelei barului, atingând mânerele robinetelor de bere şi ţevile cromate. Exista o maşină de făcut gheaţă şi o alta care oferea apă clocotită. Îşi puse o ceaşcă de cafea solubilă japoneză şi scotoci prin casetele audio ale lui Jammer. Nu auzise niciodată de vreunul dintre grupurile şi cântăreţii aceia. Se întrebă dacă

asta însemna că lui Jammer, care era în vârstă, îi plăceau chestiile vechi, sau dacă astea erau de fapt lucruri nou-nouţe care aveau să ajungă în Barrytown, probabil prin intermediul lui Leon, abia peste vreo două săptămâni… Sub consola de credit universală, negru-argintie, de la capătul barului, găsi o armă, un fel de mitralieră micuţă şi pântecoasă, cu un încărcător ce ieşea din mâner, drept în jos. Era prinsă dedesubtul tejghelei cu o bandă de arici Velero galben-verzui şi bănui că n-ar fi fost o idee prea bună s-o atingă. După o vreme, nu se mai simţi deloc înfricoşat, doar cam plictisit şi ţâfnos. Îşi luă cafeaua care se răcise şi se duse printre mese. Se aşeză la una dintre ele şi-şi imagină că era Contele Zero, cel mai marfă artist de consolă din Lăbărţare, aşteptându-i pe nişte şmecheri să vină şi să discute o afacere, o rulare pe care o doreau şi pe care nimeni cu excepţia lui n-avea idee cum s-o facă.

— Sigur, vorbi el spre localul gol, cu pleoapele lăsate, v-o pot face… Dacă aveţi mălaiul…

Păliseră când auziseră preţul.

Sala era izolată fonic; nu se putea auzi deloc zarva dinspre dughenele etajului paisprezece, doar zumzetul unei instalaţii de condiţionare şi ocazionalele gâlgâituri ale maşinii de apă fierbinte. Plictisindu-se de demonstraţiile de putere ale Contelui, Bobby lăsă ceaşca pe masă şi se îndreptă spre intrare, trecându-şi palma peste şnurul gros şi vechi din catifea atârnat între stâlpii de bronz lustruit. Precaut să nu atingă uşile de sticlă, se aşeză pe un taburet ieftin din oţel, a cărui învelitoare din imitaţie de piele fusese peticită cu bandă adezivă. În garderobă ardea un bec slab; se puteau distinge vreo douăzeci de umeraşe din lemn atârnând de bare metalice, fiecare purtând un disc galben cu un număr scris de mână. Bănuia că Jammer stătea aici uneori ca să-şi observe clientela. Nu prea înţelegea de ce un individ care fusese cowboy de vârf timp de opt ani ar fi dorit să conducă un club de noapte, însă poate că era un soi de hobby. Probabil îţi cădeau multe gagici dacă ţineai un astfel de local, totuşi dacă erai bogat te puteai bucura de aceleaşi avantaje. Iar dacă Jammer fusese un jocheu aşa de tare vreme de opt ani, trebuia să fie bogat…

Bobby se gândi la episodul din matrice, la peticele cenuşii şi la glasuri. Se înfioră. Tot nu putea pricepe de ce asta însemna că Lucas murise. Cum putea Lucas să moară? După aceea îşi

aminti că şi maică-sa murise şi, cumva, nici asta nu părea prea real. Isuse! îi toca nervii. Ar fi dorit să fie afară, de cealaltă parte a uşilor, privind la dughene, la cumpărători şi la cei care lucrau acolo…

Se întinse şi trase în lături perdeaua de velur, doar atât cât să poată trage cu ochiul prin geamul vechi şi gros, să vadă mozaicul de curcubeu al standurilor şi forfota caracteristică, săltată a clienţilor. Înrămată pentru el, drept în centrul tuturor, lângă o masă ticsită cu surplusuri de VOM[8]-uri analoage, sonde logice şi transformatoare de curent, se găsea faţa cu oase masive, neaparţinând nici unei rase, a lui Leon, iar ochii hidoşi, afundaţi, păreau să privească în ai lui Bobby cu un clinchet audibil de recunoaştere. Apoi Leon făcu ceva ce tânărul nu-şi putea aminti să-l mai fi văzut vreodată făcând. Zâmbi.

23
Mai aproape

Stewardul JAL îi oferi să aleagă între casetele simstim: o prezentare a retrospectivei Foxton de la Tate, de anul trecut în august, un episod dintr-un serial de aventuri înregistrat în Ghana *(Ashanti!),* o selecţie din *Carmen* de Bizet văzută dintr-o lojă particulară a Operei din Tokio, sau treizeci de minute din emisiunea cu difuzare naţională a lui Tally Isham, *Oameni despre care se vorbeşte.*

— Primul dumneavoastră zbor cu naveta, doamnă Ovschi?

Marly încuviinţă. Îi dăduse lui Paleologos numele de fată al mamei sale, ceea ce fusese probabil o prostie. Stewardul surâse înţelegător.

— O casetă poate în mod clar facilita decolarea. *Carmen* este foarte populară săptămâna asta. Am înţeles că au nişte costume extraordinare.

Ea clătină din cap, neavând chef de operă. Îl detesta pe Foxton şi ar fi preferat să simtă forţa integrală a acceleraţiei decât să trăiască un *Ashanti!.* Implicit o alese pe Isham ca reprezentând râul cel mai mic.

Stewardul îi verifică centurile fotoliului, îi întinse caseta şi o mică diademă de unică folosinţă, în plastic cenuşiu, apoi trecu mai departe. Femeia îşi puse setul de trozi din plastic, îl conectă

---

[8] Volt-ohmmetru-ampermetru.

la braţul fotoliului, oftă şi introduse caseta în fanta de lângă jack. Interiorul navetei JAL dispăru într-o explozie de albastru egeean, şi văzu cuvintele TALLY ISHAM ŞI OAMENII DESPRE CARE SE VORBEŞTE lăţindu-se peste cerul senin în majuscule sans-serif elegante.

Marly îşi amintea că Tally Isham fusese dintotdeauna una dintre constantele industriei ştim, o Fată de Aur fără vârstă venită o dată cu primul val al noului mediu. Acum Marly se trezi întemniţată în senzorialul bronzat, zvelt şi extraordinar de confortabil al lui Tally. Tally Isham strălucea, respira adânc şi cu uşurinţă, osatura ei elegantă mişcându-se în îmbrăţişarea unei musculaturi ce nu părea să fi cunoscut vreodată încordarea. Accesarea înregistrărilor ei ştim aducea cu afundarea într-o baie de sănătate perfectă; să-i simţi elasticitatea din curbura tălpilor şi proeminenţele sânilor întinzând albul şi mătăsosul bumbac egiptean al bluzei simple… Era rezemată de o balustradă albă, ciupită pe alocuri, deasupra portului micuţ al unei aşezări dintr-o insulă grecească, o cascadă de pomi înfloriţi revărsându-se sub ea în josul unei pante construite din piatră văruită şi scări înguste, răsucite. În port răsuna sirena unui vaporaş.

— Acum turiştii se grăbesc spre vasul lor de croazieră, spuse Tally şi zâmbi; imediat, Marly simţi netezimea dinţilor albi ai starului, gustă prospeţimea gurii ei, asprimea plăcută a pietrei de balustradă sub antebraţele goale. Însă în după-amiaza aceasta, unul dintre vizitatorii insulei vă rămâne cu noi, cineva pe care mi-am dorit mult să-l întâlnesc, şi sunt convins că veţi fi încântaţi şi surprinşi, întrucât este o persoană care de obicei evită mass-media…

Se îndreptă, se întoarse şi surâse la chipul bronzat, zâmbitor al lui Josef Virek…

Marly îşi smulse setul de pe frunte şi plasticul alb al navetei JAL păru că bufneşte sec, materializându-se de jur-împrejur.

Lumini de avertizare pâlpâiau pe consola de deasupra şi femeia simţea o vibraţie ce părea că sporeşte în intensitate…

Virek? Se uită la setul de trozi.

— Ei bine, spuse ea, bănuiesc că eşti o persoană despre care se vorbeşte…

— Îmi permiteţi? Studentul japonez de lângă ea se legănă în chingile lui, în ciudata aproximare a unei plecăciuni. Aveţi probleme cu stim-ul?

— Nu, nu, răspunse Marly. Scuză-mă.

Îşi puse înapoi setul şi interiorul navetei se dizolvă într-un zumzet de paraziţi senzoriali, un amestec zguduitor de senzaţii ce lăsă brusc loc graţiei detaşate a lui Tally Isham, care luase mâna rece şi fermă a lui Virek şi îi zâmbea spre ochii blânzi, albaştri. Bărbatul îi răspunse la surâs, dezgolind dinţi foarte albi.

— Sunt încântat să mă aflu aici, Tally, spuse el şi Marly se afundă în realitatea casetei, acceptând imputul senzorial înregistrat de Tally ca fiind al ei. Stim-ul era un mediu pe care de obicei îl evita, ceva anume din personalitatea ei intrând în conflict cu gradul necesar de pasivitate.

Virek purta o cămaşă albă, moale, pantaloni din bumbac suflecaţi deasupra genunchilor şi sandale simple din piele maro. Continuând să-l ţină de mână, Tally reveni lângă balustradă.

— Sunt sigură, rosti ea, că există multe lucruri pe care spectatorii noştri…

Marea dispăruse. O câmpie neregulată, acoperită de o vegetaţie negru-verzuie, asemănătoare lichenilor, se întindea până la orizont, întreruptă de siluetele neo-gotice ale Bisericii Sagrada Familia. Marginea lumii se pierdea într-o pâclă joasă şi strălucitoare, iar un sunet precum cel de clopote scufundate răsuna peste şes…

— Astăzi, spectatorii tăi sunt în număr de unu, zise Virek şi o privi pe Tally Isham prin ochelarii săi rotunzi, fără rame. Bună, Marly…

Femeia se strădui să ajungă la trozi, dar braţele îi erau împietrite. Forţa-g, naveta înălţându-se de pe rampa din beton… O prinsese aici…

— Înţeleg, spuse Tally, zâmbind, rezemându-se de balustradă, cu coatele pe piatra grosolană, caldă. Ce idee minunată! Marly a dumitale, Herr Virek, trebuie să fie cu adevărat o fată norocoasă…

Marly înţelese atunci că aceasta nu era Tally Isham de la Reţeaua Senzo, ci o parte a construcţiei lui Virek, un punct de vedere programat, prelucrat ani de zile, al *Oamenilor despre care se vorbeşte,* şi că acum nu avea de ales, nu exista ieşire, decât să-l accepte, să asculte, să fie atentă la Virek. Faptul că el o înhăţase aici, că o întemniţase în felul acesta, îi spunea că intuiţia ei fusese corectă. Maşina, structura, exista, era reală. Banii lui Virek constituiau un fel de solvent universal, dizolvând

barierele după voie…

— Îmi pare rău, vorbi el, să aflu că eşti tulburată. Paco mi-a spus că fugi de noi, însă eu prefer să-ţi consider reacţia drept imboldul unui artist spre ţelul său. Cred că ai simţit ceva din natura gestalt-ului meu şi te-a speriat. Aşa şi trebuie. Caseta asta a fost pregătită cu o oră înainte ca naveta în care te afli să decoleze de pe Orly. Îţi cunoaştem destinaţia, desigur, dar nu am de gând să te urmăresc. Îţi faci meseria, Marly. Regret doar că n-am putut împiedica moartea prietenului tău, Alain, însă acum cunoaştem identitatea asasinilor şi a celor care i-au angajat…

Ochii lui Tally Isham deveniseră ochii lui Marly, fixându-i nemişcaţi pe ai lui Virek, o energie bleu arzătoare.

— Alain a fost ucis de mercenari angajaţi de Maas Biolabs, continuă Virek, şi tot Maas îi dăduse coordonatele actualei tale destinaţii, ca şi holograma pe care ai văzut-o. Relaţia mea cu Maas Biolabs a fost ambivalenţă, ca să nu spun mai multe. Acum doi ani, un subsidiar al meu a încercat să-i cumpere.

Suma implicată ar fi afectat întreaga economie globală. Ei au refuzat. Paco a dedus că Alain a murit fiindcă Maas descoperise că încerca să vândă unor terţi informaţia oferită de ei… Se încruntă. O prostie extraordinară, deoarece habar n-avea de natura produsului pe care-l oferea…

Cât de tipic pentru Alain, se gândi femeia şi simţi un val de compătimire. Revăzându-l ghemuit acolo, pe mocheta hidoasă, cu spinarea conturată sub ţesătura verde a sacoului…

— Cred că ar trebui să ştii că această căutare a mea implică mai mult decât arta. Îşi scoase ochelarii şi-i lustrui cu poala cămăşii albe; omenescul calculat al gestului i se păru de-a dreptul obscen lui Marly. Am motive să cred că autorul acestor artefacte ar fi în stare să-mi ofere libertatea. Nu deţin o sănătate grozavă. Puse ochelarii înapoi, aranjându-le grijuliu ramele fine din aur. Ultima dată când am solicitat o imagine de ansamblu a cuvei din Stockholm în care locuiesc, mi s-a arătat o structură semănând cu trei trailere, unite laolaltă printr-o plasă de linii şi conducte picurânde… Dacă aş putea pleca de acolo, Marly, sau mai degrabă dacă aş putea părăsi celulele răsculate pe care le conţin… Ei bine – îşi reafişă surâsul faimos – ce n-aş plăti? Iar ochii lui Tally-Marly se mişcară, privind întinderea de licheni întunecaţi şi turnurile îndepărtate ale nepotrivitei

catedrale…

— V-aţi pierdut cunoştinţa, spunea stewardul deplasându-şi degetele peste gâtul ei. Nu-i ceva neobişnuit, iar computerele medicale de la bord afirmă că sunteţi perfect sănătoasă. Cu toate acestea, v-am aplicat un dermadisc pentru a contracara sindromul de adaptare pe care l-aţi putea încerca înaintea joncţiunii.

Mâna sa părăsi gâtul lui Marly.

— *Europa după ploi,* spuse ea. Max Ernst… Lichenii…

Bărbatul o privi cu atenţie acum, exprimând o îngrijorare profesională.

— Pardon. Puteţi repeta?

— Scuză-mă, zise femeia. Un vis… Am ajuns la destinaţie?

— Mai avem o oră.

Staţia orbitală a lui Japan Air era un toroid alb, presărat cu proeminenţele domurilor şi înconjurat de ovalurile cu periferie întunecata ale deschiderilor docurilor de joncţiune. Displayul aflat deasupra plasei-g a lui Marly – deşi deasupra îşi pierduse temporar înţelesul obişnuit – afişa animaţia extrem de schematică a torului în rotaţie, în vreme ce mai multe glasuri – în şapte limbi – anunţau că pasagerii Navetei 580 JAL, dinspre Orly Terminus I, aveau să fie transportaţi spre terminal cu prima ocazie. JAL îşi cerea scuze pentru întârzierea datorată unor reparaţii de rutină efectuate în şapte dintre cele douăsprezece docuri…

Marly se înfioră în plasa-g, văzând acum peste tot mâna invizibilă a lui Virek. Nu, se gândi, trebuie să existe o cale. Vreau să termin, îşi spuse, vreau câteva ore ca agent liber, apoi am terminat cu el… La revedere, Herr Virek, mă voi reîntoarce în ţinutul celor vii, aşa cum bietul Alain n-o va mai face niciodată, Alain care a murit pentru că eu ţi-am acceptat slujba. Clipi din ochi la prima lacrimă, apoi privi, holbându-se ca un copil, la minuscula sferă plutitoare în care se preschimbase aceasta…

Şi cine era Maas? se întrebă. Virek afirma că îl uciseseră pe Alain, că Alain lucrase pentru ei. Îşi reamintea vag nişte istorii din mass-media, ceva în legătură cu cea mai recentă generaţie de calculatoare, un proces cu nume sinistru în care hibrizi nemuritori ai cancerului vomitau molecule transformate ce

deveneau unităţi de circuite. Îşi amintea că Paco spusese că ecranul telefonului său celular era un produs Maas…

Interiorul toroidului JAL era atât de convenţional, de plat, atât de perfect asemănător cu orice alt aeroport aglomerat, încât femeii îi veni să râdă. Aceleaşi izuri de parfum, tensiune umană şi climatizare artificială, acelaşi zumzet de fundal al conversaţiilor. Gravitaţia de zero virgula opt i-ar fi uşurat sarcina transportării unei valize, dar Marly nu avea decât poşeta neagră. Scoase biletele dintr-un buzunar interior închis cu fermoar şi căută numărul navetei de legătură, printre cifrele dispuse în coloane pe cel mai apropiat ecran mural.

Încă două ore până la plecare. Indiferent ce ar fi spus Virek, era sigură că maşinăria lui intrase deja în funcţiune, infiltrându-se în echipajul navetei sau printre pasageri, substituţiile fiind lubrifiate de pelicula banilor… Aveau să fie boli de ultima clipă, modificări ale planurilor, accidente…

Atârnându-şi poşeta de umăr, porni peste podeaua concavă de ceramică albă ca şi cum ar fi ştiut încotro merge sau de parcă ar fi avut vreun plan, dar fiind conştientă, cu fiecare pas făcut, că nu era aşa.

Ochii cei blânzi şi albaştri o obsedau.

— Lua-te-ar dracu’, rosti ea şi un afacerist ras guşat, într-un costum Şinza negru, pufni şi-şi ridică infaxul, eliminând-o din lumea lui.

— Aşa că i-am zis curvei: ori aduci optoizolatorii aia plus cutiile pe Sweet Jane, ori îţi lipesc bucile de batardou cu pastă d-etanşare…

Râsete răguşite de femei şi Marly ridică ochii din tăviţa cu sushi. Cele trei stăteau cu două mese goale mai încolo, propria lor masă fiind ticsită de cutii cu bere şi maldăre de tăvi din polistiren mânjite cu sos brun de soia. Una dintre ele râgâi sonor şi trase o duşcă zdravănă de bere.

— Şi ea ce-a ales, Rez?

Replica fu semnalul altei rafale, mai lungi, de râs, iar femeia care atrăsese iniţial atenţia lui Marly lăsă capul pe braţe şi hohoti până ce i se zguduiră umerii. Marly le privea obosită, întrebându-se ce erau. Râsetele se mai domoliseră şi prima femeie se ridică, ştergându-şi ochii de lacrimi. Erau destul de

cherchelite, tinere, gălăgioase şi cu aspect dur. Prima dintre ele era micuţă şi avea un chip ascuţit, cu ochi mari şi cenuşii deasupra nasului drept, subţire. Părul îi fusese vopsit într-o nuanţă imposibilă de argintiu, tuns scurt, milităreşte; purta o vestă prea mare din prelată, sau o jachetă fără mâneci, acoperită complet de buzunare umflate, ţinte şi benzi dreptunghiulare de Velero. Haina era deschisă, dezvăluind, din locul unde se afla Marly, un sân mic şi rotund acoperit de ceea ce părea a fi un sutien din plasă fină roz şi negru. Celelalte două erau mai în vârstă şi mai masive, cu muşchii braţelor goale conturaţi perfect în lumina aparent lipsită de sursă a cafenelei din terminal. Prima femeie ridică din umeri sub vesta mare.

— Nu c-ar face-o, zise ea.

A doua râse din nou, dar nu cu aceeaşi bună dispoziţie şi consultă un cronometru nituit pe o curea lată din piele.

— Am fript-o, rosti. Am cursă până-n Zion şi dup-aia opt containere de alge pentru suedezi.

Îşi împinse scaunul înapoi, se sculă şi Marly citi ecusonul brodat dintre umerii vestei negre din piele:

O'GRADY – WAJIMA
EDITH S.
REMORCĂRI INTERORBITALE

Cea de alături se ridică şi ea, trăgând în sus centura blugilor bufanţi.

— Îţi zic eu, Rez, dac-o laşi pe pizda aia să-ţi manglească cutiile, o să ţi se ducă vestea.

— Scuzaţi-mă, vorbi Marly, luptându-se cu tremurul din glas.

Femeia în vestă neagră se întoarse şi o privi din cap până-n picioare, fără să mai zâmbească.

— Da?

— Ţi-am văzut vesta cu numele ăsta… *Edith S.* E o navă, o navă spaţială?

— O navă spaţială? Cea de lângă ea îşi înălţă sprâncenele groase. Ah, da, păpuşel, e o navă spaţială puternică!

— E-un remorcher, replică femeia în vestă neagră şi se întoarse să plece.

— Vreau să te-angajez, spuse Marly.

— Să m-angajezi pe mine? Acum o priveau toate, cu feţe

inexpresive. Ce vrei să zici?

Marly scotoci în adâncurile poşetei negre din Bruxelles şi scoase jumătatea de teanc de Yeni Noi pe care Paleologos, agentul de turism, i-o restituise după ce-şi oprise onorariul.

— Ţi-i dau pe toţi…

Fata cu păr scurt, argintiu, fluieră încetişor. Femeile se priviră între ele. Cea cu vestă neagră ridică din umeri.

— Isuse, făcu ea. Unde vrei să mergi? Pe Marte?

Marly căută din nou prin poşetă după ambalajul albastru, împăturit al pachetului de Gauloise. I-l întinse celei în negru, care-l despături şi citi coordonatele orbitale scrise de Alain cu cariocă verde.

— Mda, comentă ea, nu-i aşa departe pentru banii ăştia, dar O'Grady şi cu mine trebuie s-ajungem în Zion la 23 GMT. Aşa-i contractul. Tu ce zici, Rez?

Întinse hârtia fetei aşezate care o citi, ridică privirea către Marly şi întrebă:

— Când?

— Acum, chiar acum.

Fata se împinse în tăblia mesei, ridicându-se, picioarele scaunului ei zdrăngăniră pe ceramică, vesta se desfăcu şi dezvălui ceea ce Marly luase drept plasa unui sutien roz şi negru; era un singur trandafir tatuat, ce-i acoperea complet sânul stâng.

— Gata, surioara, bagă mălaiu'.

— Adică dă banii acum, explică O'Grady.

— Vreau ca nimeni să nu ştie unde mergem, îi atrase atenţia Marly.

Cele trei femei izbucniră în râs.

— Ai venit acolo unde trebuie, spuse O'Grady şi Rez rânji.

24
Rulare directă

Ploaia începu când vira din nou spre est, îndreptându-se către 'burbiile de la graniţa Lăbărţării şi către centura de sol pârjolit a zonelor industriale. Se prăbuşea precum un perete solid, orbindu-l până ce găsi comutatorul ştergătoarelor de parbriz. Rudy nu le mai întreţinuse, aşa încât Turner încetini, ţiuitul turbinei transformându-se treptat într-un muget, şi trase pe

marginea şoselei, şorţul elastic frecându-se de fâşiile de cauciuc rupte din anvelopele camioanelor.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să văd. Lamele ştergătoarelor sunt putrede.

Apăsă butonul farurilor şi patru raze subţiri ţâşniră de pe fiecare latură a trapezului cabinei, pierzându-se în peretele cenuşiu de apă. El clatină din cap.

— De ce nu ne oprim?

— Suntem prea aproape de Lăbărţare. Zona e patrulată. ’Coptere. O să ne scaneze panoul de identificare de pe acoperiş şi-o să vadă c-avem numere de Ohio şi o configuraţie stranie a şasiului. S-ar putea să dorească să ne verifice. Noi nu vrem asta.

— Şi ce ai de gând să faci?

— S-o ţin pe dreapta până ies de pe autostradă şi după aia să caut o ascunzătoare, dacă reuşesc…

Menţinu perna cu mână sigură şi o roti încet, farurile din faţă iluminând diagonalele portocaliu-fluorescente de pe un pilon vertical ce anunţa un drum secundar. Porni într-acolo, marginea bombată a şorţului elastic unduind peste un parapet paralelipipedic din beton.

— Asta ar merge, spuse bărbatul şi trecură pe lângă stâlp. Drumul secundar era exact atât de lat cât să poată încăpea pe el; ramurile şi tufişurile zgâriau îngustele ferestre laterale, frecându-se de flancurile blindate ale pernei.

— Văd nişte lumini acolo, rosti Angie, aplecându-se în faţă din chingi, ca să poată distinge ceva prin ploaie.

Turner desluşi o lucire galbenă spălăcită şi doi stâlpi gemeni, întunecaţi. Râse.

— O benzinărie. Rămasă de pe timpul vechiului sistem, înainte să se construiască autostrada cea mare. Cineva trebuie să locuiască acolo. Păcat că nu merge cu benzină…

Coborî panta acoperită de grohotiş; apropiindu-se, văzu că lucirea gălbuie provenea de la două ferestruici dreptunghiulare. I se păru că întrezăreşte o formă mişcându-se înapoia uneia.

— Aşa-i la ţară, spuse el. S-ar putea ca băieţii d-aici să nu fie prea încântaţi să ne vadă.

Strecură mâna în canadiană şi scoase Smith Wesson-ul din tocul de nailon, aşezându-l pe scaun, între coapse. Când ajunseră la cinci metri de pompele ruginite, coborî perna într-o băltoacă mare şi opri turbinele. Ploaia continua să se reverse în

perdele bătute de vânt şi zări o siluetă într-un poncho kaki descheiat, ieşind pe uşa din faţă a benzinăriei. Culisă fereastra în jos zece centimetri şi ridică vocea ca să se facă auzit peste zgomotul averselor.

— Scuze pentru deranj! A trebuit să ieşim de pe şosea. Ni s-au stricat ştergătoarele. N-am ştiut că-i cineva aici.

În lumina ce răzbătea dinspre ferestre, mâinile necunoscutului rămăseseră sub ponchoul din plastic, dar era evident că ţinea ceva în ele.

— Proprietate particulară, vorbi individul, cu ploaia şiroindu-i pe chipul uscăţiv.

— N-am putut rămâne pe şosea, strigă Turner. Îmi pare rău de deranj...

Bărbatul deschise gura, începu să ridice obiectul ascuns sub poncho şi capul îi explodă. Turner avu impresia că se întâmplase înainte ca linia roşie de lumină să-l atingă venind de sus – o rază de grosimea unui creion deplasându-se indiferentă, ca şi cum cineva s-ar fi jucat cu o lanternă. Un boboc roşu înflorind, spălat de ploaie, chiar în timp ce silueta cădea în genunchi şi se prăbuşea în faţă, de sub poncho lunecând un Savage 410 cu pat rabatabil de metal.

Turner nu-şi dăduse seama când reacţionase, dar constată că ambalase turbinele, trecuse comenzile lui Angie şi se smulsese din chingi.

— Când îţi zic „porneşte”, treci prin clădire...

Apoi se ridică, smucind de pârghia ce deschidea chepengul din plafon, ţinând în mână revolverul cel greu. Vuietul Hondei negre îi ajunse la urechi imediat ce oblonul glisă, o umbră joasă deasupra capului, de abia vizibilă prin rafalele ploii.

— Acum!

Apăsă pe trăgaci înainte ca fata să poată demara, năpustindu-i prin peretele benzinăriei, reculul izbindu-i cotul de capota pernei şi amorţindu-i. Glonţul explodă undeva deasupra cu un trosnet mulţumitor; Angie apăsă acceleraţia până la podea şi vehiculul se repezi prin baraca de lemn, Turner abia având timp să-şi retragă umerii şi capul prin chepeng. Ceva din casă detonă, probabil o canistră cu propan, şi perna derapa la stânga. Angie viră din nou, după ce ieşiră prin peretele opus al clădirii.

— Încotro? zbieră ea, căutând să se facă auzită peste urletul

turbinei.

Parcă răspunzându-i, Honda neagră se prăbuşi în vrie, la douăzeci de metri în faţa lor, ridicând o perdea argintie de ploaie. Turner înhăţă comenzile şi alunecară înainte, perna înălţând de pe sol evantaie lungi de câte zece metri de apă; izbiră micuţul elicopter de luptă în cupola de policarbon, fuzelajul său din aliaj boţindu-se sub impact precum hârtia. Turner se retrase şi-l lovi din nou. De data aceasta, elicopterul avariat fu proiectat în trunchiurile a doi pini suri şi rămase acolo ca o insectă cu aripi lungi.

— Ce s-a întâmplat? făcu Angie cu palmele lipite de gură. Ce s-a întâmplat?

Turner azvârli actele pernei şi ochelarii de soare prăfuiţi din compartimentul portierei de lângă el, găsi o lanternă şi-i verifică bateriile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Angie, aidoma unei înregistrări. Ce s-a întâmplat?

El se strecură prin chepeng, cu arma într-o mână şi cu lanterna în cealaltă. Ploaia se mai domolise. Sări pe capotă, apoi peste barele de protecţie, în băltoacele adânci până la glezne, plescăind spre rotoarele negre şi îndoite ale Hondei.

Se simţea izul carburantului care scăpa probabil pe undeva. Cupola din policarbon plesnise precum coaja unui ou. Aţinti Smith Wesson-ul şi apăsă de două ori pe proiectorul de xenon, două explozii tăcute de lumină nemiloasă dezvăluindu-i sânge şi membre contorsionate prin plasticul spart. Aşteptă, apoi aprinse lanterna. Erau doi. Se apropie, ţinând lanterna cât mai departe de corp, un obicei vechi. Nimic nu mişca. Mirosul combustibilului se înteţise. Trase apoi de oblonul îndoit. Se deschise. Ambii ocupanţi purtau ochelari amplificatori de imagini. Ochiul rotund şi gol al laserului privea în sus, în noapte, şi Turner se aplecă şi atinse gulerul ud din blană de oaie al jachetei de pilot a mortului. Sub lumina lanternei, sângele ce-i năclăia barba părea foarte întunecat, aproape negru. Era Oakey. Deplasă raza spre stânga şi văzu că celălalt, pilotul, era japonez. Reveni cu lanterna asupra lui Oakey şi zări lângă piciorul său un flacon negru, plat. Îl ridică, îl îndesă într-un buzunar al canadienei şi se năpusti spre pernă. În ciuda ploii, flăcări portocalii porniseră să răzbată prin ruinele benzinăriei. Escaladă în grabă bara de protecţie, urcă pe capotă, apoi mai sus şi coborî prin chepeng.

— Ce s-a întâmplat? zise Angie de parcă el nici n-ar fi plecat. Ce s-a întâmplat?

Bărbatul căzu în scaunul lui, fără să se mai sinchisească de chingi şi ambală turbina.

— Ăla-i un elicopter Hosaka, răspunse întorcând perna. Probabil că ne-a urmărit. Aveau un laser. Au aşteptat pân-am ieşit de pe autostradă. Nu voiau să ne lase acolo, ca să ne găsească poliţia. Când am intrat pe-aici, au hotărât să ne atace, dar probabil au crezut că amărâtu' ăla era de-al nostru. Sau poate pur şi simplu scăpau de un martor…

— Capul lui, vorbi fata cu glas tremurător, capul lui…

— Ăla a fost laserul, zise Turner, suind înapoi pe drumul secundar. (Ploaia se domolise, aproape încetase.) Aburi… Creierul se vaporizează şi craniul explodează…

Angie se îndoi din mijloc şi vomită. Turner viră cu o singură mână, ţinând în cealaltă flaconul lui Oakey. Desfăcu cu dinţii capacul presat şi trase o duşcă din Wild Turkey-ul bărbosului. Când ajunseră pe marginea autostrăzii, carburantul scurs din Honda se aprinse de la flăcările benzinăriei distruse, iar coloana răsucită de foc îi arătă din nou lui Turner promenada, lumina rachetelor ce coborau lent, cerul albindu-se în vreme ce jetul gonea spre graniţa Sonora.

Angie se îndreptă, îşi şterse gura cu dosul palmei şi începu să tremure.

— Trebuie s-o frigem de-aici, spuse el, pornind iarăşi către est.

Fata nu replică, iar Turner privi cu coada ochiului şi o văzu rigidă şi dreaptă în scaun, ochii ei arătându-şi albul în strălucirea slabă a bordului, cu chipul inexpresiv. O mai văzuse aşa în dormitorul lui Rudy, când Sally îi chemase, iar acum auzea acelaşi torent de limbaj, rafalele rapide şi totuşi blânde ale unui grai ce putea fi patois[9]. Nu avea cu ce înregistra, n-avea nici timp, trebuia să piloteze…

— Ţin-te bine, spuse şi acceleră, n-o să păţim nimic…

În mod evident nu-l auzise câtuşi de puţin. Dinţii îi clănţăneau; îi distingea în ciuda ţiuitului turbinei. Opreşte, se gândi, atât cât să-i bagi ceva între dinţi, portofelul sau o cârpă. Mâinile fetei se încleştau spasmodic de chingile care o fixau de scaun.

---

[9] Dialect francez.

— În casa mea este un copil bolnav. (Perna fu cât pe-aci să iasă de pe şosea, când Turner auzi glasul ce ieşea dintre buzele lui Angie, profund, lent şi, în mod straniu, vâscos.) Aud zarurile aruncate, pentru rochia ei însângerată. Multe sunt mâinile care-i sapă mormântul la noapte, ca şi pe al tău. Duşmanii se roagă pentru moartea ta, mercenarule. Ei se roagă până asudă. Rugăciunile lor sunt un fluviu de febră.

Urmă apoi un soi de croncănit, care putea fi un hohot de râs.

Turner riscă o privire şi zări un firicel argintiu de salivă prelingându-se dintre buzele ei inerte. Muşchii de pe chipul fetei se contorsionaseră într-o mască pe care n-o cunoştea.

— Cine eşti?

— Sunt Stăpânul Drumurilor.

— Ce vrei?

— Copila aceasta drept calul meu, aşa încât să se poată mişca prin oraşele oamenilor. Este bine că mergi spre est. Poart-o în oraşul tău. O voi călări din nou. Şi Samedi călăreşte alături de tine, pistolarule. Este vântul pe care-l ţii în mâini, dar e capricios, Stăpânul Cimitirelor, chiar dacă l-ai slujit bine...

Bărbatul se răsuci la timp ca s-o vadă pe Angie lăsându-se pe o parte în chingi, cu capul bălăngănindu-se şi gura deschisă.

25
Zilier/Gotik

— Acesta e robotul telefonic al Finlandezului, se auzi din difuzorul de sub ecran, iar Finlandezul nu-i acasă. Dacă vrei să descarci ceva, ştii deja codul de acces. Dacă vrei să laşi un mesaj, lasă-l.

Bobby privi imaginea de pe ecran şi clătină încet din cap. Majoritatea roboţilor telefonici erau echipaţi cu subprograme cosmetice, scrise pentru a aduce imaginea video a proprietarului în concordanţă cu paradigmele la modă asupra frumuseţii personale, ştergând imperfecţiunile de ten şi modificând subtil trăsăturile faciale în scopul atingerii normelor statistice ideale. Efectul unui program cosmetic asupra trăsăturilor groteşti ale Finlandezului reprezenta în mod clar lucrul cel mai straniu pe care-l văzuse Bobby vreodată, de parcă cineva reparase faţa unui popândău mort cu o trusă de farduri a pompelor funebre şi cu injecţii de parafină.

— Nu-i ceva natural, rosti Jammer sorbind din scotch. Bobby încuviinţă din cap.

— Finlandezul, urmă Jammer, e agorafob. Îl apucă dârdâiala când iese din căcăstoarea aia de prăvălie. Şi-i în gât după convorbirile telefonice, nu poate să nu răspundă la telefon dacă-i acolo. Încep să cred că are dreptate curva. Lucas e mort şi se-ntâmplă ceva nasol de tot…

— Curvă, vorbi Jackie dinapoia barului, *ştie* deja.

— Ştie, spuse Jammer, lăsând jos paharul din plastic şi pipăindu-şi cravata îngustă, *ştie.* A vorbit c-o piază-rea în matrice, aşa că ştie…

— Ei bine, Lucas nu răspunde şi nici Beauvoir nu răspunde, aşa că poate c-are dreptate. Bobby se întinse şi închise telefonul, al cărui ton începuse să piuie.

Jammer apăruse purtând o cămaşă cu pliseuri, sacou alb de seară şi pantaloni negri cu vipuşti de mătase; Bobby bănuia că era ţinuta lui de lucru în club.

— Nu-i nimeni aici, zise el privind de la tânăr la Jackie. Unde-s Bogue şi Sharkey? Unde-s chelneriţele?

— Cine-s Bogue şi Sharkey? întrebă Bobby.

— Barmanii. Nu-mi place chestia asta. Se sculă de pe scaun, se apropie de uşă şi privi precaut dinapoia unei perdele. Ce pizda mă-sii fac lăbarii ăia acolo? Hei, Conte, ăştia par de-ai tăi. Ia vino-ncoa…

Bobby se ridică, încercat de presentimente – nu dorise să le spună lui Jammer şi Jackie despre faptul că-l lăsase pe Leon să-l zărească, fiindcă nu dorea să pară un Wilson – şi se îndreptă spre locul unde stătea proprietarul localului.

— Haide. Uită-te. Nu-i lăsa să te vadă. Se chinuie atât de tare să lase impresia că nu ne supraveghează, încât îi simţi imediat.

Tânărul mişcă perdeaua, atent să n-o desfacă mai mult de un centimetru, şi privi afară. Cumpărătorii păreau să fi fost complet înlocuiţi de Gotiki cu creste negre, purtând piele şi ţinte şi – surprinzător – de un număr aproape egal de Zilieri blonzi, încălţaţi cu scarpeţi Shinjuku din pânză albă, cu catarame aurite, la modă în săptămâna aceea.

— Nu ştiu, făcu el, uitându-se spre Jammer, da’ tipii ăştia n-ar trebui să fie laolaltă. Sunt Zilieri şi Gotiki, ştii? Sunt un fel de inamici naturali, cred că-i în ADN-ul lor sau aşa ceva… Privi din nou afară: Să dea dracii, cred că-s vreo sută.

Jammer îşi afundă mâinile în buzunarele pantalonilor pensaţi.
— Cunoşti personal pe vreunul din ei?
— Dintre Gotiki mai cunosc pe câţiva, cu care mai vorbeam. Da-s greu de deosebit. Iar Zilierii, ăştia calcă-n picioare tot ce nu-i de-al lor. Cam cu-asta se ocupă. Oricum, eu am fost atacat de Lobi, care sunt într-un fel de armistiţiu cu Gotikii, aşa că cine ştie?
— Aşadar, oftă Jammer, bănuiesc că n-ai chef să ieşi pe-afară şi să-l întrebi pe vreunul ce-au de gând?
— Nu, răspunse Bobby cinstit, câtuşi de puţin.
— Îhî, făcu bărbatul privindu-l într-un mod calculat, care nu-i plăcu deloc lui Bobby.
Ceva mic şi greu căzu dinspre plafonul înalt şi întunecat, clincănind sonor pe una din măsuţele negre, rotunde. Obiectul ricoşă şi sări pe mochetă, rostogolindu-se şi oprindu-se între bocancii noi ai tânărului. Cu un gest reflex, se aplecă şi-l ridică. Un şurub de tip vechi, cu cap crestat, cu filetul maroniu de rugină şi capul acoperit de vopsea latex, neagră, mată. Înălţă privirea când al doilea lovi masa, descoperind un Jammer agil şi speriat care sărea peste tejghea, pe lângă consola universală de credit. Bărbatul dispăru, se auzi un pârâit slab – Velero – şi Bobby ştiu că Jammer luase automatul micuţ pe care îl văzuse acolo ceva mai devreme. Se uită în jur, dar Jackie dispăruse.
Un al treilea şurub pocni precum o explozie pe plasticul tăbliei mesei.
Bobby şovăi, derutat, apoi urmă exemplul femeii şi se ascunse, mişcându-se cât mai tăcut cu putinţă. Se piti înapoia unui paravan de lemn şi privi cum căzu un al patrulea şurub, urmat de un firicel de pulbere fină, întunecată. După aceea, se auzi un râcâit şi un grătar pătrat din oţel dispăru brusc din plafon, retras în interiorul unei conducte. Trase cu coada ochiului spre bar, la timp ca să vadă masivul amortizor de recul al armei lui Jammer înălţându-se…
Din deschidere atârnau acum o pereche de picioare arămii, slăbănoage, şi falduri de piele cenuşie de rechin, prăfuite.
— Stai aşa, zise Bobby, e Beauvoir!
— Bineînţeles că-i Beauvoir, se auzi vocea de deasupra, bubuind cavernoasă dinspre ecourile conductei. Dă dracu’ masa aia la o parte!
Tânărul se târî de după paravan şi trase în lături masa şi

scaunele.

— Prinde, continuă Beauvoir şi balansă de una dintre curele o raniţă verde-măsliniu, burduşită, după care o lăsă să cadă. Greutatea fu cât pe-aci să-l doboare pe Bobby. Acu', dă-te la o parte…

Beauvoir ieşi din conductă, se ţinu atârnat în braţe şi-şi dădu drumul.

— Ce s-a-ntâmplat cu sonoru' pe care-l aveam acolo? întrebă Jammer, ridicându-se dinapoia tejghelei cu automatul în mâini.

— Uite-l, replică negrul azvârlind pe mochetă un paralelipiped gri mat din fenoplast, înfăşurat cu o bucată de sârmă neagră, subţire. Altfel n-aveam cum intra aici, fără ca toţi lăbarii ăia să ştie c-o fac. E clar că cineva le-a dat planurile locului, da' p-asta au scăpat-o.

— Cum ai suit p-acoperiş? întrebă Jackie, apărând de după un paravan.

— N-am suit, răspunse Beauvoir, împingându-şi în susul nasului ramele mari din plastic. Am lansat un fir de monomol din turnu' d-alături şi mi-am dat drumu' p-un mosor ceramic…

Părul tuns scurt de la ceafă era plin de funingine. O privi cu gravitate pe femeie.

— Tu ştii.

— Da. Legba şi Papa Ogun, în matrice. M-am cuplat cu Bobby, pe deckul lui Jammer…

— L-au aruncat în aer pe Ahmed pe autostrada Jersey. Probabil c-au folosit acelaşi lansator ca şi-n cazul bătrânei lui Bobby…

— Cine?

— Încă nu-s sigur, rosti Beauvoir îngenunchind lângă raniţa şi deschizând clemele din plastic de fixare rapidă, da-ncepe să se contureze… Până am auzit că l-au ras pe Lucas, îi căutam pe Lobii care l-au jefuit pe Conte. Probabil c-a fost un accident, o afacere ca oricare alta, totuşi undeva există doi Lobi cu spărgătorul nostru de gheaţă… Care avea potenţial, asta-i sigur, pentru că unii Lobi sunt oţi şi fac ceva afaceri cu Doi-Pe-Zi. De-aia, Doi-Pe-Zi şi cu mine dădeam ture, căutând să aflăm cât mai multe. Pân' la coadă am aflat un căcat, da' pe când eram c-un drogo, unu' Alix, al doilea sau al treilea după căpetenia lor, tipu' a primit un telefon de la omologul lui, pe care Doi-Pe-Zi l-a identificat ca fiind un Gotik din Barrytown, unu' Raymond.

În timp ce vorbea, golea raniţa, scoţând arme, scule, muniţie, colaci de sârmă.

— Raymond voia neapărat să discute cu el, da’ Alix era prea meseriaş s-o facă-n faţa noastră. „Mă iertaţi, domnilor, dar sunt afaceri oficiale între căpetenii”, ne-a aruncat lăbarul şi, normal, noi ne-am cerut scuze, am făcut plecăciuni şi-am trecut după colţ. Am folosit celularul lui Doi-Pe-Zi, i-am sunat pe cowboy-ii noştri din Lăbărţare şi le-am zis să se bage rapid pe telefonul lui Alix. Băieţii au intrat în convorbirea lui cu Raymond ca-n brânză.

Scoase o puşcă de vânătoare cu ţevile retezate, calibrul doisprezece, diformă şi cu puţin mai lungă decât antebraţul său, alese un încărcător tambur dintre cele etalate pe mochetă şi-l introduse cu un clinchet în armă.

— Ai mai văzut vreo bestie d-asta? Sud-africane, de dinainte de război… (Ceva din glasul şi din încordarea maxilarelor lui îl făcu pe Bobby să-i simtă brusc furia stăpânită.) Se pare că Raymond fusese abordat de un gagiu c-o grămadă de lovele, care voia să-i angajeze pe Gotiki, toată trupa, să intre-n Lăbărţare şi să facă scandal, o scenă de masă. Omu’ voia o cioacă-n toată regula, aşa că-i angaja şi pe Zilieri. Aici a izbucnit scandalul, pentru că Alix e-un tip mai conservator. Singuru’ Zilier de treabă e ăla mort, şi-asta numai după n ore de tortură etc. „Du-te-n mă-ta”, i-a zis Raymond, un gentleman de modă veche. „Aici ie rost dă lovă groasă, dă corporaţie.”

Deschise o cutie cu cartuşe groase, roşii, din plastic, şi începu să încarce arma, vârându-le unul câte unul în tambur.

— Poate c-o iau eu razna, da-n ultima vreme am văzut tot mereu pe video tipi de la relaţiile cu publicul a lui Maas Biolabs. S-a-ntâmplat o cioacă nasoală, pe-un teren de-al lor din Arizona. Unii zic c-ar fi fost o nucleară, alţii spun alte chestii. Acu’ ei zic că omul lor cel mai tare-n biosofturi a murit într-un accident banal. E vorba de Mitchell, individul care practic a inventat şmecheria. Deocamdată nu există nimeni care să pretindă că poate fabrica un biocip, aşa că Lucas şi cu mine bănuisem de la-nceput că Maas a făcut spărgătoru’ ăla… Nu ştiam însă de unde-l avea Finlandezul, sau de unde-l căpătaseră ei. Da’ dacă pui toate astea cap la cap, se pare că Maas Biolabs vrea să ne radă pe toţi. Şi vor s-o facă aici, pentru că ne au pe toţi în palmă.

— Nu ştiu, începu Jammer, avem mulţi prieteni în clădire…

— Aveai. Beauvoir lăsă puşca şi porni să încarce un automat

Nambu. Majoritatea celor de la etaju’ ăsta şi de la cel de dedesubt au fost cumpăraţi azi dup-amiază. Bani gheaţă. Cu sacii. Au mai rămas câţiva, da’ nu-ndeajuns.

— Mi se pare aiurea, interveni Jackie, luând paharul cu scotch din mâna lui Jammer şi trăgând o duşcă. Ce am deţine noi pe care să şi-l dorească cineva atât de mult?

— Hei, făcu Bobby, nu uita că probabil habar n-au că Lobii ăia mi-au umflat spărgătorul. Poate c-asta vor.

— Nu, replică Beauvoir introducând încărcătorul în Nambu, pentru că n-ar fi putut şti că nu l-ai ascuns la maică-ta-n casă, este?

— Poate c-au fost acolo şi l-au căutat…

— Şi de unde ştiau că nu-l avea Lucas, în Ahmed? zise Jammer pornind spre bar.

— Finlandezul a zis şi el că cineva i-a trimis pe ăia trei ninja să-l mierlească, spuse Bobby. Dar a mai zis că aveau nişte chestii cu care să-l facă mai întâi să vorbească…

— Tot Maas, încuviinţă Beauvoir. Indiferent cine-ar fi, a căzut la pace cu Zilierii şi Gotikii. Am fi aflat mai multe, da’ Alix Lobul s-a dat rotund şi n-a vrut să mai discute cu Raymond. El nu cooperează cu Zilierii. Din câte s-au prins cowboy-ii noştri, tipii d-afară trebuie să vă ţină pe voi înăuntru şi să-i oprească pe cei ca mine să între. Adică p-ăia cu arme şi cioace. (îi întinse Nambu-ul încărcat lui Jackie.) Ştii să foloseşti o armă? îl întrebă pe Bobby.

— Sigur că da, minţi tânărul.

— Nu, făcu Jammer, avem şi-aşa destule necazuri fără să-l înarmăm pe el. Isuse Hristoase…

— Mie toate astea-mi sugerează, zise Beauvoir, că ne putem aştepta să ne calce cineva. Cineva niţel mai profesionist…

— Numai dacă n-aruncă Hipermartu-n aer, pufni Jammer, şi pe toţi zombii ăia o dată cu el…

— Nu, clătină Bobby din cap, altfel *ar fi făcut-o deja.*

Toţi întoarseră capetele spre el.

— Ia fiţi atenţi, făcu Jackie. S-a prins care-i cioaca.

După treizeci de minute, Jammer îl fixa posac pe Beauvoir.

— Te las pe tine. E planul cel mai tembel pe care l-am auzit de multă vreme.

— Chiar aşa, rosti Bobby, de ce n-am putea s-o luăm prin

conducta pe unde-ai venit tu, să traversăm acoperişul şi să trecem pe clădirea vecină? Ne folosim de firul întins de tine.

— Pe acoperiş, Zilierii sunt acum ca muştele pe căcat, replică Beauvoir. Unii dintre ei s-ar putea să aibă chiar atâta creier încât să descopere capacul prin care-am intrat. Le-am lăsat cadou vreo două mine cu schije, rânji el fără veselie. În plus, clădirea de-alături e mai înaltă. Eu m-am suit pe acoperişu’ ei şi-am tras monomolul în jos, în asta. Nu poţi merge-n mâini pe-un monomol – rămâi fără degete.

— Atunci cum dracu’ voiai să ieşim? izbucni Bobby.

— Termină, spuse Jackie încetişor. Beauvoir a făcut ceea ce trebuia să facă. Acum e-aici cu noi şi suntem înarmaţi.

— Bobby, vorbi Beauvoir, de ce nu ne repeţi planul, să te asiguri că l-am înţeles cu toţii?

Tânărul avea senzaţia neplăcută că Beauvoir dorea să se asigure că el îl pricepuse, totuşi se rezemă de bar şi începu:

— Ne înarmăm şi aşteptăm, da? Jammer şi cu mine ne cuplăm la deck şi dăm o raită prin matrice, poate bunghim ce se-ntâmplă…

— Cred că mă pot descurca şi singur, mormăi Jammer.

— Căcat! sări de lângă tejghea Bobby. Aşa a zis Beauvoir! Vreau să merg, vreau să mă cuplez! Altfel cum pot învăţa ceva?

— Lasă asta, îl întrerupse Jackie, zi mai departe…

— Bine, încuviinţă el morocănos, aşadar, mai devreme sau mai târziu, tipii care i-au angajat pe Gotiki şi Zilieri să ne ţină aici o să vină după noi. Când o s-o facă, i-am ras. Cel puţin pe unul trebuie să-l prindem viu. În acelaşi timp ieşim, iar Gotikii ş-ăilalţi n-o să se aştepte la armamentul nostru, aşa c-o să putem ajunge-n stradă şi s-o tăiem spre Proiecte…

— Cred c-asta m-a convins, făcu Jammer traversând mocheta spre uşa încuiată şi acoperită de perdea. Cred c-ajunge. Apăsă degetul mare pe o plăcuţă de identificare şi deschise uşa pe jumătate. Hei, tu! răcni el. Nu tu! Ăla cu pălărie! Mişcă-ţi curu-ncoace. Vreau să discutăm…

Raza roşie de grosimea unui creion străpunse uşa, perdeaua şi două degete ale lui Jammer, apoi clipi deasupra barului. O sticlă explodă, conţinutul ei răbufnind sub formă de aburi şi esteri vaporizaţi. Jammer dădu drumul uşii să se închidă, îşi privi mâna şi se lăsă să cadă pe mochetă. Clubul se umplu încetişor cu mirosul de pom de Crăciun al ginului clocotit. Beauvoir luă

dinapoia tejghelei o butelie argintie sub presiune şi împroşcă perdeaua fumegândă cu sifon până ce rezerva de CO_2 se termină şi jetul se opri.

— Eşti băftos, Bobby, rosti el azvârlind recipientul peste umăr, fiindcă fratele Jammer n-o să mai tasteze niciodată pe vreun deck…

Jackie îngenunchease şi ţâţâia deasupra mâinii lui Jammer. Bobby întrezări carnea cauterizată, apoi îşi feri iute privirea.

26
Perucă

— Ştii, rosti Rez, atârnând cu capul în jos în faţa lui Marly, nu-i câtuşi de puţin treaba mea, dar te-aşteaptă cineva acolo? Perfect, eu te duc, nicio problemă, iar dacă nu poţi intra te aduc înapoi în terminalul JAL. Totuşi, dacă nimeni nu vrea să te lase înăuntru, nu ştiu cât o să vreau s-aştept. Chestia-i o ladă de gunoaie şi prin pontoanele alea se aciuiază destui ciudaţi.

Rez – sau Therese, înţelesese Marly din autorizaţia de pilot laminată în plastic care era prinsă de consola lui *Sweet Jane* – îşi scosese vesta din prelată pe durata drumului.

Amorţită de curcubeul de derme fixate de Rez pe încheietura ei, pentru a contracara spasmele de greaţă ale sindromului de adaptare spaţială, Marly se holba la tatuajul trandafirului. Fusese executat într-un stil japonez vechi de sute de ani şi, năucită, decisese că-i plăcea. De fapt îi plăcea Rez, simultan dură, copilăroasă şi grijulie faţă de pasagerul ei straniu. Rez îi admirase jacheta din piele şi poşeta, înainte de a le înghesui într-un soi de hamac îngust din plasă de nailon, deja ticsit cu casete, cărţi tipărite şi rufe murdare.

— Nu ştiu, reuşi să articuleze Marly, va trebui să-ncerc să intru…

— Ştii ce-i chestia asta, surioară? Rez îi aranja plasa-g în jurul umerilor şi subsuorilor.

— Care chestie? clipi femeia din ochi.

— Locul unde mergem. Face parte din vechile miezuri Tessier-Ashpool. Astea erau *mainframe*-uri pentru memoriile lor de corporaţie…

— Am auzit de ei, încuviinţă Marly închizând ochii. Mi-a spus Andrea…

— Normal c-ai auzit de ei – cândva deţineau toată Liberta. Mai exact, ei au construit-o. Dup-aia au luat-o razna şi-au vândut. Au desprins de fus sectorul în care locuiau şi au trecut pe-altă orbită, dar mai întâi au şters miezurile, le-au tăiat şi le-au vândut unui gunoier care n-a făcut niciodată nimic cu ele. N-am auzit ca acolo să locuiască cineva, dar pe la noi trăieşti unde apuci… Cred c-asta-i valabil pentru toţi. Aşa cum se zice despre Lady Jane, fiica lui moş Ashpool, c-ar trăi tot în vechiul lor loc, nebună de legat… (Trase cu un gest profesional de plasa-g.) Bine. Acum relaxează-te. O s-o frig tare pe *Jane* pentru vreo douăzeci de minute, da-n felul ăsta ajungem rapid şi bănuiesc că pentru asta îţi dai banii…

Iar Marly lunecă într-un peisaj clădit din casete, gigantice construcţii de lemn ale lui Cornell, unde reziduurile solide ale iubirii şi amintirilor erau expuse înapoia unor vitrine din sticlă prăfuită, brăzdate de ploaie, iar chipul misteriosului autor alerga înaintea ei pe străzi pavate cu mozaicuri de dinţi omeneşti, cizmuliţele pariziene ale femeii clincănind orbeşte peste simboluri conturate în coroane din aur mat. Creatorul casetelor, un bărbat purtând sacoul verde al lui Alain, era în primul rând îngrozit de ea.

— Iartă-mă, striga Marly fugind după el, iartă-mă…

— Îhî. Therese Lorenz de pe *Sweet Jane.* Vrei numerele? Ce? Îhî, sigur că suntem piraţi. Eu sunt căpitanul Hook, băga-mi-aş… Uite ce-i, Jack, lasă-mă să-ţi dau numerele, n-ai decât să le verifici… Am zis deja! Am o pasageră. Solicit permisiunea, ș-aşa dracului mai departe… Marly Nu-Ştiu-Cum, care vorbeşte franţuzeşte în somn…

Pleoapele lui Marly tresăriră, se deschiseră. Rez se găsea în faţa ei într-o plasă-g, toţi muşchii spinării ei distingându-se perfect.

— Hei, zise pilotul, răsucindu-se în plasă, scuze. I-am apelat pentru tine, da’ mi se par destul de duşi cu sorcova. Eşti religioasă?

— Nu, răspunse Marly derutată.

— Bine, se strâmbă Rez, poate că reuşeşti tu să-nţelegi rahatu’ ăsta.

Se eliberă din plasă şi execută un salt mortal ghemuit spre înapoi, care o aduse la câţiva centimetri de chipul pasagerei. O

panglică optică îi unea braţul cu consola şi, pentru prima dată, Marly zări mufa bleu pastel inserată în încheietura mâinii. Rez îi strecură o cască-mărgea în urechea dreaptă şi reglă tubul transparent al microfonului care se curba de la aceasta.

— N-aveţi niciun drept să ne tulburaţi aici, vorbea un bărbat. Lucrarea noastră este lucrarea Domnului şi doar noi am văzut adevăratul Lui chip!

— Alo? Alo, mă poţi auzi? Mă numesc Marly Hruşciova şi trebuie să vorbesc urgent cu tine. Sau cu altcineva care domiciliază în coordonatele astea. Este vorba de o serie de casete, nişte colaje. Creatorul lor se poate afla într-un pericol teribil! Trebuie să-i vorbesc!

— Pericol? tuşi bărbatul. Numai Domnul hotărăşte soarta omului! Noi nu ne temem de nimic. Şi nici nu suntem proşti…

— Te rog, ascultă-mă. Am fost angajată de Josef Virek ca să-l găsesc pe autorul casetelor. Acum însă am venit să te previn. Virek ştie că eşti aici şi agenţii lui mă vor urma…

Rez o privea fix.

— Lasă-mă să intru! Nu-ţi pot spune mai multe…

— Virek? urmă o pauză lungă, în care se auzi doar zgomot de fond. Josef Virek?

— Da, încuviinţă femeia. El. I-ai văzut imaginea toată viaţa, cea cu regele Angliei… Te rog, te rog…

— Dă-mi-l pe pilot, spuse glasul, iar ţipetele şi isteria dispărură, înlocuite de ceva ce lui Marly îi plăcu şi mai puţin.

— E suplimentar, zise Rez desfăcând casca cu vizor-oglindă de pe costumul roşu. Mi-o pot permite, mi-ai plătit suficient…

— Nu, protestă Marly, zău, nu-i nevoie… eu…

Scutură din cap. Rez desfăcea cataramele de pe talia costumului.

— Nu poţi intra într-un loc ca ăla fără costum, îi explică. Nu ştii ce atmosferă au. Nu ştii nici măcar dacă au atmosferă! Şi orice fel de bacterii, sau spori… Care-i treaba? lăsă ea casca argintie.

— Sunt claustrofobă!

— Aha, o examină Rez. Am auzit de chestia asta… înseamnă că ţi-e frică să fii undeva înăuntru? Părea cu adevărat curioasă.

— În locuri strâmte, da.

— Aşa cum e *Sweet Jane?*

— Da, deşi… Privi cabina micuţă şi se luptă cu panica. La asta pot rezista, dar nu şi la cască.

Se înfioră.

— Ei bine, uite ce-ţi zic. Te băgăm în costum, da' nu-ţi punem casca. O să-ţi arăt numai cum se fixează. De acord? Altfel nu părăseşti nava mea…

Gura îi era o linie dreaptă şi fermă.

— Da, încuviinţă Marly, bine…

— Uite care-i mersul, spuse Rez. Suntem cu ecluzele cuplate. Sasul nostru se deschide, tu intri şi eu îl închid. Dup-aia îl deschid pe celălalt şi ajungi în ce or avea ei drept atmosferă pe-acolo. Eşti sigură că nu vrei să punem casca?

— Da, răspunse Marly, coborând ochii spre casca ţinută între mânuşile roşii ale costumului, spre reflexia ei palidă din vizorul-oglindă.

Rez plescăi încetişor din limbă.

— E viaţa ta. Dacă vrei să pleci, roagă-i să trimită prin terminalul JAL un mesaj pentru *Sweet Jane.*

Marly bătu stângace din picioare şi se rostogoli înainte în sasul cu puţin mai mare decât un sicriu aşezat vertical. Pieptul costumului roşu clincăni lovindu-se de uşa spre exterior şi femeia auzi fâsâitul celei interioare închizându-se în urma ei. O luminiţa i se aprinse lângă cap, ducând-o cu gândul la becul dintr-un frigider.

— La revedere, Therese…

Nu se întâmplă nimic. Rămăsese singură cu bătăile inimii.

După aceea ecluza exterioară a lui *Sweet Jane* culisă, deschizându-se. Uşoara diferenţă de presiune fu suficientă ca s-o trimită, rostogolindu-se, într-o beznă ce mirosea trist şi vechi a oameni, un iz precum cel dintr-un vestiar sportiv de mult abandonat. Aerul era dens, deţinea o umezeală lipsită de curăţenie şi, continuând să facă tumbe, Marly zări sasul lui *Sweet Jane* închizându-se înapoia ei. O rază de lumină trecu pe lângă ea, şovăi, se întoarse şi o descoperi rotindu-se.

— Lumină, răcni un glas răguşit, lumină pentru oaspetele nostru! Jones!

Era glasul pe care îl auzise în căşti. Suna straniu acum, în imensitatea metalică a acestui loc, în spaţiul gol prin care cădea. Fu urmat de un hârşâit, iar un inel îndepărtat, albastru

strălucitor, se aprinse, arătându-i în depărtare curba unui perete sau fuzelaj din oţel şi rocă lunară topită. Suprafaţa acestuia era brăzdată şi ciuruită de caneluri şi adâncituri precis prelucrate, unde, cândva, fuseseră montate echipamente. În făgaşele mai adânci continuau să adere ghemotoace zgrunţuroase de plastic brun expandat, iar altele se pierdeau în umbrele negre ca noaptea…

— Ar fi bine s-o prinzi c-un cordon, Jones, până nu-şi sparge capul…

Ceva îi lovi umărul costumului cu un plesnet lichid şi, întorcând capul, Marly zări o moviliţă de plastic roz intens din care se desprindea un fir trandafiriu şi subţire, ce se întinse brusc chiar în timp ce privea, smucind-o. Interiorul de catedrală abandonată se umplu cu ţiuitul unui motor în sarcină şi, destul de încet, o traseră spre perete.

— V-a trebuit mult, continuă vocea. Mă întrebasem cine va fi primul, şi-acum e Virek… Mamon…

Acum o prinseră şi o întoarseră. Aproape că pierdu casca; se îndepărta, plutind, dar unul dintre ei i-o vârî înapoi în mâini. Poşeta, cu cizmele şi jacheta împăturite înăuntru, execută propriu-i arc, pe cureluşa de umăr, şi o izbi în partea laterală a capului.

— Cine eşti? întrebă Marly.

— Ludgate! mugi bătrânul. Wigan Ludgate, după cum prea bine ştii. Pe cine altcineva te-a trimis să amăgeşti?

Chipul lui ridat şi pătat era proaspăt ras, însă părul sur şi lung plutea liber, alge pe un val de aer stătut.

— Iartă-mă, spuse Marly. Nu mă aflu aici să te amăgesc. Nu mai lucrez pentru Virek… Am venit pentru că… adică, de fapt, nu-s deloc sigură de ce am venit, dar pe drum am aflat că artistul care face casetele e-n pericol. Deoarece Virek crede că el mai deţine ceva, ceva despre care Virek crede că-l va scăpa de cancer…

Cuvintele ei se transformară în tăcere, în faţa nebuniei aproape palpabile ce radia dinspre Wigan Ludgate. Văzu că purta carapacea de plastic crăpat a unui vechi costum de lucru, cu crucifixuri ieftine din metal lipite cu epoxid aidoma unui colier în jurul inelului oxidat de fixare a căştii. Chipul bătrânului era foarte aproape de al ei. Putea simţi mirosul dinţilor stricaţi.

— Casetele! Sfere minuscule de saliva i se ridicau de pe buze,

supunându-se elegantelor legi ale fizicii newtoniene. Curvo! Ele sunt mâna Domnului!

— Uşurel, Lud, interveni un al doilea glas, o sperii pe doamna. Nu vă speriaţi, doamnă, moş Lud nu prea are mulţi musafiri. Îl cam agită, vedeţi, da-n esenţă e-un tip inofensiv…

Întorcând capul, Marly întâlni privirea relaxată a unei perechi de ochi mari şi albaştri pe o faţă foarte tânără.

— Mă numesc Jones, rosti tânărul, şi locuiesc tot aici…

Wigan Ludgate dădu capul pe spate şi urlă, iar sunetele răsunară sălbatice din pereţii de oţel şi rocă.

— Ştii, spunea Jones pe când Marly îl urma, trăgându-se în lungul unei corzi cu noduri, bine întinsă printr-un coridor ce părea fără sfârşit, în general e destul de liniştit. Ascultă glasurile. Vorbeşte de unul singur sau poate cu glasurile alea, nu ştiu, dar câteodată îl apucă câte-o criză din asta… (Când tăcu, femeia putu auzi ecouri slabe ale răcnetelor lui Ludgate.) Poate crezi că-i urât din partea mea să-l las aşa, dă-i lucrul cel mai bun de făcut. O să obosească repede. O să i se facă foame. Atunci o să mă caute. Îşi vrea haleala, ştii.

— Eşti australian? întrebă Marly.

— New Melbourne, răspunse el. Adic-am fost, înainte de a ieşi din puţ…

— Te deranjează dacă te-ntreb de ce te afli aici? Adică, aici în… în… ce-i asta?

Băiatul râse.

— De obicei, eu îi zic Locul. Lud îi zice-n multe feluri, dar cel mai des Împărăţia. Crede că l-a găsit pe Dumnezeu. Probabil c-aşa-i, dacă vrei să iei lucrurile din punctul ăsta de vedere. Din câte-mi dau eu seama, înainte de-a ieşi din puţ era un soi de şmecher de consolă. Nu ştiu exact cum a nimerit tocmai aici, atâta doar că i se potriveşte amărâtului… Eu am ajuns cu sufletul la gură, pricepi? Am avut nişte probleme, nu-i cazul să intru-n amănunte, şi voiau să-mi pună pielea-n băţ. Am ajuns – iar asta-i altă poveste lungă – şi l-am găsit pe nenorocitul de Ludgate aproape mort de foame. Avusese un soi d-afacere, vindea obiecte pe care le găsea prin gunoaie şi casete din cele pe care le cauţi, dar se ţăcănise prea tare ca s-o mai continue. Cumpărătorii apăreau, să zicem de vreo trei ori p-an, dar el îi expedia. Atunci mi-am zis că-i o ascunzătoare la fel de bună ca

oricare alta şi-am rămas să-l ajut. Cam asta-i povestea…

— M-ai putea duce la artist, la autorul casetelor? E aici? E ceva extrem de urgent…

— O să te duc, nu-ţi face griji. Totuşi Locul ăsta n-a fost construit pentru oameni, adică nu ca să fie locuit, aşa că-i cam mult de mers… Oricum, n-are unde pleca. Nu garantez c-o să facă o casetă pentru tine. Chiar lucrezi pentru Virek? Nenorocitul ăla putred de bogat de la tele? Neamţ, nu-i aşa?

— Am lucrat câteva zile, răspunse femeia. În privinţa naţionalităţii, aş zice că Herr Virek este unicul cetăţean al unei naţiuni alcătuite din Herr Virek…

— Înţeleg ce vrei să spui, se hlizi Jones. Bănuiesc că-i valabil pentru toţi lăbarii ăştia bogaţi, deşi e mai distractiv decât să te uiţi la un nenorocit de zaibatsu… N-o să vezi niciodată un zaibatsu ducându-se dracu', este? Ia-l pe moş Ashpool – era din aceeaşi ţară cu mine – care-a construit asta. Se zice că propria-i fiică i-a tăiat beregata şi-acum e la fel de dusă ca moş Lud, ascunzându-se nu ştiu pe-unde prin castelul familiei. Ştii, cândva Locul a făcut parte din toate astea…

— Mi-a spus câte ceva Rez… pilotul meu. Iar o prietenă din Paris a pomenit recent de Tessier-Ashpool… Clanul traversează o perioadă de eclipsă?

— Eclipsă? Doamne! Au luat-o rău de tot pe tobogan. Păi ia gândeşte-te: tu şi cu mine ne târâm acum prin fostele miezuri de date ale corporaţiei. Un antreprenor pakistanez a cumpărat toată afacerea. Carcasa-i perfectă şi-n circuite există destul aur, deşi nu-i chiar atât de uşor de recuperat pe cât cred unii… Aşa a rămas de-atunci, numa' cu moş Lud să le ţină companie, şi ele lui. Adică pân-am venit eu. Cred că-ntr-o bună zi o s-apară echipele din Pakistan şi-o să-nceapă s-o facă bucăţi… Ciudat totuşi cât de multe dintre ele par încă să funcţioneze, cel puţin temporar. O poveste pe care-o auzisem, de-aia am şi venit de fapt aici, era că T-A şterseseră complet miezurile înainte să plece…

— Dar tu crezi că au rămas operante?

— Doamne, da! Cam aşa cum e şi Lud, dacă lui îi poţi spune operant. Tu cine crezi c-a făcut casetele tale?

— Ce ştii despre Maas Biolabs?

— Mas… cum?

— Maas. Produc biocipuri…

— Aha, ei. Păi cam atât ştiu…

— Ludgate vorbeşte despre ei?

— S-ar putea. N-aş zice că-l ascult foarte atent. Lud vorbeşte destul de mult…

27
Staţiile răsuflării

Şofă prin bulevarde mărginite de versanţii ruginiţi ai vehiculelor moarte, de macarale de depanare şi de turnurile negre ale topitoriilor. Pe măsură ce avansau în flancul vestic al Lăbărţării, Turner se menţinu pe străzile mărginaşe, şi, în cele din urmă, acceleră perna într-un canion din cărămidă, lateralele blindate scoţând jerbe de scântei, izbindu-se cu putere într-un perete de gunoaie compactate, acoperite de funingine. O avalanşă de resturi lunecă în jos aproape acoperind vehiculul, iar bărbatul lăsă comenzile şi privi zarurile din plastic bălăngănindu-se înainte şi înapoi, dintr-o parte în cealaltă. Indicatorul de petrol lampant era la zero de aproape douăsprezece intersecţii.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă fata, cu pomeţii verzui în lumina instrumentelor de bord.

— Am doborât un elicopter. În mare parte, printr-o întâmplare. Am fost norocoşi.

— Nu, mă refeream după aceea. Am fost… am avut un vis.

— Ce-ai visat?

— Chestiile acelea mari, mişcându-se…

— Ai avut ceva similar unui atac de apoplexie…

— Sunt bolnavă? Crezi că sunt bolnavă? De ce voia compania să mă omoare?

— Nu cred că eşti bolnavă.

Ea îşi desfăcu chingile şi se târî înapoi, peste scaun, ghemuindu-se în locul unde dormiseră.

— A fost un vis urât…

Începu să tremure. Turner îşi scoase chingile şi se apropie de ea, lipindu-i capul de pieptul său, mângâindu-i părul, netezindu-l pe craniul delicat, trecându-l spre spate, înapoia urechilor. În lumina verzuie, chipul ei, cu pielea netedă şi subţire întinsă peste oase, părea smuls din vise şi abandonat Fermoarul bluzei negre de trening era pe jumătate descheiat şi bărbatul urmări

cu vârful unui deget linia fragilă a claviculelor. Pielea îi era răcoroasă, umedă, acoperită cu o pelicula de transpiraţie. Se agăţă de el.

Turner închise ochii şi-şi văzu trupul într-un pat vârstat de soare, dedesubtul unui ventilator rotindu-şi alene palele din lemn dur, cafeniu. Corpul lui opintindu-se, zvâcnind precum un membru amputat, capul lui Allison lăsat pe spate, cu gura deschisă, cu buzele întinse dezgolindu-i dinţii.

Angie îşi apăsă faţa în scobitura gâtului său.

Gemu, se încordă, se legănă înapoi.

— Mercenarule, rosti glasul.

Şi Turner se lipi de scaunul şoferului, cu ţeava Smith Wesson-ului reflectând o singură linie de lumină verde dinspre bord, capul luminos de pe cătarea armei eclipsând pupila stângă a fetei.

— Nu, spuse glasul.

Bărbatul coborî pistolul.

— Te-ai întors.

— Nu. Legba ţi-a vorbit. Eu sunt Samedi.

— Sâmbătă?

— Baronul Sâmbătă, mercenarule. M-ai întâlnit odată, pe panta unui deal. Sângele te acoperea precum rouă. În ziua aceea am sorbit din inima ta cea plină. (Corpul fetei zvâcni violent.) Cunoşti bine oraşul acesta…

— Da.

Privea cum muşchii feţei i se încordau şi se relaxau, modelându-i trăsăturile într-o mască nouă…

— Perfect. Lasă vehiculul aici, aşa cum intenţionai. Dar urmează staţiile spre nord. Către New York. Diseară. Atunci te voi călăuzi cu bidiviul lui Legba şi vei ucide pentru mine…

— Pe cine să ucid?

— Pe acela pe care ţi-l doreşti atât de mult, mercenarule.

Angie gemu, se cutremură şi începu să suspine.

— E-n regulă, zise Turner. Suntem la jumătatea drumului spre casă.

Ajutând-o să se ridice, se gândi că era o afirmaţie lipsită de sens; niciunul dintre ei nu avea o casă. Scoase din canadiană cutia de cartuşe şi-l înlocui pe cel tras în Honda. În trusa din torpedo găsi un brici pătat de vopsea şi tăie cu el căptuşeala canadienei, dinăuntru revărsându-se un vârtej din milioane de

microtuburi izolatoare de polietilenă. După ce o goli, vârî Smith Wesson-ul în toc şi îmbrăcă pe deasupra canadiana. Atârna pe el precum o pelerină cu câteva numere mai mari şi nu trădă deloc umflătura armei.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă ea, trecându-şi dosul palmei peste gură.

— Pentru c-aici e cald şi trebuie s-ascund arma. Strecură într-un buzunar portofelul plin de Yeni Noi folosiţi. Haide, îi spuse fetei, trebuie să luăm metroul…

Condensul picura monoton de pe vechiul dom Georgetown, construit acum patruzeci de ani, după ce Federalii bolnavi îşi luaseră tălpăşiţa către părţile mai joase ale lui MeLean. Washingtonul era un oraş sudic, dintotdeauna fusese aşa, şi aici puteai simţi modificarea din tonul Lăbărţării, pe măsură ce treceai dintr-o staţie în alta venind dinspre Boston. Arborii Districtului erau luxurianţi şi verzi, iar frunzele lor acopereau, una câte una, luminile arcelor, în timp ce Turner şi Angela Mitchell înaintau pe trotuarele desfundate spre Dupont Circle şi staţie. Piaţa circulari era un talcioc şi cineva aprinsese un foc din gunoaie în pocalul de marmură al gigantului din centru. Trecură pe lângă siluetele tăcute ce stăteau lângă păturile întinse, acoperite cu combinaţii suprarealiste de mărfuri: copertele din carton umflat de umezeală ale discurilor audio din plastic negru alături de proteze uzate din care atârnau jackuri neurale primitive, un acvariu de sticlă prăfuită umplut cu plăcuţe de identificare dreptunghiulare din oţel, teancuri de ilustrate decolorate prinse laolaltă cu benzi de cauciuc, trozi Indo ieftini sigilaţi în ambalajul angrosiştilor, seturi desperecheate de recipiente din ceramică pentru sare şi piper, o crosă de golf de pe mânerul căreia pielea începuse să se dezlipească, un cuţit multifuncţional militar elveţian cu lame lipsă, un coş pentru gunoi din tablă îndoită, litografiat cu faţa unui preşedinte al cărui nume Turner aproape că şi-l putea reaminti (Carter? Grosvenor?), holograme înceţoşate ale Monumentului…

În semiîntunericul de lângă intrarea staţiei, Turner se târgui în şoaptă cu un băiat chinez cu ginşi albi, schimbând cea mai mică dintre bancnotele lui Rudy pentru nouă fise din aliaj ştanţate cu emblema înflorită AMBA Tranzit.

Două fise le asigurară intrarea în staţie. Alte trei intrară în

automate pentru o cafea proastă şi plăcinte sleite. Celelalte patru îi purtară spre nord, trenul gonind silenţios pe perna magnetică. Mercenarul se aşeză, cuprinzând-o pe Angie cu braţele şi prefăcându-se că închide ochii; urmărea propriile lor reflexii în fereastra de vizavi. Un bărbat înalt, scofâlcit acum şi nebărbierit ghemuindu-se ca s-o protejeze pe fata cu ochi încercănaţi de alături. Ea nu-i mai vorbise de când părăsiseră fundătura unde abandonaseră perna.

Pentru a doua oară în decurs de un ceas, Turner se gândi dacă n-ar fi cazul să-i telefoneze agentului său. Regula era că, dacă trebuia să te încrezi în cineva, atunci te duceai la agent. Conroy însă spusese că-i angajase pe Oakey şi pe ceilalţi prin intermediul acelui agent, iar legătura respectivă îl făcea acum pe bărbat să şovăie. Unde se afla Conroy în seara aceasta? Era aproape sigur că el îi ordonase lui Oakey să-i cureţe cu laserul. Oare Hosaka aranjase şi aruncătorul de bombe din Arizona, pentru a şterge orice dovezi asupra unei încercări eşuate de dezertare? Şi, dacă era aşa, de ce o instruiseră pe Webber să-i omoare şi pe medici, să le distrugă clinica şi deckul Maas-Neotek? Din nou, Maas... îl ucisese Maas pe Mitchell? Exista vreun motiv pentru a crede că Mitchell era cu adevărat mort? Da, îşi spuse, iar fata se foi alături într-un somn agitat, exista: Angie. Mitchell se temuse că avea să fie ucisă; aranjase dezertarea pentru ca s-o poată scoate, s-o trimită la Hosaka, nefăcând absolut niciun plan pentru propria-i evadare. Cel puţin aşa suna versiunea lui Angie.

Închise ochii, anulând reflecţiile. Ceva se mişca, adânc în mâlul amintirilor sale înregistrate. O ruşine... Nu izbutea să ajungă acolo... Deschise brusc ochii. Ce spusese fata, la Rudy? Că tatăl ei îi introdusese lucrurile acelea în cap fiindcă nu era destul de inteligentă? Atent să n-o trezească, îşi trase braţul de sub gâtul ei şi strecură două degete în buzunăraşul de la brâu al pantalonilor, trăgând de firul său pliculeţul din plastic negru primit de la Conroy. Îl deschise şi scutură în palma întinsă biosoftul cenuşiu, bombat şi asimetric. Visele unei maşini. *Montagne russe.* Prea rapide, prea străine pentru a putea fi înţelese. Totuşi dacă doreai ceva, ceva anume, ar fi trebuit să-l poţi găsi...

Vârî unghia degetului mare sub apărătoarea de praf a mufei, scoţând-o, şi o aşeză pe scaunul din plastic de alături. Trenul

era aproape pustiu şi niciunul dintre ceilalţi pasageri nu părea că-l bagă în seamă. Inspiră adânc, strânse din dinţi şi inseră biosoftul…

După douăzeci de secunde avea lucrul pe care-l căutase. Stranietatea nu-l mai atinsese de data aceasta şi bănuia că se întâmplase aşa tocmai pentru că intrase după un lucru clar definit, după exact genul de date pe care te-ai aştepta să le găseşti în dosarul unui cercetător de elită: coeficientul de inteligenţă al fiicei sale, reflectat prin seturile anuale de teste.

Angela Mitchell depăşea cu mult media. Aşa fusese de la început.

Extrase biosoftul din mufă şi-l frecă gânditor între degetul mare şi arătător. Ruşinea… Mitchell, ruşinea şi şcoala… Şcoala, se gândi. Vreau rezultatele blestematului. Vreau notele lui.

Cuplă din nou dosarul.

Nimic. Le obţinuse, dar nu vedea nimic.

Nu. Iarăşi.

Şi iarăşi…

— Să fiu al dracu’, murmură, pricepând.

Un adolescent cu ţeasta rasă îl privi de pe scaunul de vizavi, apoi reveni cu atenţia asupra şuvoiului de vorbe al prietenei sale:

— La noapte, o să fie iarăşi concurs pă deal. Mergem şi noi, da’ nu ne băgăm, stăm p-acolo şi-i lăsăm pă iei s-o ia pă cocoaşă, noi ne râdem şi vedem care-o-ncasează, fi’n’că săptămâna trecută Susan şi-a rupt braţu’, m-asculţi? Şi-a fost marfă fi’n’că a-ncercat Cal să-i ducă la spital, da’ era criţă şi-a trecut cu câcatu’ ăla dă Yamaha peste-un obstacol…

Turner inseră din nou biosoftul în mufă.

De data aceasta, când se termină, nu mai spuse absolut nimic. O cuprinse cu braţul pe Angie şi surâse, vânzându-şi zâmbetul în geam. Era un rânjet ucigaş; aparţinea muchiei de cuţit.

Rezultatele universitare ale lui Mitchell fuseseră bune, extrem de bune. Excepţionale. Totuşi arcul nu exista. Arcul era ceva pe care Turner se învăţase să-l caute în dosarele cercetătorilor, o curbă sigură semnalând excelenţa. Putea descoperi arcul tot aşa cum un meseriaş de clasă putea identifica metalele observând jerba de scântei din timpul polizării. Iar Mitchell nu-l avusese.

Ruşinea… Dormitoarele absolvenţilor… Mitchell ştiuse, ştiuse că n-avea să reuşească. Iar apoi, cumva, reuşise. Cum? Răspunsul nu exista în dosar. Într-un fel sau altul, Mitchell ştiuse în ce fel să modifice datele pe care le dăduse securităţii Maas. Altfel, ei ar fi aflat… Cineva, ceva, îl descoperise pe Mitchell în mizeria lui de post-absolvire şi începuse să-l alimenteze. Cu indicii, direcţii. Mitchell se îndreptase spre vârf, cu arcul strălucitor, perfect şi neabătut…

Cine? Ce?

Privi chipul adormit al lui Angie în lumina tremurătoare a metroului.

Faust.

Mitchell făcuse un târg. Era posibil ca Turner să nu afle niciodată detaliile înţelegerii, sau preţul, dar ştia care fusese plata. Ce i se ceruse lui Mitchell să facă la rândul său.

Legba, Samedi, saliva prelingându-se dintre buzele contorsionate ale fetei.

Şi trenul goni în vechea Uniune pe o rafală neagră de aer din miez de noapte.

— Taxi, şefu'?

Ochii bărbatului se deplasau înapoia unor ochelari cu o nuanţă policrom, ce se învolbura precum petele de benzină pe suprafaţa apei. Pe dosul palmelor avea pustule argintii, plate. Turner se apropie şi-i prinse braţul, fără să se oprească din mers, izbindu-i de un perete din gresii albe zgâriate, între şiruri cenuşii de dulăpioare cu cifru pentru bagaje.

— Peşin, rosti Turner. Plătesc Yeni Noi. Vreau taxiul meu. Fără necazuri cu şoferul. Ai priceput? Nu-s ciumec. Îşi înteţi strânsoarea. Trage-mi ţeapă şi mă-ntorc aici să te omor sau să te fac să-ţi doreşti s-o fi făcut.

— M-am prins. Gata, şefu'. M-am prins. Se face, şefu', gata, şefu'. Unde vrei să mergi, şefu'?

Trăsăturile emaciate ale bărbatului se contorsionară de durere.

— Mercenarule, se auzi glasul dinspre Angie sub forma unei şoapte răguşite, urmată de o adresă.

Turner văzu ochii şoferului rotindu-se agitaţi înapoia vârtejului de culori.

— Asta-i în Madison? croncăni el. Gata, şefu'. Te-ai făcut c-o

maşină bună, c-un taxi bun de tot…

— Ce-i acolo, îl întrebă Turner pe şofer, aplecându-se în faţă pentru a apăsa butonul VORBIRE de lângă grila metalică a difuzorului, ce-i la adresa pe care ţi-am dat-o? se auzi un pârâit de zgomot de fond.
— Hipermartu’. La ora asta din noapte, nu prea-i deschis… Căutaţi ceva anume?
— Nu, făcu Turner.
Nu cunoştea locul. Încercă să-şi amintească partea aceea din Madison. În general, era un cartier rezidenţial. Nenumărate spaţii de locuit, scobite în cochiliile clădirilor comerciale ce datau dintr-o perioadă când comerţul le cerea funcţionarilor să fie prezenţi fizic la o locaţie centrală. Unele construcţii erau îndeajuns de înalte ca să penetreze un dom…
— Încotro mergem? îl întreba Angie, lăsându-şi mâna pe braţul lui.
— E-n regulă, răspunse el. Nu-ţi face griji.

— Dumnezeule, rosti fata rezemându-se de umărul său şi privind în sus spre firma de neon roz HIPERMART, care brăzda faţada din granit a vechii clădiri. Când eram în mesa, visam New Yorkul. Aveam un program de grafică cu care mă puteam plimba pe toate străzile, prin muzee şi chestii de astea. Doream să ajung aici mai mult decât orice pe lume…
— Ei bine, ai făcut-o. Eşti aici.
Ea începu să plângă, apoi îl strânse în braţe, lipindu-şi faţa de pieptul lui gol, tremurând.
— Mi-e atât de frică, mi-e atât de frică…
— O să fie-n regulă, o domoli Turner mângâind-o pe păr, cu ochii asupra intrării principale.
Nu exista niciun motiv să creadă că pentru ei ceva avea să mai fie vreodată în regulă. Angie părea să n-aibă habar că vorbele ce-i aduseseră aici ieşiseră dintre buzele ei. Deşi, se gândi bărbatul, nu le rostise ea… De ambele părţi ale intrăm în Hipermart se vedeau vagabonzi dormind ghemuiţi, maldăre inerte de zdrenţe având exact nuanţa trotuarului; lui Turner i se părea că fuseseră lent extrudaţi din betonul întunecat pentru a deveni extensii mobile ale oraşului.
— La „Jammer”, rosti glasul înăbuşit în pieptul său şi simţi o

repulsie îngheţată. Caută bidiviul lui Damballah.

Apoi fata reîncepu să plângă. O apucă de mână şi trecu pe lângă formele adormite, pe sub volutele poleite şi lipsite de luciu şi prin uşile de sticlă. Pe un culoar, între corturi şi tarabe cu obloanele trase, zări un automat expres şi o fată cu o creastă neagră de păr, ştergând o tejghea.

— Cafea, rosti el. Mâncare. Haide! Trebuie să mănânci.

Zâmbi către chelneriţă, în vreme ce Angie se aşeză pe un taburet.

— Ce părere ai de bani gheaţă? o întrebă. Încasezi vreodată bani gheaţă?

Ea îl privi fix şi strânse din umeri. Turner scoase o bancnotă de douăzeci din portofelul lui Rudy şi i-o arătă.

— Ce vreţi?

— Cafele. Ceva de mâncare.

— Aia-i tot ce ai? Nimic mai mic?

Bărbatul clătină din cap.

— Îmi pare rău. N-am să-ţi dau restul.

— Nici nu-mi trebuie.

— Eşti soni?

— Nu, dar vreau cafea.

— Ăsta da bacşiş, domnu'. Nu scot atât nici într-o săptămână.

— E al tău. Brusc, faţa chelneriţei fu străbătută de mânie.

— Sunteţi cu cretinii ăia de la etaj. Păstrează-ţi banii. Am închis.

— Nu suntem cu nimeni, replică el aplecându-se uşor peste tejghea, astfel încât canadiana i se deschise şi se putu zări Smith Wesson-ul. Căutăm un local. Un club numit „Jammer”.

Fata se uită de la Turner la Angie.

— E bolnavă? Drogată? Care-i treaba?

— Uite banii, spuse Turner. Dă-ne cafelele. Dacă vrei să câştigi restul, zi-mi cum s-ajung la clubul lui Jammer. E important pentru mine. Pricepi?

Ea făcu să dispară bancnota uzată şi se apropie de expres.

— Nu cred că mai pricep ceva. Îndepărtă din cale, zăngănind, ceşti şi pahare acoperite cu o peliculă uscată de lapte. Care-i treaba cu Jammer? Eşti prieten cu el? O cunoşti pe Jackie?

— Sigur că da, încuviinţă bărbatul.

— Ea a venit dis-de-dimineaţă cu un puşti Wilson din 'burbii. Cred că s-au dus sus…

— Unde?

— În „Jammer”. Dup-aia a-nceput nebunia.

— Da?

— Tot felul de ciudaţi din Barrytown, bruneţi d-ăia cu părul gelat şi pantofi albi, care-au intrat aici de parcă ei erau proprietarii. Acum chiar asta sunt… la ultimele două etaje. Le-au cumpărat oamenilor tarabele. Mulţi de la etajele mai de jos şi-au strâns pur şi simplu lucrurile şi-au întins-o. Prea suspect…

— Câţi au venit?

Din automat porniră să iasă aburi.

— Cred că vreo sută. Toată ziua mi-a fost o frică de mă căcam pe mine, da’ nu l-am putut găsi pe patron. Oricum închid într-o jumătate de oră. Schimbul de zi n-a mai venit… sau a intrat, a mirosit cum stă treaba şi-a fript-o… Luă ceşcuţă aburindă şi o aşeză în faţa lui Angie: Te simţi bine, scumpo?

Angie încuviinţă din cap.

— N-ai idee ce vor indivizii? o întrebă Turner.

Fata revenise la automat şi acesta mugi din nou.

— Cred c-aşteaptă pe cineva, şopti ea şi-i aduse bărbatului un expres. Ori pe cineva care să-ncerce să iasă din „Jammer”, ori pe cineva să-ncerce să între…

Turner coborî privirea spre vârtejurile de spumă maro ale cafelei sale.

— N-a chemat nimeni poliţia?

— Poliţia? Domnu’, ăsta-i Hipermart. Cei de-aici nu cheamă poliţia…

Ceaşca lui Angie se transformă în cioburi pe tejgheaua din marmură.

— Scurt şi rapid, mercenarule, şopti glasul. Cunoşti drumul. Intră.

Gura chelneriţei rămase deschisă.

— Isuse, făcu ea, e făcuta rău de tot… îl privi cu răceală pe Turner: Tu o droghezi?

— Nu, scutură din cap bărbatul, dar e bolnavă. O să-i treacă imediat.

Bău din cafeaua neagră şi amară. I se păru, pentru o singură clipită, că putea simţi întreaga Lăbărţare răsuflând, iar respiraţia ei era bătrână, bolnavă şi obosită, prin toate staţiile din Boston până în Atlanta…

— Isuse, vorbi Bobby către Jackie, nu i-o poţi înveli în ceva?

Rana lui Jammer umpluse încăperea cu un miros asemănător fripturii de porc, care îi întorcea pe dos stomacul lui Bobby.

— Arsurile nu se bandajează, răspunse ea, ajutându-l pe Jammer să se aşeze pe scaun. Începu să deschidă pe rând sertarele biroului. Ai ceva analgezice? Derme? Orice?

Bărbatul scutură din cap; chipul său prelung era palid şi inexpresiv.

— Poate… înapoia barului, e-o trusă sanitară…

— Ad-o! se răsti Jackie. Du-te!

— De ce te-oi agita atâta pentru el, făcu Bobby, rănit de tonul femeii. A-ncercat să-i lase pe Gotikii ăia înăuntru…

— Adă trusa, găoază! S-a-nmuiat pentru-o secundă, asta-i tot. S-a speriat. Adă trusa aia, dacă nu vrei s-ai tu nevoie de ea.

Tânărul se repezi în club şi-l găsi pe Beauvoir conectând cârnaţi roz de plastic exploziv la o cutie galbenă ce semăna perfect cu telecomanda unui camion jucărie. Cârnaţii erau lipiţi în jurul balamalelor uşilor şi de ambele părţi ale încuietorii.

— Pentru ce-s astea? întrebă Bobby, sărind peste tejghea.

— Poate că cineva o să vrea să între, răspunse negrul. Dacă-i aşa, o să le deschidem noi uşa.

Bobby se opri să privească dispunerea explozibilului.

— De ce nu le-ai lipit direct de geam, ca să arunce totul afară?

— Ar fi prea evident, explică Beauvoir, îndreptându-se din spate şi continuând să ţină în mâini detonatorul galben. Mă bucur însă că te gândeşti la chestii d-astea. Dacă încercăm să explodăm totul spre afară, o parte va fi absorbită înăuntru. În felul ăsta este mai… curat.

Bobby strânse din umeri şi privi sub tejghea. Rafturi din sârmă ticsite cu pungi de plastic conţinând pesmeţi de krill, o mulţime de umbrele abandonate, un dicţionar ediţie integrală, un pantof azuriu de damă, o cutie din plastic alb pe care fusese pictată cu ojă o cruce roşie strâmbă… înhăţă trusa şi escaladă barul.

— Hei, Jackie… rosti el aşezând trusa sanitară lângă deckul lui Jammer.

— Lasă-m-acum. Deschise capacul cutiei şi începu să cotrobăie înăuntru. Jammer, aici sunt numai stimulente…

Bărbatul surâse stins.

— Ia. Astea o să te-ajute. Derulă o folie de derme roşii şi începu să le dezlipească de pe suportul steril, lipind trei pe dosul mâinii arse. Ai nevoie totuşi şi de ceva local…

— Mă gândeam, începu Jammer privindu-l pe Bobby, că poate acum ar fi momentul să capeţi nişte ore de rulare…

— Cum anume? întrebă tânărul, cu ochii aţintiţi asupra deckului.

— E limpede că oricine i-ar fi angajat pe lăbarii ăia d-afară a pus şi telefoanele sub urmărire.

Bobby aprobă din cap. Beauvoir spusese acelaşi lucru când le expusese planul lui.

— Ei bine, atunci când Beauvoir şi cu mine am decis ca noi doi să intrăm în matrice ca să tragem cu ochiul, eu mă gândisem de fapt la altceva. (îşi arătă dinţii albi şi mărunţi.) Vezi tu, eu m-am băgat în chestia asta pentru că aveam o datorie faţă de Beauvoir şi Lucas. Există însă oameni care-mi sunt îndatoraţi mie, nişte datorii destul de vechi. Nişte datorii pe care n-ar fi trebuit să le mai cer vreodată.

— Jammer, rosti Jackie, trebuie să te odihneşti. Întinde-te. Poţi intra-n şoc.

— Cum ţi-e memoria, Bobby? O să rulez o secvenţă pentru tine. Exerseaz-o pe deckul meu. Fără curent, fără să te cuplezi. De acord?

Tânărul încuviinţă.

— Deci fă-o pe uscat de câteva ori. Este un cod de intrare. Te lasă prin uşa din spate.

— A cui e uşa? se interesă Bobby, răsucind spre el deckul negru şi rămânând cu degetele încordate deasupra tastelor.

— A Yakuzei.

Jackie se holbă la el.

— Hei, ce vrei să…

— Ţi-am zis. E o datorie veche. Ştii însă ce se spune, că Yakuza nu uita niciodată. E cu dus şi-ntors…

Un iz de carne carbonizată ajunse la nările lui Bobby, care se strâmbă.

— Şi de ce nu i-ai spus asta lui Beauvoir? Jackie începuse să strângă trusa de prim ajutor.

— Scumpo, făcu Jammer, o să-nveţi. Sunt lucruri pe care te străduieşti să-ţi aminteşti să le uiţi.

— Uite ce-i, zise Bobby, fixând-o pe femeie cu ceea ce spera că era privirea lui cea mai dură, rulez cioaca asta. Aşa că n-am nevoie de loa ai tăi, da? Mă calcă pe nervi…

— Nu-i cheamă ea, interveni Beauvoir, ghemuindu-se lângă uşa biroului, ţinând într-o mână detonatorul şi în cealaltă puşca sud-africană antidemonstraţii, ci pur şi simplu vin. Dacă vor să vină, sunt acolo. Oricum, pe tine te plac…

Jackie îşi aranjă trozii pe frunte.

— Bobby, spuse ea, n-o să păţeşti nimic. Nu-ţi face griji, doar cuplează-te.

Îşi scosese eşarfa de pe cap. Părul îi era astfel pieptănat încât lăsa să se vadă dungi distincte de piele cafenie, strălucitoare, şi fusese împletit pe alocuri cu rezistenţe vechi, cilindri micuţi de fenoplast brun, vârstaţi de benzi colorate conform unui cod necunoscut.

— Când treci pe lângă Baschet, vorbi Jammer către Bobby, faci la dreapta trei clic-uri şi te duci în jos. Da’ drept în jos!

— Pe lângă ce?

— Pe lângă Baschet. Aia-i Sfera Co-prosperităţii Centurii Soarelui Dallas-Fort Worth. Tot drumul ăla-n jos o uşcheşti cât poţi de repede, şi după aia rulezi cum ţi-am zis, cam vreo douăzeci de clic-uri. Pe-acolo nu-s decât inspectori fiscali şi cimitire de maşini, da’ tu te ţii de scula ta, ai priceput?

Bobby încuviinţă din cap, rânjind.

— Dacă te vede cineva pe-acolo, asta-i… au şi ei pândari. Tipii care se cuplează pe-acolo jos sunt oricum obişnuiţi să vadă cioace ciudate rău de tot…

— Frige-o, moşule, rosti Beauvoir. Eu mă-ntorc la uşă…

Bobby se cuplă.

Urmă instrucţiunile lui Jammer, recunoscător în adâncul inimii pentru că o simţea pe Jackie alături în vreme ce plonjau în adâncimile de toate zilele ale ciberspaţiului, cu Baschetul strălucitor micşorându-se deasupra lor. Deckul era rapid, super-marfă, şi-l făcea să se simtă iute şi puternic. Se întrebă cum de ajunseseră Yakuza să-i fie îndatoraţi lui Jammer, o datorie la care fostul jocheu nu se deranjase niciodată să apeleze, iar o

părticică a minţii sale construia preocupată scenarii când izbiră gheaţa.

— Isuse…

Jackie dispăruse. Ceva se interpusese între ei, ceva pe care-l simţea ca fiind rece şi tăcut şi ca o oprire a răsuflării.

— Da’ nu era nimic *acolo,* fir-ar a dracului!

Era cumva încremenit, încătuşat. Putea zări în continuare matricea, dar nu-şi mai simţea mâinile.

— De ce dracu’ îi cuplează pe-unii ca tine la aşa un deck? Scula ar trebui să fie la muzeu, iar tu în şcoala primară.

— Jackie!

Strigătul fusese reflex.

— Nu ştiu, nenică, urmă glasul. N-am dormit de nişte zile tare lungi, da-n niciun caz nu semeni cu ceea ce trebuia să prind… Câţi ani ai?

— În pizda mă-tii! făcu Bobby. Fusese singurul lucru la care se putuse gândi.

Glasul porni să râdă.

— Ştii, Ramirez s-ar fi stricat de râs auzindu-te. Tipu’ avea un simţ deosebit al ridicolului. Ăsta-i unul dintre lucrurile care o să-mi lipsească…

— Cine-i Ramirez?

— Partenerul meu. Ex-partener. Acum e mort. Ţeapăn. Mă gândeam că poate tu mi-ai putea explica ce i s-a întâmplat.

— N-am auzit niciodată de el, zise Bobby. Unde-i Jackie?

— Stă la păstrare-n ciberspaţiu, până-mi răspunzi la nişte chestii, wilsonule. Cum te cheamă?

— B… Contele Zero.

— Cum să nu! Zi cum te cheamă!

— Bobby. Bobby Newmark.

Tăcere. Apoi:

— Îhî. Mda. Atunci, ceva capătă înţeles. Casa maică-tii era aia pe care-o supravegheam când gagiii de la Maas i-au băgat o rachetă, nu? Deci tu nu erai înăuntru, dacă eşti aici. Stai o clipă…

Drept în faţa lui, un pătrat din ciberspaţiu se dădu peste cap ameţitor şi tânărul se trezi într-o grafică bleu-pal, ce părea să reprezinte un apartament foarte spaţios, cu siluetele joase ale mobilierului conturate în linii de neon albastru de grosimea firului de păr. În faţa lui stătea o femeie, un soi de personaj

strălucitor din desenele animate, având în loc de faţă o pată maro.

— Eu sunt Slide, rosti personajul ţinând mâinile în şolduri. Jaylene. Nu te joci cu mine. Nimeni din L.A. – făcu un gest şi o fereastră apăru brusc înapoia ei – nu se joacă cu mine. Ai băgat la cap?

— Da, spuse Bobby. Ce-i asta? Adică, mi-ai putea explica…

Tot nu se putea clinti. „Fereastra” arăta imaginea video albastru-cenuşie a unor palmieri şi clădiri vechi.

— Cum adică?

— Genul ăsta de desen. Şi tu. Şi tabloul ăsta vechi…

— Nenică, i-am plătit unui designer o mână şi-un picior ca să-mi introducă toate astea. Ăsta-i spaţiul meu, construcţia mea. Aici e L.A., băiatu’. Oamenii d-aici nu fac *nimic* fără să se cupleze. Ăsta-i locul meu *de primire!*

— Aha, încuviinţă Bobby la fel de derutat.

— Acu’ e rându’ tău. Cine-i în spate, în jegu-ăla de sală de dans?

— În „Jammer”? Eu, Jackie, Beauvoir şi Jammer.

— Şi-ncotro o frigeai când te-am găbjit?

Bobby şovăi.

— Spre Yakuza. Jammer are-un cod…

— Pentru ce?

Femeia înaintă, un desen animat senzual.

— Să cer ajutor.

— Căcat! Probabil că spui adevărul…

— E adevărul, adevărul adevărat, mă jur pe Dumnezeu…

— Atunci nu eşti ce-mi trebuie mie, Bobby Zero. Am luat-o prin ciberspaţiu în sus şi-n jos, căutând să aflu cine l-a mierlit pe omu’ meu. Crezusem c-a fost Maas, pentru că trebuia să-l cărăbănim pe unul dintre ei la Hosaka – de-aia-am urmărit o echipă de asasini de-a lor. Întâi am văzut ce-au făcut cu apartamentul maică-tii. Dup-aia am văzut că trei dintre ei s-au dus la un tip căruia îi ziceau Finlandezul, dar ăştia nu s-au mai întors.

— Finlandezul i-a omorât, spuse Bobby. I-am văzut. Erau morţi.

— I-ai văzut? Atunci poate că mai există ceva lucruri comune despre care putem vorbi. Pe urmă i-am văzut pe ceilalţi trei folosind acelaşi lansator pe maşina unui peşte…

— Ăla a fost Lucas…

— Dar imediat dup-aia, un ’copter a trecut peste ei şi i-a prăjit pe toţi c-un laser. Despre asta ştii ceva?

— Nu.

— Crezi că-mi poţi spune povestea ta, Bobby Zero? Fii scurt!

— Ştii, voiam să fac o rulare. Am făcut rost de-un spărgător de gheaţă de la Doi-Pe-Zi, care trăieşte sus în Proiecte, şi…

Când termină, femeia tăcu. Personajul unduitor stătea lângă fereastră, parcă studiind copacii desprinşi de pe ecranul unui televizor.

— Am o idee, se hazardă tânărul. Poate ne-ai putea ajuta…

— Nu.

— Dar poate că-n felul ăsta, afli ceea ce cauţi…

— Nu. Eu vreau doar să-l frig pe nenorocitu’ care l-a omorât pe Ramirez.

— Dar noi suntem încolţiţi aici şi-o să ne ucidă. E vorba de Maas, ai căror oameni i-ai urmărit prin matrice! Au angajat mai mulţi Zilieri şi Gotiki…

— Ăia nu-s Maas, răspunse ea. Ăia-s nişte euro de prin Park Avenue. Au o gheaţă groasă de-un kilometru.

— Ei sunt cei din ’copter, care au omorât restul echipei Maas?

— Nu. N-am putut focaliza pe ’copter şi-a dispărut spre sud. L-am pierdut. Am totuşi o bănuială… Oricum te trimit înapoi. Dacă vrei să mai încerci codul ăla Yak, n-ai decât.

— Dar avem nevoie de ajutor…

— Ajutorul nu-i rentabil, Bobby Zero, spuse ea şi tânărul se trezi în faţa deckului lui Jammer, cu muşchii gâtului şi spatelui durându-l de atâta încordare. Ochii nu i se focalizară momente bune, aşa ca trecu aproape un minut până văzu că în odaie apăruseră nişte străini.

Bărbatul era înalt, poate chiar mai înalt decât Lucas, dar mai musculos şi cu şoldurile mai înguste. Purta un fel de jachetă militară bufantă, cu buzunare uriaşe, ce-i atârna în falduri, iar pieptul îi era gol, cu excepţia unei benzi orizontale, negre. Ochii îi păreau umflaţi şi febrili şi ţinea cea mai mare arma individuală pe care o văzuse Bobby vreodată, un soi de revolver supradimensionat cu un dispozitiv straniu montat sub ţeavă, aducând cu capul unei cobre. Lângă el, clătinându-se, se afla o fată ce putea fi de vârsta lui Bobby, cu aceeaşi ochi tumefiaţi –

deşi ai ei erau negri – şi păr şaten, lins, ce nu fusese spălat de mult. Purta o bluză neagră de trening, cu câteva măsuri prea mare, şi blugi. Bărbatul întinse mâna stângă, ajutând-o să se ţină pe picioare.

Bobby îi privi şi căscă gura când amintirea îl izbi.

Glasdefată, părcastaniu, ochinegri, gheaţa mâncându-l, dinţii clănţănindu-i, vocea ei, forma uriaşă crescând…

— *Viv la Vyèj,* rosti de lângă el Jackie, transpusă, strângându-l cu putere de umăr, Fecioara Miracolelor. A venit, Bobby! Damballah a trimis-o!

— Ai rămas pierdut o vreme, puştiule, vorbi bărbatul înalt. Ce s-a întâmplat?

Bobby clipi, privi disperat în jur şi întâlni ochii lui Jammer, sticlind de droguri şi durere.

— Spune-i, încuviinţă Jammer.

— N-am putut ajunge la Yak. M-a prins cineva, nu ştiu cum a făcut…

— Cine? Bărbatul înalt cuprinsese acum cu braţul umerii fetei.

— Zicea c-o cheamă Slide. Din Los Angeles.

— Jaylene, completă bărbatul.

Telefonul de pe biroul lui Jammer porni să ţârâie.

— Răspunde, spuse necunoscutul.

Bobby se întoarse, iar Jackie se întinse şi apăsă tasta de confirmare de sub ecranul pătrat. Ecranul se aprinse, pâlpâi şi le arătă faţa unui bărbat, lătăreaţă şi foarte palidă, cu ochii acoperiţi de pleoape grele şi părând adormiţi. Părul îi era decolorat, aproape alb, pieptănat spre spate. Avea gura cea mai rea pe care o văzuse Bobby vreodată.

— Turner, spuse individul, ar fi cazul să discutăm. Nu ţi-a mai rămas multă vreme. Pentru început, cred c-ar trebui să-i scoţi pe oamenii ăia din cameră…

29
Făuritorul de casete

Coarda cu noduri se întindea cât vedeai cu ochii. La răstimpuri, ajungeau la colţuri, răspântii ale tunelului. Aici, coarda era înfăşurată în jurul unei traverse, ori lipită cu un bulgăre transparent de epoxid. Aerul rămânea la fel de stătut, însă mai rece. Când se opriră să-şi tragă sufletul într-o cameră

cilindrică, unde coridorul se lărgea înaintea unei triple ramificaţii, Marly îi ceru lui Jones micul proiector plat de lucru pe care-l purta peste frunte, fixat cu bandă elastică gri. Ţinându-l cu una din mănuşile roşii ale costumului, îl plimbă peste peretele încăperii. Suprafaţa era gravată cu desene, linii microscopic de fine…

— Pune-ţi casca, o sfătui Jones, ai un reflector mai bun decât al meu…

Femeia se cutremură.

— Nu, răspunse ea şi-i restitui proiectorul. Mă poţi ajuta să ies din ăsta, te rog?

Lovi cu o mânuşă în pieptul dur al costumului. Casca aidoma unui dom din oglinzi era prinsă la talie printr-o carabină cromată.

— Mai bine păstrează-l, spuse tânărul. E singurul din Loc. Eu am unul, acolo unde dorm, da’ n-am aer pentru el. Buteliile lui Perucă nu se potrivesc la ştuţurile mele, iar costumul lui e numai găuri…

Ridică din umeri.

— Nu, te rog, insistă Marly, luptându-se cu clema de la mijlocul costumului, acolo unde o văzuse pe Rez răsucind ceva. Nu-l suport…

Jones se trase pe jumătate peste cordă şi făcu ceva invizibil pentru femeie. Se auzi un clic.

— Ridică braţele deasupra capului, rosti el.

Era dificil, dar în cele din urmă Marly pluti liberă, în pantalonii negri şi bluza de mătase albă pe care o purtase la ultima întâlnire cu Alain. Jones fixă de coardă costumul roşu, gol acum, cu unul din rulmenţii pe care-i purta în jurul brâului, apoi scoase poşeta ticsită.

— O vrei? Adică, o iei cu tine? O putem lăsa aici şi s-o iei la-ntoarcere.

— Nu, răspunse Marly. O s-o iau. Dă-mi-o.

Trecu braţul peste coardă, ancorându-se, şi scotoci în poşetă. Jacheta ieşi dinăuntru, dar trase după ea şi una dintre cizme. Femeia izbuti să vâre cizma înapoi, apoi se răsuci şi îmbrăcă jacheta.

— Frumoasă piele, comenta Jones.

— Te rog, spuse Marly, să ne grăbim…

— Nu mai e mult, adăugă tânărul, în timp ce raza

proiectorului se legăna şi arătându-i lui Marly coarda ce dispărea printr-una dintre cele trei deschideri dispuse în colţurile unui triunghi echilateral.

— Capătul drumului, spuse el. Firul nu merge mai departe.

Atinse şurubul cu ureche de care coarda era legată cu nod marinăresc. Vocea i se reflectă şi ecoul răsună de undeva din faţa lor, până ce lui Marly i se păru că aude alte glasuri însoţindu-l cu şoapte.

— O s-avem nevoie de puţină lumină, continuă Jones, împingându-se cu picioarele pentru a traversa tunelul şi apucându-se de o formă paralelipipedică, cenuşie, din metal, care ieşea din perete. O deschise. Femeia îi privi mâinile mişcându-se în cercul strălucitor al proiectorului de lucru; avea degetele subţiri şi delicate, cu unghii mici şi scurte, conturate de negreala infiltrată şi compactată acolo. Pe dosul mâinii drepte se zăreau literele „CJ“, tatuate grosolan cu albastru. Genul de tatuaj pe care ţi-l faci singur, în închisoare… Tânărul pescuise o bucată de cablu izolat gros. Miji ochii, examinând interiorul cutiei, apoi strecură sârma înapoia unui racord de cupru pentru curent continuu.

Bezna dispăru într-o revărsare albă de lumină.

— Avem mai multă energie decât ne trebuie de fapt, comentă el, cu ceva foarte asemănător mândriei unui proprietar. Panourile solare continuă să funcţioneze toate şi au fost concepute să alimenteze mainframe-urile… Haide, doamnă, să ne-ntâlnim cu artistul pentru care-ai bătut atâta cale…

Se propulsă iarăşi cu ajutorul picioarelor, lunecând lin prin deschidere, aidoma unui înotător, în lumină. Printre mii de obiecte plutitoare. Marly văzu că tălpile din plastic roşu ale încălţărilor sale uzate fuseseră cârpite cu petice de cauciuc siliconic alb.

Apoi îl urmă, uitându-şi temerile, uitând greaţa şi ameţeala permanentă, şi ajunse acolo. Şi înţelese.

— Doamne, rosti ea.

— Nu chiar, strigă Jones. Mai degrabă, Dumnezeul lui moş Perucă. Păcat însă că nu le face acum. E-un spectacol şi mai tare.

Ceva trecu pe lângă ei, la zece centimetri de faţa femeii. O lingură din argint, bogat ornată, retezată longitudinal, cu

precizie, de la vârf până la coadă.

Marly habar nu avea de cât timp se afla acolo, când ecranul se aprinse şi porni să pâlpâie. Ore, minute… învăţase deja să se deplaseze prin încăpere, într-un fel aparte, propulsându-se din concavitatea domului, precum Jones. Ca şi tânărul, se prindea de braţele pliate, poliarticulate ale maşinăriei, pivota şi rămânea locului, privind vârtejul de rămăşiţe. Existau zeci de braţe, manipulatoare terminate prin cleşti, chei pentru locaşuri hexagonale, bisturie, un ferăstrău circular miniatural, o freză de dentist… Braţele ieşeau ca nişte ghimpi din toracele de aliaj a ceea ce trebuie să fi fost cândva un robot telecomandat, genul de aparat semiautonom pe care femeia îl cunoştea din videourile despre frontierele spaţiale văzute în copilărie. Acesta însă era sudat în apexul domului, părţile sale laterale contopindu-se cu pereţii Locului, iar sute de cabluri şi fibre optice şerpuiau peste geodezice pentru a pătrunde în el. Două braţe prevăzute cu delicate mecanisme feedback de forţă erau întinse; suporţii capitonaţi adăposteau o casetă neterminată.

Cu ochii larg deschişi, Marly privea nenumăratele obiecte rotindu-se în jur.

O mănuşă îngălbenită de copil, dopul din cristal multifaţetat al unui flacon de parfum de mult evaporat, o păpuşă fără braţe cu chipul din porţelan franţuzesc, un stilou negru masiv cu peniţă de aur, bucăţi dreptunghiulare de plăci perforate, şarpele roşu-verde boţit al unei cravate din mătase… La nesfârşit, vârtejul lent, lucrurile răsucindu-se…

Jones se rostogoli prin furtuna tăcută, râzând, prinzându-se de un braţ terminat printr-un pistol de lipit.

— Întotdeauna când le văd, îmi vine să râd. Pe de altă parte, casetele mă-ntristează mereu…

— Da, încuviinţă femeia, şi pe mine mă întristează. Există însă tristeţi şi tristeţi…

— Aşa-i, rânji el larg. N-am cum să-l pornesc. Cred că spiritul trebuie să-l pună în mişcare, cel puţin aşa zice moş Perucă. Obişnuia să vină des aici. Cred c-aici glasurile sunt mai puternice pentru el. Deşi se pare că-n ultima vreme îi vorbesc oriunde s-ar afla…

Marly îl privi prin desişul de manipulatoare. Era foarte murdar, foarte tânăr, cu ochii lui mari şi albaştri sub ciuful de cârlionţi

castanii. Purta un costum gri, pătat, închis printr-un fermoar; gulerul îi strălucea de jeg.

— Trebuie să fii nebun, spuse ea şi în glas se simţi ceva ce aducea cu admiraţia, trebuie să fii complet nebun să stai aici…

— Wigan e mai ţăcănit decât o colivie de sticleţi, râse el. Nu şi eu.

— Ba nu, surâse Marly, eşti nebun. Şi eu sunt nebună…

— Bine-ai venit, atunci, replică Jones privind înapoia ei. Ce-i asta? Se pare că-i o predică de-a lui Perucă şi n-avem cum o opri decât dacă tai curentul…

Femeia întoarse capul şi văzu diagonale colorate pulsând pe faţa dreptunghiulară a unui ecran mare lipit strâmb de curbura domului. Pentru o secundă, ecranul fu eclipsat de trecerea unui manechin de croitorie, apoi îl umplu chipul lui Josef Virek, ochii săi albaştri, blânzi, sclipind îndărătul lentilelor rotunde.

— Bună, Marly, rosti el. Nu te pot vedea, dar sunt sigur că ştiu unde te afli…

— Ăsta-i unul dintre ecranele de predică ale lui Perucă, explică Jones frecându-şi obrazul. Le-a pus prin tot Locul, fiindcă s-a gândit că-ntr-o bună zi aici vor trăi oameni cărora să le ţină predici. Cred că gagiul a intrat prin sistemul de comunicaţii al lui Perucă. Cine-i?

— Virek, răspunse ea.

— Crezusem că-i mai bătrân…

— Este o imagine generată. Calculul drumului… cartarea texturilor…

Privi faţa care-i zâmbea dinspre curba domului, dincolo de uraganul lent de obiecte pierdute, artefacte minore a nenumărate vieţi, unelte, jucării şi nasturi auriţi.

— Doresc să ştii, spuse imaginea, că ţi-ai îndeplinit misiunea. Psihoprofilul lui Marly Hruşciova ţi-a prevăzut răspunsul faţă de gestalt-ul meu. Scenarii mai extinse au indicat că prezenţa ta în Paris va obliga Maas să acţioneze. În curând, Marly, voi afla cu exactitate ce anume ai descoperit. Timp de patru ani am ştiut ceva ce Maas nu cunoştea. Am ştiut că Mitchell, omul pe care Maas şi lumea întreagă îl consideră inventatorul noului tip de biocipuri, primea din exterior conceptele care au dus la descoperirile sale. Te-am adăugat unei serii complexe de factori, Marly, şi lucrurile au ajuns la un final extrem de satisfăcător. Fără să înţeleagă ce face, Maas a dezvăluit locaţia sursei

conceptuale. Iar tu ai ajuns la ea. Paco va sosi în scurt timp…

— Spuneai că n-o să mă urmăreşti, vorbi femeia. Ştiam că minţi…

— Iar acum, Marly, cred că în sfârşit voi fi liber. Eliberat de cele patru sute de kilograme de celule răzvrătite pe care ei le zidesc înapoia oţelurilor chirurgicale de pe o platformă industrială din Stockholm. Liber, în sfârşit, pentru a sălăşlui în oricâte trupuri reale. Pentru totdeauna!

— Căcat, murmură Jones, şi ăsta-i la fel de nebun ca Perucă. Despre ce naiba vorbeşte?

— Despre saltul lui, răspunse ea amintindu-şi discuţia cu Andrea şi mirosul crevetelor gătite în chicineta strâmtă. Următoarea etapă a evoluţiei sale…

— Tu o înţelegi?

— Nu, dar ştiu că va fi rău, foarte râu… Clătină din cap.

— Convinge-i pe locuitorii miezurilor să-i primească pe Paco şi echipa lui, Marly, spuse Virek. Am achiziţionat miezurile cu o oră înaintea plecării tale de pe Orly, de la un antreprenor pakistanez. Un fleac, Marly, pur şi simplu un fleac. Paco îmi va reprezenta interesele, ca de obicei.

Apoi ecranul se întunecă.

— Ei şi, făcu tânărul pivotând în jurul unui manipulator pliat şi prinzând mâna femeii, ce-i aşa de rău în chestia asta? Acum el e proprietarul şi a zis că ţi-ai făcut treaba… Nu ştiu la ce altceva se pricepe moş Perucă decât s-asculte vocile, da’ nu cred c-o să mai facă purici pe-aici. Iar pentru mine, e tot aia…

— Nu pricepi, spuse ea. N-ai cum. Virek a găsit calea spre ceva, ceva ce căuta de ani de zile. Însă nimic din ce doreşte el nu poate fi bun. Pentru nimeni… L-am văzut, l-am simţit…

Atunci, braţul de oţel de care se ţinea porni să vibreze şi începu să se mişte, întregul cap-revolver rotindu-se în zumzetul mut al servomecanismelor.

30
Mercenarul

Turner privi fix chipul lui Conroy de pe ecranul telefonului din birou.

— Dă-i drumul, vorbi el către Angie. Pleacă şi tu.

Negresa cea înaltă, cu rezistenţe împletite în păr, înaintă şi

puse cu blândeţe braţul în jurul fiicei lui Mitchell, murmurând ceva în acelaşi jargon creol presărat cu clicuri. Puştiul în tricou continua s-o privească, cu gura căscată.

— Haide, Bobby, spuse negresa.

Turner se uită peste masă, către individul cu mâna rănită, care purta un sacou alb de seară şi papion cu şireturi din piele neagră împletită la vârfuri. Jammer, decise el, proprietarul localului. Ţinea mâna în poală, pe un prosop cu dungi albastre de la bar. Avea un chip prelung, genul de barbă care trebuia permanent rasă şi ochii duri şi înguşti ai unui profesionist de piatră. Când privirile li se întâlniră, Turner îşi dădu seama că bărbatul se afla cu mult în afara câmpului vizual al telefonului, retrăgându-şi într-un colţ scaunul rotativ.

Tânărul în tricou, Bobby, îşi târşâi picioarele înapoia lui Angie şi a negresei, cu gura tot căscata.

— Ai fi putut evita multe probleme pentru amândoi, Turner, zise Conroy. Puteai să mă fi sunat. Puteai să-ţi fi sunat agentul din Geneva.

— Dar pe Hosaka, replică Turner, pe ei i-aş fi putut suna?

Conroy clătină încet din cap.

— De fapt pentru cine lucrezi? în acţiunea asta ai trădat, nu?

— Dar nu te-am trădat pe tine, Turner. Dacă totul ar fi mers aşa cum plănuisem, ai fi fost în Bogotá, cu Mitchell. Aruncătorul de bombe nu putea trage până nu pleca jetul şi, dacă am fi făcut-o bine, Hosaka ar fi crezut că Maas a distrus toată zona încercând să-l oprească pe Mitchell. Dar Mitchell n-a apărut, aşa-i?

— Nici nu intenţionase s-o facă.

— Mda, încuviinţă Conroy. În plus, securitatea din mesa a văzut-o pe fată plecând. Este fiica lui Mitchell, nu-i aşa…

Turner tăcu.

— Sigur că da, continuă Conroy, se leagă…

— L-am omorât pe Lynch, vorbi Turner pentru a abate subiectul de la Angie. Dar înainte să înceapă atacul, Webber mi-a spus că lucra pentru tine…

— Amândoi lucrau, dar nu ştiau unul de celălalt.

— De ce?

Conroy zâmbi.

— Pentru că le-ai fi simţit lipsa dacă n-ar fi fost acolo, aşa-i? Pentru că tu-mi cunoşti stilul şi, dacă n-aş fi procedat în felul

meu obişnuit, ai fi început să-ţi pui întrebări. Şi mai ştiam că tu n-ai trăda niciodată. Domnul Loialitate Instantanee, aşa-i? Domnul Bushido. Erai solvabil, Turner. Hosaka ştia asta. De aceea au insistat să te iau…

— Nu mi-ai răspuns la prima întrebare, Conroy. Pentru cine ai trădat?

— Un individ pe nume Virek. Bogătaşul. Exact, el. Încerca de ani de zile să-l cumpere pe Mitchell. A încercat să cumpere şi Maas. Nici vorbă. Se îmbogăţiseră în asemenea măsură, încât nu se putea atinge de ei. În lumea noastră circula o ofertă permanentă pentru Mitchell. Un cec în alb. Când Hosaka a primit propunerea lui Mitchell şi m-a chemat, am decis să-l încasez. Pur şi simplu din curiozitate. Până s-o fac, m-a contactat echipa lui Virek. N-a fost deloc greu să închei târgul, crede-mă.

— Te cred.

— Numai că Mitchell ne-a tras ţeapă la toţi, aşa-i? O țeapă mare şi solidă.

— De-aia l-au ucis.

— Conform agenţilor lui Virek din mesa, s-a sinucis, răspunse Conroy. Imediat ce-a văzut-o pe puştoaică plecând în superuşoară. Şi-a tăiat gâtul cu un bisturiu.

— Destui morţi, rosti Turner. Oakey e mort şi el, ca şi japonezul care pilota ’copterul pentru tine.

— M-am gândit c-asta s-a întâmplat când nu s-au mai întors, ridica din umeri Conroy.

— Încercau să ne ucidă.

— Nu, omule, voiau doar să discute… Oricum pe atunci nu ştiam de fată. Ştiam doar ca plecaserăţi şi că blestematul de jet nu ajunsese pe aeroportul din Bogotá. N-am început să ne gândim la fată până ce n-am examinat ferma fratelui tău, unde am găsit jetul. Fratele tău n-a vrut să-i spună nimic lui Oakey. Era şucărit pentru că Oakey îi arsese câinii. Oakey zicea că se părea c-acolo locuise şi o femeie, dar n-a dat de ea…

— Ce s-a-ntâmplat cu Rudy?

Chipul lui Conroy rămase perfect inexpresiv. Apoi vorbi:

— Din monitoare, Oakey a obţinut tot ce-i trebuia. Atunci am aflat de fată.

Pe Turner îl durea spatele. Hamul tocului îi tăia pieptul. Nu simt nimic, se gândi, nu simt absolut nimic…

— Am o întrebare pentru tine, Turner. De fapt, două. Dar

principala este: ce dracu’ faci acolo?

— Am auzit că-i un local marfă.

— Da. De-a dreptul exclusiv. Atât de exclusiv încât a trebuit să-mi razi doi paznici ca să intri. Ei ştiau că vii, Turner, ciorile şi jegul ăla. Altfel de ce te-ar fi lăsat să intri?

— Asta trebuie s-o deduci singur, Connie. Se pare că-n ultima vreme accesezi într-o mulţime de locuri…

Conroy se apleca, apropiindu-se mai mult de obiectivul telefonului.

— Normal. Virek şi-a băgat oameni în Lăbărţare de mai multe luni, investigând un zvon, o bârfă de cowboy referitoare la un biosoft experimental care se află pe-acolo. În cele din urmă, echipa lui s-a concentrat asupra Finlandezului, dar au apărut alţii, o trupă Maas care urmărea exact acelaşi lucru. Aşa încât echipa lui Virek s-a retras şi i-a privit pe băieţii Maas, care au început s-omoare în stânga şi-n dreapta. Apoi echipa lui Virek le-a descoperit pe ciori, pe Bobby şi toată chestia. Mi-au povestit totul când le-am spus că bănuiesc că de la Rudy ai pornit încoace. Când am văzut încotro mergeau, am angajat nişte muşchi să-i ţină acolo, până puteam trimite după ei pe cineva în care aveam încredere…

— Poponarii ăia de-afară? zâmbi Turner. Ai luat-o-n mână, Connie. Nu poţi apela la meseriaşi, este? Cineva s-a prins că tu ai trădat şi din cauza asta au murit o grămadă de profesionişti. De-aia angajezi rahaţi tunşi caraghios. Meseriaşii au auzit că Hosaka e-n gât după tine, aşa-i, Connie? Şi ei ştiu ce-ai făcut.

Turner rânjea acum; cu coada ochiului, vedea că şi bărbatul în sacou surâdea, un zâmbet subţire dezvelind o mulţime de dinţi egali şi mărunţi, precum boabe albe de porumb…

— Căţeaua aia de Slide, mârâi Conroy. Puteam să-i fi făcut felul pe platformă… A izbutit să între cumva pe fir şi-a început să pună întrebări. Cred că nici măcar nu se bungheşte despre ce-i vorba, da’ face valuri în anumite cercuri… Oricum, aşa-i, te-ai prins care-i treaba. În tot căzu’ nu te-ajută cu nimic, cel puţin nu acum. Virek vrea fata. Şi-a retras oamenii din partea cealaltă şi-acum eu îi conduc operaţiile. Bani, Turner, bani ca la zaibatsu…

Turner privi chipul de pe ecran, amintindu-şi de Conroy în barul unui hotel din jungla. Amintindu-şi de el mai târziu, în Los Angeles, când îi făcuse oferta, explicându-i avantajele invizibile

ale unui trădător de corporaţie.

— Salut, Connie, rosti el, parcă te recunosc acum, nu-i aşa?

— Da, moşule, zâmbi Conroy.

— Şi-ţi cunosc şi oferta. Deja! Vrei fata.

— Corect.

— Şi-mpărţeala, Connie? Tu ştii că eu lucrez numai juma’-juma’, este?

— Hei, exclamă Conroy, doar asta-i lovitura cea mare. Nici nu m-aş fi gândit altfel.

Turner îi privi imaginea de pe ecran.

— Ei bine, zise Conroy continuând să surâdă, care-i răspunsul?

Jammer se întinse şi smulse firul telefonului din priză.

— Sincronizare, rosti el. Sincronizarea-i întotdeauna importantă. Lăsă firul să-i cadă dintre degete. Dacă i-ai fi spus, ar fi acţionat imediat. În felul ăsta, am câştigat timp. O să-ncerce să restabilească legătura, să priceapă ce s-a întâmplat.

— De unde ştii ce i-aş fi spus?

— Pentru c-am văzut oameni. Am văzut mulţi, al dracului de mulţi. Mai ales, am văzut mulţi ca tine. Îţi scrie pe faţă, şefule – voiai să-l bagi în pizda mă-sii.

Jammer se îndreptă în scaun, strâmbându-se când mâna i se mişcă în prosop.

— Cine-i Slide asta despre care vorbea? Un jocheu?

— Jaylene Slide din Los Angeles. Meseriaşă.

— Ea l-a înhăţat pe Bobby, spuse Jammer. Deci e-al dracu’ de aproape de amicul tău de la telefon…

— Probabil că ea nu ştie.

— Să vedem ce putem face. Adu băiatu’ înapoi.

31
Glasuri

— Ar fi mai bine să-l caut pe moş Perucă, spuse tânărul.

Marly privea manipulatoarele, hipnotizată de felul cum se mişcau; alegând din vârtejul de obiecte, pe care-l provocaseră tot ele, prinzând şi respingând, lucrurile abandonate rostogolindu-se, ciocnindu-se, plutind pe alte orbite. Procesul de selecţie le rotea lin, lent, veşnic.

— Ar fi mai bine.

— Ce?

— Să mă duc să-l caut pe Perucă. Să nu facă vreo prostie, dac-apar oamenii şefului tău. Ştii, nu vreau să păţească ceva.

O privi sfios, vag stânjenit.

— Perfect, zise ea. Eu mă simt perfect, stau şi mă uit.

Îşi aminti ochii demenţi ai lui Perucă, nebunia pe care-o simţise emanând în valuri dinspre el; îşi aminti viclenia rea pe care i-o simţise în glas, răsunând din radioul lui *Sweet Jane.* De ce oare era Jones atât de îngrijorat de soarta lui? apoi se gândi cum ar fi fost să trăiască în Loc, în miezurile moarte ale lui Tessier-Ashpool. Aici, orice lucru omenesc, orice lucru viu putea părea extrem de preţios…

— Ai dreptate, încuviinţă. Du-te şi caută-l.

Băiatul zâmbi nervos şi se propulsă, rostogolindu-se spre deschiderea unde era ancorată coarda.

— Mă-ntorc după tine, îi spuse. Nu uita unde ţi-ai lăsat costumul…

Capul-revolver se rotea înainte şi înapoi, bâzâind, manipulatoarele ţâşnind, terminând noul poem…

După aceea, n-a fost niciodată sigură dacă glasurile fuseseră reale, totuşi în cele din urmă a ajuns să simtă că ele erau parte integrantă a acelor situaţii în care real nu este decât un simplu concept.

Îşi scosese jacheta, fiindcă aerul din dom părea că se încălzise, de parcă mişcarea neîncetată a braţelor genera căldură. Şi-o ancorase, împreună cu poşeta, de o traversă aflată lângă ecranul de predici. Avea senzaţia că acum caseta era pe terminate, deşi se mişca atât de rapid între menghinele capitonate încât era greu de distins… Brusc, se desprinsese şi plutise liberă, învârtindu-se în imponderabilitate, iar femeia sărise instinctiv după ea, o prinsese şi se rotise pe lângă braţele sclipitoare, ţinându-şi comoara la piept. Nereuşind să încetinească, se izbise de peretele opus al domului, învineţindu-şi umărul şi sfâşiindu-şi bluza. Plutind, ameţită, înălţase caseta şi privise prin dreptunghiul de geam la aranjamentul de hărţi vechi brune şi oglinzi metalizate. Oceanele cartografilor fuseseră tăiate, lăsând să se întrevadă oglinzile exfoliate, platforme continentale în derivă pe argint murdar… Ridicase ochii la timp pentru a vedea un braţ scânteietor înhăţându-i

mâneca jachetei. Următoarea fusese poşeta, rostogolindu-se graţioasă la o jumătate de metru înapoia ei, agăţată de un manipulator terminat printr-un senzor optic şi o gheară simplă.

Marly se uitase cum lucrurile ei pătrundeau tot mai adânc în dansul neîncetat al braţelor. După câteva minute, jacheta reapăruse, răsucindu-se din nou. Din ea păreau că fuseseră tăiate pătrate şi dreptunghiuri regulate şi femeia se pomenise râzând. Lăsase caseta.

— Dă-i drumul, spusese ea, mă simt onorată.

Braţele sclipiseră, se rotiseră şi se auzise ţiuitul unui ferăstrău minuscul.

Mă simt onorată Mă simt onorată Mă simt onorată… Ecoul vocii ei în dom declanşase o pădure mişcătoare de sunete mai slabe, parţiale, iar înapoia lor, foarte slab… Glasuri…

— Eşti aici, nu-i aşa? strigase ea, adăugând inelului sonor undele şi reflecţiile vocii ei fragmentate.

— Da, sunt aici.

— Wigan ar zice c-ai fost dintotdeauna aici, nu-i aşa?

— Da, însă nu-i adevărat. Aici am devenit. Cândva nu eram. Cândva, pentru un timp strălucitor, un timp fără durată, eram simultan peste tot… Dar timpul strălucitor s-a fărâmat Oglinda era imperfectă. Acum sunt numai unul… Am totuşi cântecul meu, iar tu l-ai auzit. Cânt alături de obiectele acestea care plutesc în jurul meu, fragmente ale familiei care mi-a asigurat naşterea. Există şi alţii, dar nu vor să-mi vorbească. Sunt trufaşi, propriile-mi fragmente risipite, precum copiii. Precum oamenii. Ei îmi trimit obiecte noi, totuşi eu le prefer pe cele vechi. Poate că le fac jocul. Ei conspiră cu oamenii, aceste alte eu-ri ale mele, iar oamenii îi cred zei…

— Tu eşti ceea ce caută Virek, nu-i aşa?

— Nu. El îşi imaginează că se poate translata, că-şi poate codifica personalitatea în structura mea. Tânjeşte să ajungă ceea ce am fost eu cândva. Însă nu poate deveni mai mult decât cel mai jalnic dintre eu-rile mele independente…

— Eşti… eşti trist?

— Nu.

— Dar… cântecele tale sunt triste.

— Cântecele mele sunt despre timp şi distanţă. Tristeţea există în tine. Priveşte-mi braţele. Nu există decât dansul. Lucrurile preţuite de tine sunt simple învelişuri.

— Ştiam… ştiam asta. Odată.

Acum însă sunetele nu erau altceva decât sunete, îndărătul lor nu mai exista o pădure de glasuri vorbind ca un singur glas, şi femeia privise globurile perfecte ale lacrimilor ei rostogolindu-se pentru a se alătura uitatelor amintiri omeneşti din domul făuritorului de casete.

— Înţeleg, spuse ea mai târziu, ştiind că vorbea doar pentru liniştea ce i-o aducea auzul propriei voci. (Vorbea încet, nedorind să trezească unduirile şi ricoşeurile sonore.) Tu eşti colajul altcuiva. Creatorul tău este adevăratul artist. Cine a fost – fiica nebună? Nu contează. Cineva a adus maşina aici, a sudat-o de dom şi a cablat-o la urmele amintirilor. A deşertat, cumva, tristele şi uzatele mărturii ale omenescului unei familii şi a lăsat ca totul să fie pus în mişcare, sortat de un poet. Să fie sigilat în casete. Nu cunosc o operă mai extraordinară decât asta. Nu cunosc niciun act mai complex…

Un pieptene de baga cu montură de argint şi dinţi ştirbiţi trecu pe lângă ea. Îl prinse ca pe un peşte şi-l trecu prin păr.

De cealaltă parte a domului, ecranul se aprinse, pâlpâi şi se acoperi cu chipul lui Paco.

— Bătrânul refuză să ne primească, Marly, rosti spaniolul. Celălalt, vagabondul, l-a ascuns. Señor este extrem de nerăbdător să intrăm în miezuri şi să-i protejăm bunurile. Dacă nu-l poţi convinge pe Ludgate şi pe celălalt să deschidă ecluza, vom fi siliți s-o facem noi înşine, depresurizând interiorul. Privi într-o parte, consultând parcă un instrument, ori un membru al echipajului: Ai la dispoziţie o oră.

32
Contele Zero

Bobby le urmă afară din birou pe Jackie şi pe fata cu pâr castaniu. Avea impresia că stătea de o lună în local şi că n-avea să poată uita niciodată detaliile acestuia. Nişe mici şi idioate, holbându-se la el din plafonul negru, banchete largi capitonate cu piele sintetică, mese rotunde, negre, paravane din lemn sculptat… Beauvoir stătea la bar cu detonatorul alături şi puşca sud-africană în poala veşmântului din piele gri de rechin.

— Cum de i-ai lăsat să între? întrebă Bobby, în timp ce Jackie

o duse pe fată la o masă.

— Când ai fost îngheţat, Jackie a intrat în transă. Legba ne-a spus că Fecioara suia cu tipul ăsta.

— El cine-i?

— Pare mercenar, strânse din umeri Beauvoir. Soldat zaibatsu. Samurai de stradă amplificat. Ce ţi s-a întâmplat cât ai fost îngheţat?

Îi povesti despre Jaylene Slide.

— L.A., rosti Beauvoir. Ar sfredeli şi prin diamant ca să-l găsească pe ăla de i-a fript gagiul, dar un frate are nevoie de ajutor, las-o moartă.

— Eu nu sunt un frate.

— Asta-i adevărat.

— Atunci nu mai încerc s-ajung la Yakuza?

— Jammer ce zice?

— Pula! Stă-năuntru şi se uită la mercenarul tău cum vorbeşte la telefon.

— La telefon? Cu cine?

— Un alb cu păr oxigenat. C-o privire nasoală.

Beauvoir se uită de la Bobby la uşă, apoi îndărăt.

— Legba a zis să stăm pe loc şi să privim. Situaţia a devenit deja destul de aleatorie şi fără Fiii Crizantemei de Neon.

— Beauvoir, spuse Bobby pe un ton coborât, fata aia, ea e… ea e cea din matrice, când am încercat să rulez…

Negrul încuviinţă din cap, ramele din plastic lunecându-i în jos pe nas.

— Fecioara.

— Dar ce se-ntâmplă? Vreau să zic…

— Bobby, sfatul meu este să iei lucrurile ca atare. Ea reprezintă ceva pentru mine, poate ceva cu totul diferit pentru Jackie. Pentru tine nu-i decât o puştoaică speriată. Ia-o-ncet. N-o tulbura. E departe de casă, iar noi mai avem mult până să scăpăm de-aici.

— Bine… Bobby privi în podea. Îmi pare rău de Lucas, moşule. Era… era un gagiu.

— Du-te şi stai de vorbă cu Jackie şi cu fata. Eu păzesc uşa.

— Bine.

Traversă mocheta localului spre locul unde stăteau Jackie şi fata. Chipul acesteia nu se zărea prea bine şi doar o părticică a tânărului îi spunea că într-adevăr ea era cea cu pricina. Nu

ridică ochii, dar el îşi dădu seama că plânsese.

— M-a prins, îi spuse lui Jackie. Tu dispăruseşi…

— La fel şi tu, răspunse dansatoarea. După aceea, Legba a venit la mine…

— Newmark, vorbi din uşa biroului bărbatul numit Turner, vrem să stăm de vorbă cu tine.

— Trebuie să plec, zise el, dorindu-şi ca fata să-l privească, să-l vadă pe baştan solicitându-l. Au nevoie de mine.

Jackie îi strânse încheietura mâinii.

— Uită de Yakuza, zise Jammer. Chestia asta-i mai complicată. Trebuie să intri în grila L.A. Şi să te bagi în deckul unui jocheu de clasă. Când Slide te-a înhăţat, n-a ştiut că deckul meu i-a citit numărul.

— Ea zicea că deckul tău ar trebui să stea la muzeu.

— Rahat cu perje… Eu ştiu unde locuieşte, da? Trase o doză din inhalator, apoi îl puse pe deck: Problema ta este că te-a şutat. Nu mai vrea s-audă de tine. Trebuie să te bagi peste ea şi să-i spui ceea ce vrea să afle.

— Ce anume?

— Că un tip pe nume Conroy l-a mierlit pe prietenul ei, spuse bărbatul cel înalt, răşchirat într-unul din scaunele biroului, cu pistolul uriaş în poală. Conroy. Spune-i c-a fost Conroy. El i-a angajat şi pe coafaţii ăia d-afară.

— Mai bine-aş încerca la Yak, mormăi Bobby.

— Nu, clatină din cap Jammer, tipa asta, Slide, o să-i sară imediat de gât. Yakii o să-mi măsoare datoria şi-o să verifice mai întâi totul. În plus, crezusem că de-abia aştepţi să te sui pe deckuri.

— O să merg cu el, vorbi Jackie din prag.

Se cuplară.

Ea muri aproape imediat, în primele opt secunde.

Bobby l-a simţit, l-a călărit până la margine şi aproape că a priceput ce era. Urla, rotindu-se, absorbit prin pâlnia alb-glacială care-i aşteptase…

Mărimea lucrului era imposibilă, prea vastă, de parcă tipul de megastructură ce reprezenta întregul unei multinaţionale îşi lăsase toată greutatea pe Bobby Newmark şi pe o dansatoare, Jackie. Imposibilă…

Totuşi undeva, la graniţa conştienţei, chiar în momentul când

şi-o pierdu, exista ceva… Ceva care-l trăgea de mânecă…

Zăcea cu faţa în jos pe un material aspru. Deschise ochii. O alee alcătuită din pietre rotunde, umezite de ploaie. Se sculă cu greu, clătinându-se, şi zări panorama înceţoşată a unui oraş ciudat, dincolo de care se întindea oceanul. Vedea turle, un soi de biserică, nervuri demente şi spirale cu ornamente din piatră… Se întoarse şi văzu o şopârlă uriaşă lunecând spre el pe o pantă, cu fălcile deschise. Tânărul clipi din ochi. Dinţii şopârlei erau ceramică coclită şi un firicel lent de apă se revărsa peste buza din porţelan mozaic azuriu. Reptila era o fântână arteziană, având flancurile acoperite cu mii de cioburi de porţelan spart. Se răsuci, înnebunit de intimitatea morţii fetei. Gheaţă, gheaţă, iar o părticică din el ştiu atunci cu exactitate cât de aproape fusese, în sufrageria maică-sii.

Bănci straniu curbate, acoperite cu aceleaşi petice ameţitoare de fragmente de porţelan, şi copaci, iarbă… Un parc.

— Extraordinar, vorbi cineva.

Un bărbat se ridică de la locul lui, de pe una dintre băncile sinusoidale. Avea păr grizonat, perfect pieptănat, chip bronzat şi ochelari rotunzi, fără rame, care-i măreau ochii albaştri.

— Ai venit direct, nu-i aşa?

— Ce-i asta? Unde sunt?

— Parcul Güell, dacă-ţi spune ceva. Barcelona, dacă vrei.

— Tu ai ucis-o pe Jackie.

— Înţeleg, se încruntă bărbatul. Cred că înţeleg. Cu toate astea, n-ar trebui să fii aici. Un accident…

— Accident? Ai ucis-o pe Jackie!

— Sistemele mele sunt suprasolicitate azi, zise bărbatul, cu mâinile în buzunarele raglanului larg, cafeniu. Asta-i într-adevăr o chestie extraordinară…

— Nu poţi face aşa ceva, continuă Bobby cu vederea înceţoşată de lacrimi. Nu poţi! Nu poţi s-omori pur şi simplu pe cineva care era pe-acolo…

— Unde, mai exact? Bărbatul îşi scoase ochelarii şi începu să-i lustruiască cu o batistă albă imaculată, luată din buzunarul hainei.

— Care era vie, replică tânărul, înaintând spre el.

Necunoscutul îşi puse ochelarii înapoi pe nas.

— Asta nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Nu poţi!

Mai aproape acum.

— Începe să mă plictisească, Paco!

— Señor.

Auzind glasul de copil, Bobby se răsuci şi văzu un băieţel într-un costumaş ciudat de ţeapăn, cu cizme din piele neagră ce se încheiau cu nasturi.

— Îndepărtează-l.

— Señor, repetă băiatul şi făcu o reverenţă rigidă, scoţând din buzunarul hainei întunecate un pistolet Browning albăstrui. Bobby privi în ochii negri de sub cârlionţul gelat şi zări o privire pe care niciun copil n-o putuse avea vreodată. Băiatul întinse arma, ţintind spre el.

— Cine eşti tu? Ignoră pistolul, totuşi nu mai încercă să se apropie de bărbatul în raglan.

— Virek, răspunse acesta examinându-l atent. Josef Virek. Înţeleg că majoritatea oamenilor sunt familiari cu faţa mea.

— Eşti din *Oameni importanţi* sau aşa ceva?

Bărbatul clipi şi se încruntă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Paco, ce caută persoana asta aici?

— O deversare accidentală, răspunse copilul, cu o voce frumoasă şi nepăsătoare. Am cuplat majoritatea sistemului nostru prin New York, căutând să oprim evadarea Angelei Mitchell. El a încercat să între în matrice, împreună cu alt operator, şi a dat peste sistemul nostru. Ne străduim în continuare să determinăm cum anume ne-a străpuns protecţiile. Nu vă găsiţi în niciun pericol.

Ţeava micuţului Browning rămânea absolut neclintită.

Apoi, senzaţia că ceva îl trăgea de mânecă. Mai exact, nu de mânecă, ci de o parte a minţit…

— Señor, rosti copilul, în matrice se manifestă fenomene anormale, posibil datorate suprasolicitărilor noastre curente. Vă sugerăm cu insistenţă să ne permiteţi întreruperea legăturilor cu această simulare, până ce vom putea determina natura anomaliilor.

Senzaţia sporise acum. O mâncărime, în fundul minţii…

— Ce? făcu Virek. Şi să mă-ntorc în cuve? În niciun caz nu pare că se justifică…

— Există posibilitatea unui pericol real, spuse băiatul, iar glasul lui suna mai încordat acum. Deplasă puţin ţeava

pistolului. Tu, se adresă lui Bobby, întinde-te pe jos şi desfă braţele şi picioarele…

Tânărul privea însă pe lângă el, spre un răzor de flori, uitându-se cum acestea se vestejeau şi mureau, iarba devenind cenuşie şi sfărâmându-se sub ochii lui, aerul de deasupra răzorului învolburându-se şi rotindu-se. Senzaţia de mâncărime din craniu era tot mai puternică, mai insistenta.

Virek se întoarse şi se holbă la florile muribunde.

— Ce-i asta?

Bobby închise ochii şi se gândi la Jackie. Se auzi un sunet şi ştiu că se afla pe calea cea bună. Coborî mai afund, prin sine, sunetul continuând să se audă şi atinse deckul lui Jammer. Haide! răcni el mut, fără să ştie şi fără să-i pese cui se adresa. Hai odată! Simţi ceva cedând, un soi de barieră, şi mâncărimea dispăru.

Când deschise ochii, în răzorul de flori se zărea un obiect. Clipi de câteva ori. Părea o cruce din lemn simplu vopsită în alb; cineva îi îmbrăcase braţele orizontale în mânecile unei vechi tunici marinăreşti, un soi de frac pătat de mucegai, având epoleţi masivi cu fireturi al căror auriu îşi pierduse luciul, nasturi ruginiţi şi alte fireturi la manşete… De piciorul crucii se rezema o sabie ruginită, cu mânerul în sus, alături de care se găsea o sticlă pe jumătate plină cu un lichid incolor.

Copilul se răsuci, pistoletul lui transformându-se în ceaţă… Apoi se nărui, se prăbuşi în sine precum un balon care se dezumflă, un balon ce dispare cu totul, Browning-ul zăngănind precum o jucărie abandonată pe aleea din dale de piatră.

— Numele meu, răsună un glas şi lui Bobby îi veni să urle când îşi dădu seama că vorbise chiar el, este Samedi, iar tu ai ucis bidiviul vărului meu…

Iar Virek fugea, cu raglanul mare fluturând înapoia lui, în josul serpentinei cu băncile ei curbe şi Bobby văzu că o altă cruce albă aştepta acolo, în locul unde aleea cotea şi dispărea. Apoi pesemne că Virek o văzu şi el; urlă, iar Baronul Samedi, Stăpânul Cimitirelor, loa al cărui regat era moartea, se pogorî peste Barcelona aidoma unei ploi reci, întunecate.

— Ce dracu’ vrei? Cine eşti?

Vocea era familiară, a unei femei. Nu a lui Jackie.

— Bobby, spuse el, în timp ce valuri de beznă îi pulsau prin

minte. Bobby…

— Cum ai ajuns aici?

— Jammer… El a ştiut. Deckul lui te-a citit, când m-ai îngheţat mai devreme. (Tocmai văzuse ceva, ceva uriaş… Nu-şi putea reaminti…) Turner m-a trimis. Conroy… Mi-a spus să-ţi zic că Conroy a făcut-o. Pe Conroy ţi-l doreşti…

Îşi auzea propriul glas de parcă aparţinea altcuiva. Fusese undeva şi se reîntorsese, iar acum se afla aici, în improvizaţia scheletică din neon a lui Slide. Pe drumul de întoarcere, văzuse lucrul cel gigantic, cel care-i absorbise, începând să se mişte şi să se modifice, uriaşele lui blocuri rotindu-se şi contopindu-se, adoptând noi aliniamente, întregul său contur transformându-se…

— Conroy, repetă femeia.

Silueta sexy se rezemă de fereastra video, ceva din conturul ei exprimând un soi de epuizare, chiar scârbă.

— Mă gândisem eu… (Imaginea video păli, apoi se reformă prezentând o veche clădire din piatră.) Park Avenue. Este acolo, cu toţi europenii ăia, clincănind altă ţeapă. Suspină: Crede că-i în siguranţă, vezi? L-a ras pe Ramirez ca pe-un gândac, m-a minţit în faţă, a şters-o în New York la noua lui slujbă şi-acum crede că-i în siguranţă…

Se mişcă şi imaginea se modifică din nou. Ecranul fu acoperit de chipul bărbatului cu păr alb pe care Bobby îl văzuse discutând cu tipul cel barosan la telefonul lui Jammer. A intrat pe firul lui, gândi tânărul…

— …sau nu, rosti Conroy în clipa când se stabili legătura audio. În ambele situaţii, am pus mâna pe ea. Nicio problemă.

Individul părea epuizat, totuşi stăpân pe situaţie. Un tip dur. Ca şi Turner.

— Te-am urmărit, Conroy, vorbi încetişor Slide. Bunul meu prieten, Iepuraşul, te-a urmărit pentru mine. Nu eşti singurul treaz în noaptea asta pe Park Avenue…

— Nu, spunea Conroy, ţi-o putem aduce mâine în Stockholm. Absolut. Surâse spre obiectivul telefonului.

— Rade-l, Iepuraşule, zise femeia. Rade-i pe toţi. Frige tot etajul şi pe cel de dedesubt. Acum!

— Exact, încuviinţă Conroy, apoi se petrecu ceva, ceva ce zgâlţâi obiectivul, înceţoşându-i imaginea. Ce-i asta? întrebă el cu o voce foarte schimbată, după care ecranul deveni alb.

— Arzi, pui de lele, spuse ea.

Iar Bobby fu smucit înapoi în beznă…

33
Spulberare şi învârtejire

Marly petrecu o oră în derivă prin furtuna lentă, privind dansul făuritorului de casete. Ameninţarea lui Paco n-o speria, deşi nu se îndoia că spaniolul era decis s-o ducă la îndeplinire. De fapt, era sigură de asta. Nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă ecluza ar fi fost străpunsă. Probabil aveau să moară. Ea, Jones şi Wigan Ludgate. Poate că tot conţinutul domului urma să se reverse în spaţiu, înflorind ca un nor de dantelă şi argint mătuit, pietricele şi crâmpeie de sfoară, file brune din cărţi vechi, pentru a se roti de-a pururi pe orbite în jurul miezurilor. Cumva, ăsta părea cel mai potrivit final; artistul care pornise făuritorul de casete ar fi fost încântat…

Noua casetă trecea printr-o serie de menghine capitonate cu polistiren. Fragmente de lemn şi sticlă se rostogoleau, îndepărtându-se de locul creaţiei, pentru a se alătura miilor de obiecte, iar femeia era pierdută, vrăjită, când Jones, cu ochii alarmaţi, chipul acoperit de sudoare şi murdărie, pătrunse în dom, remorcând cu o saulă costumul roşu.

— Nu-l pot duce pe Perucă într-un loc pe care să-l pot etanşa, rosti el, aşa că ţi-am adus asta înapoi…

Costumul se roti sub el şi-l înhăţă cu disperare.

— Nu-l vreau, replică ea urmărind dansul.

— Îmbracă-l! Imediat! N-avem timp!

Închise şi deschise gura, fără să se audă vreun sunet. Încercă s-o apuce de braţ.

— Nu, refuză Marly evitându-l. Tu ce faci?

— Pune dracu’ costumu’ pe tine! urlă tânărul, deşteptând cele mai îndepărtate ecouri.

— Nu.

Înapoia capului său, văzu ecranul pâlpâind la viaţă, acoperit de trăsăturile lui Paco.

— Señor e mort, rosti Paco, fără să trădeze vreo expresie pe faţa lui netedă, iar componentele sale cunosc o reorganizare. Pe durata interimatului, sunt solicitat în Stockholm. Sunt autorizat s-o informez pe Marly Hruşciova că nu se mai află în slujba

răposatului Josef Virek şi nici a patrimoniului acestuia. Salariul ei pe durata contractului este disponibil la oricare filială a Băncii Franţei, în urma prezentării unor documente de identificare valabile. Declaraţiile corespunzătoare privind impozitele se găsesc în fişierele autorităţilor fiscale din Franţa şi Belgia. Liniile de credit pentru decontarea cheltuielilor de serviciu au fost anulate. Fostele miezuri de corporaţie ale lui Tessier-Ashpool S.A. Reprezintă proprietatea unei entităţi subsidiare a răposatului Herr Virek şi orice persoană găsită acolo va fi acuzată de încălcarea unei proprietăţi particulare.

Jones rămăsese încremenit, cu braţul ridicat, mâna încordată pentru a întări muchia palmei.

Paco dispăru.

— Vrei să mă loveşti? întrebă femeia.

El coborî braţul.

— Cam aşa ceva. Te-aş fi ameţit ca să te bag în nenorocitul asta de costum… începu să râdă. Mă bucur că acum nu mai e nevoie… Ia uite, a făcut una nouă.

Noua casetă se apropie, rostogolindu-se din vârtejul mereu în mişcare al braţelor. O prinse cu dexteritate.

Înapoia dreptunghiului de geam, interiorul era căptuşit cu fragmente de piele decupate din jacheta ei. Şapte holofişe numerotate se ridicau din podeaua de piele neagră a casetei, aidoma unor miniaturale monumente funerare. Ambalajul mototolit al unui pachet de Gauloise era fixat în celălalt capăt al cutiei, iar înapoia lui se afla un plic de chibrituri gri cu dunguliţe negre, de la o braserie din Napoleon Court.

Asta era totul.

Mai târziu, pe când îl ajuta pe Jones să-l caute pe Wigan Ludgate prin labirintul de coridoare din capătul îndepărtat al miezurilor, tânărul se opri, se prinse de un mâner sudat de perete şi rosti:

— Ştii care-i chestia cea mai ciudată la casetele alea…

— Care?

— Faptul că Perucă obţinea un preţ al naibii de bun pe ele, undeva prin New York. Bani, vreau să zic. Uneori însă şi alte chestii care ne-au venit aici…

— Ce fel de chestii?

— Cred că soft. E dat dracu’ de secretos când vine vorba

despre ce crede el că-i zic glasurile să facă… Odată, a fost ceva despre care s-a jurat că-i biosoft, cioaca aia nouă…

— Ce-a făcut cu el?

— A descărcat totu-n miezuri, strânse din umeri tânărul.

— Deci l-a păstrat?

— Nu, l-a aruncat pe-undeva prin cine ştie ce maldăr pe care-l adunasem pentru următorul transport spre exterior. L-a cuplat la miezuri, apoi l-a revândut pentru orice putea obţine pe el.

— Ştii de ce? Despre ce era vorba?

— Nu, răspunse Jones pierzându-şi interesul pentru subiect, a zis doar: „Căile Domnului sunt ascunse”… Ridică din umeri: Şi-a mai zis că „lui Dumnezeu îi place să-Şi vorbească singur”…

34
Un lanţ de vreo cincisprezece mile

Îl ajută pe Beauvoir s-o ducă pe Jackie pe scenă, unde o aşezară în faţa setului de tobe acustice de culoarea vişinei putrede şi o acoperiră cu un pardesiu negru şi vechi găsit la garderobă, cu guler din catifea şi ani de praf depuşi pe umeri, de când atârna acolo.

— *Map fè jubile mnan,* rosti Beauvoir, atingând fruntea moartei cu degetul său mare. Se uită spre Turner: Este o jertfire de sine, traduse el, apoi ridică cu blândeţe haina neagră, acoperindu-i faţa.

— A fost repede, spuse Turner.

Nu se putea gândi la niciun alt comentariu.

Beauvoir scoase un pachet de ţigări mentolate dintr-un buzunar al mantiei din piele de rechin şi-şi aprinse una cu o Dunhill de aur. Întinse pachetul spre Turner, însă acesta scutură din cap.

— E o vorbă în creolă, zise negrul.

— Care anume?

— „Răul există.”

— Hei, vorbi fără vlagă Bobby Newmark din locul unde stătea ghemuit lângă uşile din sticlă, cu ochiul la marginea perdelei. Trebuie c-a mers, într-un fel sau altul… Gotikii încep să plece şi se pare că majoritatea Zilierilor au şters-o…

— Asta-i bine, încuviinţa încetişor Beauvoir. Asta ţi se datorează ţie, Conte. Te-ai descurcat. Îţi meriţi porecla.

Turner privi către tânăr. Hotărî că încă nu-şi revenise din ameţeala provocată de moartea lui Jackie. Ieşise din trozi urlând şi Beauvoir trebuise să-l pălmuiască de trei ori cu putere peste faţă, ca să-l oprească. Tot ce le spusese însă despre rularea lui, rularea care o costase viaţa pe Jackie, fusese că-i transmisese lui Jaylene Slide mesajul lui Turner. Mercenarul îl urmări ridicându-se ţeapăn şi îndreptându-se către bar; îi zări grija de a nu privi spre scenă. Oare cei doi fuseseră amanţi? Parteneri? Niciuna dintre ipoteze nu părea probabilă.

Se sculă de la locul lui de pe marginea scenei şi reveni în biroul lui Jammer, oprindu-se să arunce un ochi spre Angie, care dormea ghemuită în canadiana lui sfâşiată, pe mochetă, sub o masă. Jammer aţipise şi el, în scaun, ţinându-şi mâna arsă în poală, învelită cu prosopul dungat Dat dracului, se gândi Turner, un jocheu bătrân şi dur. Restabilise legătura telefonică imediat ce Bobby ieşise din rulare, dar Conroy nu-i mai sunase. N-o făcuse nici mai târziu şi Turner ştia că Jammer avusese dreptate despre viteza cu care avea să acţioneze Jaylene, răzbunându-l pe Ramirez. Conroy era cu siguranţă mort, iar acum armata lui improvizată din găştile suburbiilor se retrăgea, după cum afirmase Bobby...

Se apropie de telefon şi tastă recapitularea ştirilor, apoi se instală într-un scaun ca să le urmărească. Un bac cu aripi portante se ciocnise de un submarin miniatural în Macao; vestele de salvare de pe bac se dovediseră defecte şi se presupunea că cel puţin cincisprezece persoane muriseră înecate, în vreme ce submarinul, o ambarcaţiune de croaziera înmatriculată în Dublin, nu fusese încă localizat... Persoane necunoscute, folosind probabil o armă fără recul, lansaseră un atac susţinut cu proiectile incendiare asupra a două etaje ale unei clădiri corporaţie de pe Park Avenue. Echipele de pompieri şi antitero nu părăsiseră încă scena atentatului; numele locatarilor nu fuseseră făcute publice şi deocamdată nimeni nu revendicase acţiunea... (Turner solicită subiectul de două ori...) Echipele de cercetare ale Comitetului pentru Fisiune, aflate pe locul presupusei explozii nucleare din Arizona, insistau că nivelurile minore de radioactivitate detectate acolo erau prea scăzute pentru a fi cauzate de vreun focos tactic cunoscut... în Stockholm se anunţase moartea lui Josef Virek, supermagnatul protector al artelor. Anunţul apăruse înconjurat de o mulţime de

zvonuri bizare potrivit cărora Virek era bolnav de mai multe decenii, iar decesul său se datora unor avarii catastrofale a sistemelor de întreţinere a vieţii din clinica particulară extrem de bine păzită, aflată într-o suburbie a Stockholmului… (Turner reluă subiectul, apoi îl privi şi a treia oară, se încruntă şi strânse din umeri.) Ca subiect de interes uman, poliţia dintr-un cartier mărginaş din New Jersey declarase că…

— Turner…

Închise aparatul şi se întoarse, zărind-o pe Angie în prag.

— Cum te simţi?

— Bine. N-am mai visat. Îşi strânse cu coatele bluza neagră de trening şi-l privi pe sub cârlionţii castanii ce atârnau umezi. Bobby mi-a arătat unde-i duşul. Un fel de vestiar… O să mă duc să mă spăl. Părul îmi stă oribil.

El se apropie de fată şi-şi lăsă mâinile pe umerii ei.

— Te-ai descurcat destul de bine. În curând o să pleci de-aici.

Angie se feri de atingerea lui.

— Să plec de-aici? încotro? Spre Japonia?

— Poate că n-o să fie Japonia. Poate că n-o să fie Hosaka…

— O să vină cu noi, vorbi Beauvoir dinapoia ei.

— De ce aş face-o?

— Pentru că noi ştim cine eşti. Visele tale sunt reale. Într-unul dintre ele l-ai întâlnit pe Bobby şi i-ai salvat viaţa, eliberându-l de gheaţa neagră. Ai spus: „De ce-ţi fac asta?”…

Ochii fetei se lărgiră şi fugiră de la Turner la Beauvoir.

— Este o poveste lungă, urmă negrul, şi e deschisă interpretărilor. Dar dacă vii cu mine, vino în Proiecte, ai noştri îţi pot arăta multe. Îţi putem arăta lucruri pe care noi nu le înţelegem, dar poate tu le pricepi…

— De ce?

— Din cauza chestiilor pe care le ai în cap. Beauvoir încuviinţă solemn, apoi împinse în sus pe nas ramele de plastic ale ochelarilor: Dacă nu vrei, nu trebuie să stai cu noi. De fapt, noi existăm numai ca să te slujim…

— Ca să mă slujiţi?

— Cum ţi-am spus, este o poveste lungă… Ce părere ai, domnule Turner?

Bărbatul strânse din umeri. Habar nu avea în ce alt loc ar fi putut merge fata, iar Maas şi Hosaka ar fi fost gata să plătească pentru a pune mâna pe ea sau ca s-o omoare.

— Ar putea fi varianta cea mai bună, zise el.

— Eu vreau să rămân cu tine, spuse Angie. Îmi place şi Jackie, dar ea…

— Nu contează, o întrerupse Turner, ştiu… (Nu ştiu nimic, urlă el în tăcere.) O să ţinem legătura… (N-o să te mai văd niciodată.) Există însă ceva ce ar fi mai bine să-ţi spun acum. Tatăl tău a murit. (S-a sinucis.) L-a omorât securitatea Maas… s-a luptat cu ei să-i oprească până ce decolai din mesa.

— Este adevărat? Că s-a luptat cu ei? Cum să zic, am simţit-o, am simţit că-i mort, totuşi…

— Da, încuviinţă Turner. Scoase din buzunar portofelul negru al lui Conroy şi-i trecu şnurul după gâtul fetei. Înăuntru este un dosar biosoft. Pentru când o să fii mai mare. Aici nu-i chiar toată povestea. Ţine minte chestia asta. Niciodată, nimic nu spune absolut totul…

Bobby stătea la bar când tipul cel voinic ieşi din biroul lui Jammer. Se îndreptă spre locul unde dormise fata, luă jacheta militară sfâşiată, o îmbrăcă, apoi veni la marginea scenei, unde zăcea Jackie – părând atât de micuţă – sub pardesiul negru. Bărbatul scotoci prin canadiană şi scoase arma, uriaşul Smith Wesson Tactical. Desfăcu butoiaşul şi extrase cartuşele, le vârî în buzunar şi aşeză revolverul lângă corpul lui Jackie, lin, fără un sunet.

— Te-ai descurcat bine, Conte, rosti el întorcându-se spre Bobby, cu mâinile înfundate în buzunarele hainei.

— Mulţumesc, moşule.

În ciuda amorţelii, tânărul simţea un val de mândrie.

— Adio, Bobby.

Se apropie de uşă şi începu să încerce diversele încuietori.

— Vrei să ieşi? se grăbi spre el. Uite, Jammer mi-a arătat. Pleci, baştane? Un’te duci? apoi uşa se deschise şi Turner porni printre tarabele pustii.

— Nu ştiu, vorbi el peste umăr. Mai întâi trebuie să cumpăr optzeci de litri de petrol lampant, dup-aia o să mă gândesc…

Tânărul îl privi cum dispare, aparent coborând pe scara rulantă ce nu funcţiona, după care închise uşa şi o încuie. Evitând să privească spre scenă, se apropie de biroul lui Jammer şi trase cu ochiul înăuntru. Angie plângea, cu faţa la pieptul lui Beauvoir şi Bobby simţi un fior de gelozie care-l surprinse. În

spatele negrului, telefonul funcţiona; începea recapitularea ştirilor.

— Bobby, spuse Beauvoir, Angela vine să locuiască o vreme cu noi, sus, în Proiecte. Vrei să vii şi tu?

Îndărătul său, pe monitorul telefonului apăru chipul Marshei Newmark, mămica Marsha, maică-sa.

— Ca subiect de interes uman, poliţia dintr-un cartier mărginaş din New Jersey anunţă că o localnică, al cărei apartament a fost ţinta unui recent atentat, a rămas stupefiată când s-a înapoiat noaptea trecută şi a desco…

— Da, făcu repede Bobby, vreau, moşule.

35
Tally Isham

— E bună, spuse după doi ani directorul de producţie, întinzând o bucată de coajă de pâine neagră, făcută în sat, prin uleiul castronului său cu salată. Vorbesc serios, e foarte bună. Şi-a învăţat uşor rolul. Trebuie să recunoşti asta, nu?

Starul râse şi ridică paharul de retsina frapată.

— O urăşti, nu-i aşa, Roberts? E prea norocoasă pentru tine, aşa-i? N-a făcut încă nicio mişcare greşită…

Se rezemau de parapetul din piatră grosolană, urmărind vaporaşul de seară pornind spre Atena. Cu două terase mai jos, către port, fata stătea întinsă pe o saltea hidraulică încălzită de soare, goală, cu braţele desfăcute, parcă îmbrăţişând ceea ce mai rămăsese din astrul zilei.

Bărbatul azvârli coaja de pâine în gură şi-şi linse buzele subţiri.

— Câtuşi de puţin, zise el. N-o urâse. Nu te gândi nicio clipă la aşa ceva.

— Prietenul ei, spuse Tally când o a doua siluetă, bărbătească, apăru pe terasa de jos.

Tânărul avea păr negru şi purta cu neglijenţă haine sport franţuzeşti, largi şi scumpe. În timp ce priveau, el se apropie de saltea şi se lăsă pe vine lângă fată, întinzând mâna s-o atingă.

— E frumoasă, Roberts, nu-i aşa?

— Deh, comentă directorul de producţie. Am văzut „anterioarele” ei… E vorba de chirurgie.

Ridică din umeri, fără să-şi desprindă ochii de la băiat.

— Dacă ai văzut şi „anterioarele” mele, rosti femeia, vor cădea nişte capete. Totuşi, are ceva. Osatură bună… Sorbi din vin. Ea va fi aleasa? „Noua Tally Isham?”

El strânse iarăşi din umeri.

— Uite la puţoiul ăla. Ştii că acum are un salariu exact cât al meu? Şi ce face ca să-l câştige? Bodyguard… Buzele i se strânseră, subţiri şi acre.

— Îi menţine fericirea, surâse Tally. I-am primit cuplaţi. El este o clauză contractuală. Ştii doar.

— Mi-e silă de nemernicul ăsta. A sosit direct de pe stradă, o ştie şi nu-i pasă. E un gunoi. Ştii ce poartă-n geantă? Un deck ciberspaţiu! Ieri vameşii turci ne-au ţinut trei ore când au descoperit porcăria aia…

Clătină din cap.

Tânărul se sculă, se întoarse şi se apropie de marginea terasei. Fata se ridică în capul oaselor, privindu-l, îndepărtându-şi părul din ochi. El rămase locului multă vreme, uitându-se la siajele ambarcaţiunilor ateniene, nici Tally Isham, nici directorul de producţie, nici Angie neştiind că vedea întinderea cenuşie a apartamentelor din Barrytown, înălţându-se către turnurile negre ale Proiectelor.

Fata traversă terasa, veni lângă el şi-l apucă de mână.

— Ce avem mâine? întrebă în cele din urmă Tally.

— Paris, răspunse directorul luându-şi clipboardul Hermes de pe balustrada din piatră şi răsfoind automat teancul subţire de imprimate galbene. O femeie – Hruşciova.

— O cunosc?

— Nu. Este un clip de artă. Tipa conduce una dintre primele lor două galerii artistice. Nu există prea multe detalii secundare, deşi avem o aluzie interesantă referitoare la un scandal în primii ei ani de carieră.

Tally Isham încuviinţă din cap, ignorându-l, şi-şi privi dublura cuprinzându-l cu braţul pe tânărul cu păr negru.

35
Pădurea veveriţelor

Când băieţelul împlini şapte ani, Turner luă vechiul Winchester cu pat din plastic al lui Rudy şi merseră împreună pe şoseaua veche, până în poiană.

Poiana reprezenta deja un loc special, întrucât mama băieţelului îl dusese acolo cu un an înainte şi-i arătase un avion, un avion adevărat, pitit printre copaci. Se afundase puţin în mâl, dar puteai să te sui în carlingă şi să te prefaci că-l pilotezi. Era un secret, îi spusese mama, şi n-avea voie să pomenească despre el decât lui tata, nimănui altcuiva. Dacă puneai palma pe învelişul din plastic al avionului, acesta îşi schimba în cele din urmă culoarea, lăsând o urmă de aceeaşi nuanţă cu a mâinii. Apoi însă mama se comportase ciudat, izbucnise în plâns şi dorise să-i povestească despre unchiul Rudy, pe care el nu şi-l amintea. Unchiul Rudy era unul dintre lucrurile pe care nu le înţelegea, alături de unele glume ale tatei. Odată îl întrebase de ce avea părul roşu, de unde-l căpătase, dar tata râsese şi-i spusese că i-l făcuse cadou Olandezul. Apoi mama azvârlise cu o pernă în tata şi el nu mai aflase cine era Olandezul.

În poiană, tata îl învăţă să tragă, rezemând scândurele de pin de tulpina unui copac. Când băiatul se plictisi, se întinseră amândoi pe spate şi priviră veveriţele.

— I-am promis lui Sally că n-o să omorâm nimic, zise bărbatul, apoi îi explică principiile de bază ale vânătorii veveriţelor.

Băiatul ascultă, dar o parte din el visa cu ochii deschişi la avion. Era zăpuşeală şi puteai auzi albinele bâzâind undeva în apropiere şi apa clipocind peste pietre. Când mama plânsese, spusese că Rudy fusese un om bun, că-i salvase viaţa, o salvase cândva, când era tânără şi proastă, iar altă dată o salvase de un om râu de tot…

— Este adevărat? îl întrebă el pe tata, când acesta termină cu explicaţiile despre veveriţe. Sunt atât de proaste încât se întorc, iarăşi şi iarăşi, şi sunt împuşcate?

— Da, încuviinţă Turner, aşa-i. Apoi zâmbi: Ei, nu întotdeauna…

William Gibson - Chrome

O culegere de povestiri, „o carte incitantă, care oferă multe satisfacţii” *(Houston Post),* ce cuprinde textele scurte publicate până în prezent de Gibson, între care binecunoscutele *Johnny Mnemonic, Hotelul „Trandafirul Nou”, Luptă aeriană* şi *Chrome.* Ea oferă rara ocazie de a asista la uluitor de rapida dezvoltare a unui scriitor de vârf, ale cărui trăsături specifice (sinteza complexă de cultură pop modernă, tehnologia de ultimă oră şi tehnica literară avansată) realizează „adevărate bijuterii” (Locus). Imaginile tenebroase ale universului lui Gibson, viziunea sa halucinantă asupra unei vieţi derizorii trăite în supertehnologie, vă vor urmări multă vreme după terminarea lecturii. Căci, în zorii secolului XXI, eroii cărţii aţi putea fi chiar dumneavoastră.

De asemenea, citiţi cea mai recentă apariţie SF:

Poul Anderson – Orion va răsări

După secole de la războiul nuclear. Pământul se îndreaptă, încă o dată, spre un nou război. Imperiul Maurai, care proslăveşte atotputernicia naturii, încearcă să zădărnicească încercările Uniunii de Nord-Vest, preocupată de reinstaurarea puterii atomului în scopuri paşnice.

Ostrovul Ceresc, aerostatul care deţine, prin oamenii săi, puterea absolută asupra Pământului, începe să-şi piardă din autoritate în urma unei lovituri de stat. Deşi omenirea nu şi-a uitat istoria violenta, conflictele se ascut, confruntările armate sunt tot mai aprige şi doar curajul nemăsurat a doi tineri îndrăgostiţi salvează planeta de la un nou dezastru nuclear.